

Michael Cox

10 câu chuyện
KINH DỊ!
hay nhất
mọi thời đại

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

10 câu chuyện
KINH ĐI
hay nhất
mọi thời đại

Text © Michael Cox, 2000
Illustrations © Michael Tickner, 2000
Cover illustration © Dave Smith, 2009
Bản tiếng Việt © Nhà xuất bản Trẻ, 2013

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Cox, Micheal, 1948-2009

10 câu chuyện kinh dị hay nhất mọi thời đại / Micheal Cox ; Nguyễn Tuấn Việt dịch. -
T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2013.

232tr. ; 20cm.

1. Truyện kinh dị. I. Nguyễn Tuấn Việt. II. Ts: Mười câu chuyện kinh dị hay nhất mọi
thời đại.

823.914 -- dc 22

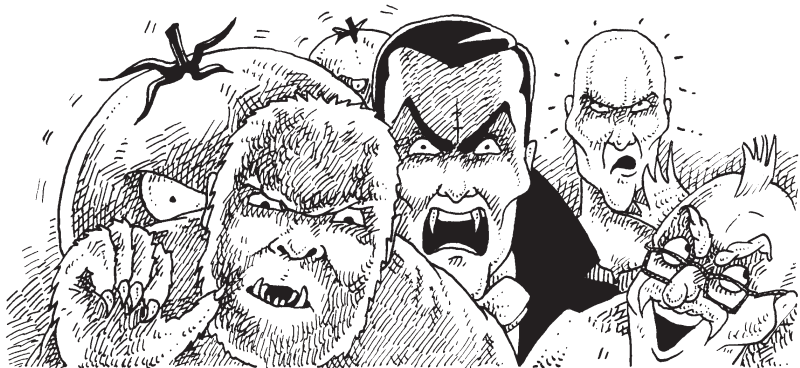
C877

Michael Cox
Nguyễn Tuấn Việt dịch

10 câu chuyện
KINH DỊ
hay nhất
mọi thời đại

NHÀ XUẤT BẢN TRÉ

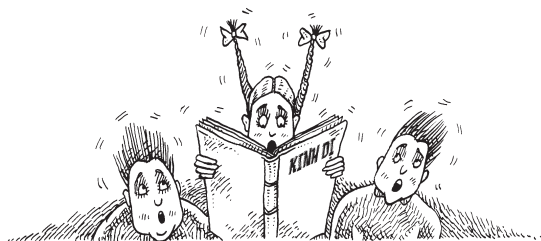

LỜI DẪN

Thây ma! Ma cà rồng! Người sói! Các nhà khoa học điên! Những trái cà chua giết người có đến 50 chân! Chúng đang ở khắp nơi, đúng không vậy? Đúng quá đi chứ nếu như bạn yêu thích sự sợ hãi. Nhưng khoan đã. Trước khi viết tiếp, chúng tôi cảm thấy cần làm rõ một số điều. Có thể bạn không ưa truyện kinh dị? Có thể vì chúng làm cho bạn run rẩy khắp toàn thân, ước sững mồ hôi lạnh, tóc tai dựng ngược lên? Và đôi khi bạn sợ đến nỗi không dám đi vệ sinh mặc dù đang có nhu cầu cực kỳ cấp bách. Trong trường hợp đó, xin hãy nghe đây... và hãy cảnh giác! Nếu bạn thuộc loại: a) Sợ mèo con; b) Ngủ mà vẫn để đèn; c) Sau mỗi 15 phút lại thức dậy trong đêm để kiểm tra cái “vật” rùng rợn, đầy vẩy và hút máu người đó có ở dưới gầm giường của bạn chưa, có định chui luôn vào chân của bạn không; và d) Thường nấp dưới gầm cầu thang đợi khi cầu tiêu trên gác xối nước xong (hừm, kể cũng khó biết là khi nào)... thì tốt nhất bạn không nên đọc sách này. Hãy chọn những cuốn sách nho nhỏ, nhẹ nhàng, nhí nhảnh để mà nhâm nhi.

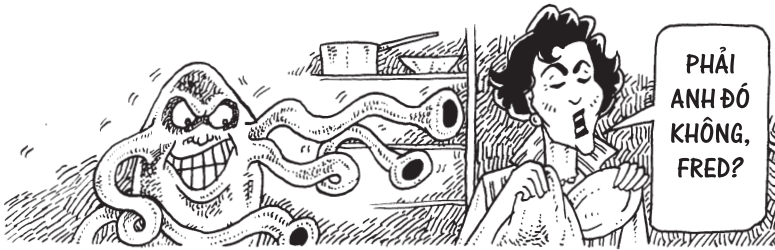
Xong! Các bạn thò đế đã buông sách chạy hết rồi! Ta bàn vô những thứ kinh dị đích thực đi nhé...

Loài người vốn mê truyện kinh dị kể từ khi người phụ nữ hang động đầu tiên kể cho lũ con run rẩy của bà ta về đủ loại quái vật to lớn, hung dữ và đần độn đang rình mò trong một góc tối và hôi hám của chiếc hang, chỉ cách vài mét chỗ họ ngồi (không phải là nói về bố của chúng đâu nha). Kể từ đó, người ta không ngừng dọa dẫm nhau bằng đủ loại chuyện kinh dị về những chần tinh ghê tởm, những quái vật điên dại, những con thú khát máu.

Vài thế kỷ gần đây, việc viết truyện kinh dị đã thực sự cất cánh. Hàng trăm nhà văn tài năng, giàu óc tưởng tượng, nhiều trí tưởng bỏ đã trải qua biết bao đêm không ngủ để viết ra những câu chuyện kinh dị làm cho bất cứ ai đủ can đảm để đọc chúng cũng đều phải khua răng lập cập. Khi bạn đi sâu vào tìm hiểu các tác phẩm kinh dị, bạn sẽ phát hiện những tiếng rên rỉ (đôi khi là gào thét), cùng với đủ loại hình tra tấn. Bạn sẽ gặp những quái vật “tự chế”, gặp những con người kỳ lạ có thể trong thoáng chốc chuyển từ một người đáng tin thành một tay sát thủ (trong sách này chúng tôi xin không đề cập tới các thầy cô của bạn). Bạn sẽ gặp những con cua giết người với kích cỡ bét ra cũng bằng cái

siêu thị. Bạn sẽ gặp những nhà khoa học lập dị, những kẻ luôn nóng lòng muốn nhúng đôi bàn tay đeo găng đầy dầu mỡ vào những phần nội tạng nhạy cảm mà bạn vô cùng quý báu. Và bạn sẽ gặp cả những người hành tinh với những chiếc xúc tu uốn éo, sẵn sàng hút bung con mắt của bạn trong chớp mắt (thật ra, bạn còn chưa kịp chớp mắt nữa đâu).

Để bạn được thưởng thức những nỗi kinh hoàng tận cùng, những sự hãi hùng sâu thẳm nhất, chúng tôi xin giới thiệu 10 CÂU CHUYỆN KINH DỊ HAY NHẤT MỌI THỜI ĐẠI, được nhật nhanh cực kỳ công phu. Một số chúng là những chuyện siêu nổi tiếng, số khác không nổi tiếng lắm, nhưng tất cả sẽ được chúng tôi kể lại theo một cách thức mới mẻ (và vẫn luôn góm guốc)... xen lẫn với chút ít khôi hài để moi ra vài tiếng cười của bạn. Sách này cũng giới thiệu nhiều dữ liệu rùng rợn, giúp bạn luôn sẵn sàng đối phó với những nỗi kinh hoàng mà biết đâu bạn sẽ gặp. Nếu không biết cách hạ một tử thi, đi một người sói, trói một con ma thì xin bạn cũng đừng quá lo! Cuốn sách này có vô số thông tin quan trọng giúp bạn “xử” dễ dàng các loại ông kẹ. Đồng thời, bạn sẽ hiểu biết thêm về các tác giả truyện kinh dị, các phim kinh dị... để tha hồ mà sợ.

Nào! Hãy mau bắt đầu đi chó! Nhớ chuẩn bị sẵn cây đèn pin của bạn, bó tòi và cả con dao bén nữa... Hãy để cho bóng tối xâm chiếm bạn và nỗi sợ hãi lên ngôi.

À, nhân thế, bạn có thấy cái gã nhân viên nhà sách ở góc đằng kia chó? Phải rồi, chính là hắn đó! Hắn đã theo dõi bạn suốt thời gian bạn đọc lời dẫn này. Bạn có để ý cái cách mấy người ở đây liếm mép không? Bạn có thấy mắt họ hơi hồng và gân ngấn máu không? Có thấy họ thở dồn đầy căng thẳng đó không? Hãy tránh xa họ ra! Cẩn thận vẫn hơn mà, phải không bạn?

TRUYỆN I: CON CHÓ SĂN CỦA ĐÒNG HỌ BASKERVILLE

Con chó săn của dòng họ Baskerville (1902) của ngài Arthur Conan Doyle (1859 – 1930) chính là câu chuyện rùng rợn nhất trong top 10 câu chuyện kinh dị mọi thời đại. Nó vừa thuộc thể loại kinh dị, vừa thuộc thể loại trinh thám.

Có lời đồn rằng dòng họ Baskerville bị ám bởi một con chó săn khổng lồ, góm guốc, lẩn khuất quanh hạt Dartmoor, tỉnh Devon (Anh). Khi xác chết của ngài Charles Baskerville được phát hiện, người ta lo rằng con chó săn kinh hoàng kia lại ra tay lần nữa. Nhưng có sao? Bằng cách nào? Chỉ duy nhất một người có khả năng sục đến tận đáy của bí ẩn này. Đó chính là thám tử tài ba Sherlock Holmes, với sự trợ giúp như thường lệ của người phụ tá tín cẩn, bác sĩ Watson.

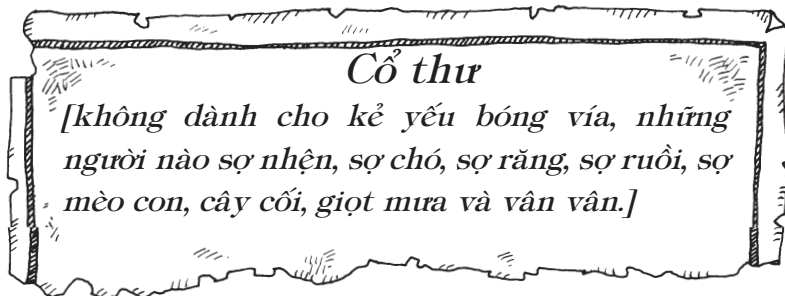
Nếu con chó kinh hoàng đó còn tồn tại đến thời nay, vụ án rùng rợn này chắc sẽ được phát trên một chương trình truyền hình chống tội ác mang tên...

Nick Villains: Xin chào. Chúng tôi xin bắt đầu bằng một vụ án rất chi là rùng rợn. Đến trường quay hôm nay để tường thuật cho chúng ta là nhà thám tử, chuyên gia hun khói bằng tẩu Sherlock Holmes. Ông Sherlock, câu chuyện đó thật là kinh dị, phải không ạ?

Sherlock Holmes: Đúng đấy, Nick. Chính là như thế. Nó liên quan đến ngài Charles Baskerville, người mới đây được phát hiện nằm chết bên ngoài dinh thự đồ sộ và sang trọng của ông ta trong khu điền trang ở Dartmoor. Hôm trước, ông Mortimer, bác sĩ gia đình của nhà Baskerville, có đến gặp tôi. Hình như ông ta cho rằng ngài Charles bị hù dọa đến chết bởi một thứ gì đó cực kỳ, cực kỳ khủng khiếp. Ông ta có cho tôi xem những ghi chép cổ. Tôi đọc cho các bạn nghe nhé:

Chuyện kể rằng tự xưa từ xưa, ngài Hugo Baskerville hủ bại và các chiến hữu [ít hủ bại hơn một chút] của ngài đã bắt cóc một thôn nữ diêm kiều và định bày trò tởm bại. Lừa lúc họ say bí tỉ, thôn nữ chạy trốn về nhà, băng qua một khu đồng hoang. Ngài Hugo bèn rượt theo cùng bầy chó săn của ngài, lòng thề rằng sẽ bán linh hồn cho quỷ dữ miễn sao quỷ giúp ngài bắt lại được cô gái kia. Vài phút sau, đám bầy hữu của ngài cũng lên đường. Đi được chừng một dặm, họ gặp một người chặn cừu đang sợ đến tê tái. Ông này nói mới vừa thấy một cô gái bị đàn chó rượt theo, phía sau là ngài Hugo, cũng đang bị một con vật khổng lồ, ghê rợn, trông giống như chó, bám theo sát gót! Chẳng bao lâu sau, họ tìm ra thi thể cô gái trẻ đáng thương kia, chết ngắc ngư do hãi hùng và kiệt sức! Gần đó là ngài Hugo đang nằm co giật, quần quai và la hét, bởi lẽ một sinh vật to lớn, đen ngòm, kích cỡ chỉ ít bằng con ngựa con, với chiếc hàm nhều dãi, cặp mắt sáng quắc, đang mãi mê cắn xé cuống họng ngài! Đám bầy hữu thất kinh, bỏ chạy. Sau đó, một trong số họ đã chết do hãi hùng, số còn lại bị mất trí do sự việc kinh khủng mà họ đã chứng kiến. Từ đó truyền rằng một con quái vật - chó săn từ địa ngục luôn ám theo dòng họ Baskerville.

Hết

Betty Dunit: Eo ơi! Khiếp thật! Vậy thưa ông Sherlock, theo ông liệu có mối liên hệ nào giữa cái chết của ông cụ kia với con “chó quý” truyền thuyết không?

Sherlock: Liên quan chớ, Betty! Bác sĩ Mortimer ghé thăm ngài Charles vài tuần trước khi ngài từ trần. Trong lúc trò chuyện trước ngưỡng cửa Dinh thự Baskerville, bác sĩ Mortimer nhận thấy ông cụ chợt tái mét và run rẩy khi nhắc thấy thứ gì đó ở xa xa. Bác sĩ Mortimer quay phắt lại, vừa kịp thấy một con vật trông như một “con bê lớn đen nháy” đang băng qua con lộ. Chưa hết! Sau cái chết của ngài Charles, bác sĩ Mortimer còn phát hiện những dấu chân gần thi thể của ngài. Chúng rất lớn và chỉ có thể là dấu chân của một con *chó săn khổng lồ*.

Nick: Thế bước kế tiếp của ông là gì ạ?

Sherlock: Vậy nhé, Nick. Ngài Henry, người thừa kế và cũng là cháu trai của ngài Charles, đã từ Canada về London. Vài ngày nữa ông ta sẽ đến Dartmoor để tiếp quản khu điền trang Baskerville. Tôi đã phái người bạn thân tín của tôi, bác sĩ Watson, đến hộ tống ông ta. Tôi quá bận rộn không đi được, nhưng tôi biết Watson sẵn sàng lấy mạng mình để bảo vệ ông ấy!

Nick: Watson thật là tuyệt!

Sherlock: Nick à, cho tôi bổ sung điều này nhé: kể từ khi ngài Henry về nước, đã có hai việc lạ diễn ra. Thứ nhất, một chiếc giày màu nâu của ông ta đã bị lấy cắp từ trong phòng khách sạn. Thứ hai, có một thông điệp gửi tới, cảnh cáo ông ta chó nên đến Dartmoor.

Betty: Hừm, thú vị nhỉ. Xin tiếp tục thông tin cho chúng tôi, ông Sherlock. Và thưa quý vị khán giả, nếu quý vị biết gì đó về chiếc giày nâu mất tích, về bức thông điệp, hay về con quái vật chó-quỷ... xin hãy vui lòng cho chúng tôi hay! Quý vị có thể gọi cho chúng tôi trên đường dây nóng theo số như sau:

K9K9K9!

Vài tuần lễ sau....

CÔNG LÝ GÂU GÂU - BẢN CẬP NHẬT

Nick Villains: Chào mọi người. Tối nay chúng tôi xin đưa đến quý vị tin tức mới nhất của vụ án Baskerville. Chúng tôi không trao đổi được với ông Sherlock Holmes do ông ấy quá bận rộn, nhưng chúng tôi đang giữ bản sao các thư từ qua lại giữa ông ấy và bác sĩ Watson. Nội dung các bức thư là như sau:

Sherlock thân mến,

Đã đưa ngài Henry trẻ tuổi đến dinh thự Baskerville (Vâng, ổn rồi, ông ta còn sống nhân!). Quả là một nơi âm đạm. Kinh Vá khu đồng hoang lại càng âm đạm hơn. Sau đây là báo cáo của tôi về những việc xảy ra kể từ khi chúng tôi đến:

1. Vài người địa phương nói đã từng thấy một sinh vật màu đen to lớn mắt sáng rực, miệng nhỏ dài đang chạy nhảy băng qua khu đồng hoang. Cả tôi cũng nghe thấy tiếng tru làm sên tóc gáy vụng đến trong đêm. Anh nghĩ xem liệu đó có thể là... nó?

Một tù nhân rất nguy hiểm tên là Selden vừa trốn khỏi nhà giam Dartmoor. Hắn đang ẩn nấp ở khu đồng hoang và mọi người đang lo lắng, sợ bị hấn tấn công.

3. Đêm qua tôi nghe thấy tiếng phụ nữ rên khóc đau đớn trong dinh thự.

4. Hôm qua tôi đến khu vực đồng hoang có tên là khu mỏ Grimpen.

Tôi thấy một con ngựa Pony bị lùn sinh. Chỉ thoáng một cái là nó biến mất. Nhóp nhóp, nhóp nhóp rồi... Ô. Tiêu luôn!

Có gì đó rất lạ đang diễn ra ở đây, Sherlock ạ. Nhưng tôi chẳng hiểu mô tê gì cả. Giống như có anh ở đây! Tạm biệt bạn hiền nhé!

Thân ái

Watson

Tài bút: Tôi có gặp một nhà sưu tập côn trùng tên là

Stapleton, thuộc loại người rất lịch lãm.

Ông ta sống trong căn nhà tranh gần Mỏ

Grimpen.

Tài tài bút: Vừa kiểm tra ngài Henry xong. Vẫn sống
nhẫn rãng! Tôi làm ăn cũng tốt đấy chứ?

Watson thân mến

Làm việc tốt đấy! Đừng lo về việc không hiểu chuyện gì xảy
ra. Thông minh cỡ tôi là đủ cho cả hai ta rồi. Chỉ việc canh chừng
ngài Henry. Vậy nên, hãy đến kiểm tra xem ông ta thế nào
rồi... Đi ngay đi! Mọi sự tốt lành.

Sherlock

Sherlock thân!

Anh không tin nổi chuyện gì đang xảy ra ở đây đâu! Đêm trước, tôi và ngài Henry nghe có tiếng động ngoài hành lang. Chúng tôi ra thám thính thì phát hiện bà người hầu đang huc huc cây nến bên cửa sổ. Có ánh sáng vẫy lại từ bên sườn đồi đối diện. Sherlock à! Bà này là chị của tên tù vượt ngục. Bà ta chính là người khốc lóc mà tôi đã nghe thấy. Bà ta thường xuyên để lại đồ ăn và quần áo gần tiếp lều cũ ở trên đồi.

Sau một hồi quả trách bà ta, ngài Henry quaysang tôi và nói: "Quý tha ma bắt, Watson, ta đi bắt hẩn thôi!" Chúng tôi rời ra ngoài một lát thì nghe thấy cái tiếng tru tréo, rên rĩ rùng rợn đó, làm cho máu của tôi muốn đông lại. Tôi hỏi ngài Henry có muốn quay về không thì ông ấy nói: "Không, quý tha ma bắt!" (Ông ta rất thích nói cụm từ đó). Cuối cùng, chúng tôi đã hụt mất tên tù, nhưng đã thấy một thân hình cao lớn dưới ánh trăng, đứng trên mỏm đá bên phía trên

túp lều. Tôi tự hỏi không biết đó là ai? Chắc chắn đó không phải là tên tù vì hắn vừa lùn vừa béo.

Watson

Tài bút: Nói để anh yên tâm, tôi vừa kiểm tra ngài Henry. Ông ta vẫn còn sống đấy!

Tài tài bút: Giả như có anh ở đây. Lúc này mọi thứ đang trở nên rất rối rắm và đáng sợ.

Nick: Chắc chắn là như vậy rồi! Cho nên chúng tôi đã quyết định phải đến đó. Chúng tôi đã cử Betty Dunnit xuống Dartmoor để xem cô ấy có sục được đến đáy của bí ẩn này hay không. Cô có hay sợ chó không vậy, Betty?

Vài ngày sau...

CÔNG LÝ GẬU GẬU (TRỰC TIẾP)

Betty Dunnit: Xin hãy cùng theo tôi đến hạt Dartmoor âm thầm vào đúng thời điểm gay gắt nhất. Tôi đang nấp sau một tảng đá cùng bác sĩ Watson... để theo dõi "túp lều cũ"!

Bác sĩ Watson: Tôi thấy có một cậu bé vài lần mang thức ăn đến túp lều đó. Vì vậy tôi suy ra rằng tên tù đang ẩn nấp ở đó. Tôi sắp vào bắt hắn đây!

Betty Dunit: Bác sĩ Watson, tôi đi theo. Ông gan thật đấy!

Bác sĩ Watson: Ra ngoài đi, thằng tù kia. Nếu không tao cho mày ném mùi khẩu súng của tao đấy.

Một giọng nói: Đừng bắn, Watson!

Watson: Chúa ơi! *Holmes!* Anh làm gì trong đó vậy?

Holmes: Watson, anh thật là ngốc quá đi! Tôi ở đây suốt ấy mà! Từ hồi anh về cùng với ngài Henry cơ đấy.

Watson: Trời đất! Vậy ra cái bóng cao cao ồm ồm dưới ánh trăng đó chính là anh?

Holmes: Chỉ cao thôi chứ không ồm, Watson ạ! Phải, đó là tôi. Tôi đang ẩn nấp trong túp lều cũ này để rình một số thứ. Anh đoán coi tôi đã phát hiện ra gì. Giờ thì tôi biết rằng...

Betty Dunit: Quý tha ma bắt! Cái gì vậy nè?

Holmes: Nếu tôi không lầm thì đó chính là... con chó quý! Và nghe tiếng thì hình như nó đang rượt theo ai đó. Watson! Anh bố trí ngài Henry ở đâu vậy?

Watson: Ủa! Để tôi nghĩ coi! *Hình như* tôi để ông ta lại ở... ơ....

Holmes: Watson, anh đúng là đại ngốc! Anh đi đâu, làm gì cũng hỏng bét cả! Mọi người nhanh lên đi! Hãy theo tôi!

Watson: Phù Phù! Ôi, không! Nhìn kia! Đằng kia có một thi thể nằm sấp. Ngài Henry đấy! Tôi nhận ra bộ áo bằng vải tuyết và đôi ủng xanh của ông ấy.

Holmes: Ôi không! Hu hu! Anh đã làm hỏng bét hết cả rồi, Watson. Anh đã bỏ đi và làm cho khách hàng xịn nhất của chúng ta bị con quái thú chó đó ăn thịt! Mà lại còn truyền hình trực tiếp trên *Công lý Gâu gâu* nữa chứ! Hay quá ha, Watson! Hay thật đấy! Làm sao tôi sống nổi đây chứ. Tôi tiêu rồi. Làm ơn cho mượn cây súng của anh đi. Tôi phải bắn bết sọ mình ra ngay bây giờ...

Betty Dunnit: Có vẻ như khuôn mặt của nạn nhân đáng thương này bị nhai nát bét rồi. Thứ duy nhất còn nguyên vẹn là bộ râu xồm đầy bụi bẩn...

Holmes: RÂU! Cô vừa nói là *râu* hả? Ngài Henry làm gì có... râu!!

Watson: Ta nhìn qua xem sao. Tôi sẽ đẩy cái xác nghiêng qua một chút và... HA HA! HOAN HÔ! TỐT QUÁ! TỐT QUÁ RỒI! Đây không phải là ngài Henry! Đây là Seden, tên tù vượt ngục! Giờ thì tôi nhớ ra rồi, ngài Henry đã thải ra một số quần áo cũ của ông ấy. Ban cho bà người hầu. Hẳn là bà ta đã đem chúng cho người em, cho nên con chó quý đã lầm lẫn với ngài Henry! Ha ha ha! Vui quá xá vui!

Betty Dunit: Đây là Betty Dunit bên hai người bạn thân đang rất vui vẻ và một người tù chết ngắc ngư. Xin mời quý vị trở lại với trường quay.

Nick: Đích đáng lắm. Gã tù nhân gian ác! Thưa quý khán giả, quả là ly kỳ phải không ạ! Vậy thì Holmes đã phát hiện ra điều gì? Xin hãy dõi theo Công lý Gâu Gâu để tìm hiểu trong kỳ tới!

Vài ngày sau...

CÔNG LÝ GÂU GÂU (TRỰC CỬA TRỰC TIẾP)

Betty Dunit: Chào mọi người! Chúng tôi xin đến thẳng dinh thự Baskerville. Nick đang ở đó cùng ông Sherlock Holmes và bác sĩ Watson. Đã có những diễn biến gây sùng sốt kể từ lần trước tôi ở đây, phải vậy không, Nick?

Nick: Khởi nói, Betty. Nhưng... *cảm ơn ông Sherlock!*... Ông Sherlock sẽ cập nhật cho chúng ta những gì đã xảy ra kể từ sau sự việc kinh hoàng với gã tù nhân. Xin thám tử tài ba hãy bật mí!

Sherlock: Được thôi, Nick. Sau khi chúng tôi bàn giao thi thể người tù cho cảnh sát địa phương, Watson và tôi đã trở lại dinh thự Baskerville và tôi đã kể lại cho anh ấy bằng cách nào tôi phát hiện ra rằng Stapleton, gã suu tập côn

trùng, không phải là người mà hẳn tự nhận, mà chính là một người có họ hàng xa với dòng tộc Baskerville.

Nick: Hừm, *rất* khả nghi!

Watson: Chúng tôi cũng nghĩ y như thế.

Sherlock: Và Stapleton đã mời ngài Henry đến nhậu lai rai trong căn nhà tranh của hắn vào ngày chính đêm nay.

Nick: Hừm, lại càng khả nghi hơn.

Sherlock: Cho nên tôi dặn ngài Henry cứ việc đi, nhưng *chúng* tôi thì không vì *chúng* tôi phải trở về London có chuyện khẩn cấp.

Watson: Nhưng chúng tôi đâu có về London! He he! Thấy chúng tôi lấu cá chưa nào?

Sherlock: Thay vào đó, chúng tôi sẽ đến rình chỗ căn nhà tranh, xem chuyện gì xảy ra.

Nick:Ồ! Tôi đi cùng các ông được không ạ?

Sherlock: Được thôi, Nick. Nhưng đó không phải là buổi cắm trại đâu đấy. Và chúng ta phải nhanh lên thôi, Nick ạ.

Betty:Ồi!... Thật là hồi hộp phải không ạ? Trong khi các chàng trai của chúng ta đang đi đến căn nhà tranh, quý vị có vừa đủ thời gian cho tiết mục “Tên trộm ghé bồn cầu”. Sau đó, ta sẽ trở lại ngay với Dartmoor.

Nick: Xin chào mừng tất cả quý vị quay trở lại với chương trình. Quý vị đang cùng chúng tôi ở bên ngoài căn nhà tranh của Stapleton. Chúng tôi đang lom khom đi trên đường và màn sương đang buông xuống. Cho nên chúng tôi nghĩ chẳng có mấy khả năng chúng tôi bị phát hiện. Rèm của căn nhà tranh được vén lên nên chúng tôi trông thấy rõ Stapleton và ngài Henry đang trò chuyện bên ngọn lửa.

Sherlock: Nhìn kìa các bạn! Stapleton vừa trao cho ngài Henry một chai brandy. Và giờ đây hắn đã ra khỏi phòng.

Watson: Tôi thấy nó giống chai whiskey hơn!

Sherlock: Im đi, Watson! Nhìn kìa kìa! Stapleton đã ra khỏi nhà. Hắn đi đến chỗ căn nhà chòi lớn trong vườn cây ăn trái và... mở khóa cánh cửa chẳng?

Nick: Này! Ngài Henry đang mặc áo khoác vào. Có vẻ như ông ta sắp ra về. Stapleton trở vào phòng. Họ đang bắt tay nhau.

Sherlock: Đúng như tôi nghĩ! Một gã quỷ quyệt! Nào, các bạn, cố giữ thật yên ắng nhé! Ngài Henry sẽ đi ngang qua chúng ta bất cứ lúc nào...

Nick: Ông ấy đến kìa!

Ngài Henry (tự nói một mình): Hừhừhừ... Tối nay trời lạnh quá...

Watson: Ông ấy kia rồi...

Nick: Cái quái gì thế này!

Sherlock: Nó đang tới đấy, Watson! Lấy súng của anh ra! MAU ĐI!

Watson: Trời đất! Nhìn nó kia!

Nick: Má ơi! Một con chó *khủng*! Nó to ít nhất bằng... con lừa!

Sherlock: và nó đang săn... ngài Henry!!!

Ngài Henry: Aaaaaa! Quý tha ma bắt! Aaaaaa! Cuuruuuuu tôiiiiiii!

Sherlock: Bắn đi, Watson! Bắn ngay đi! Bắn gục tại chỗ đi!

Watson: Bắn ai? Con chó... hay ngài Henry?

Sherlock: Con chó! Sao mà ngốc thế!

Nick: Bắn hay lắm, Sherlock! Còn anh, không hên rồi, Watson.

Sherlock: Con súc vật này gớm thật! Nhưng nhìn cái cách nó lẩn lóc, ngứa bụng ra, huơ huơ bốn chiếc cẳng, tôi dám cá là nó tiêu rồi.

... ằng ằng ằng. Ừừừừ!

Nick: Nhìn kia! Có kẻ đang trèo qua hàng rào phía sau nhà tranh!

Watson: Stapleton đấy! Hắn đang tẩu thoát! Có cần tôi rượt theo hắn không, Sherlock?

Sherlock: Đừng, kệ hắn đi. Hắn chạy ra bãi lầy đấy. Sương mù như thế này thì hắn không đời nào băng qua nổi bãi lầy đó đâu.

Stapleton: Ối trời ơi!

Nhóp nhóp... Nhóp nhóp... Nhóp nhóp... Ồc

Sherlock: Tôi đã nói rồi mà.

Watson (thì thầm): Gieo ác gặp ác.

Vài ngày sau...

CÔNG LÝ GẬU GẬU TỔNG KẾT

Betty: Chào quý vị! Xin mời quý vị đến dinh thự Baskerville để xem phần cuối vụ án Con chó săn dòng họ Baskerville. Tất cả đã kết thúc tốt đẹp! Con chó quái thú đã chết. Ngài Henry đã hồi phục sau đợt thử thách.

Ngài Henry: Bây giờ tôi khỏe re rồi, Betty!

Watson: Stapleton thì ở dưới đáy bãi lầy.

Nick: Nơi xứng đáng cho hắn ta!

Sherlock: Đúng đó, Nick. Vì hắn đã dọa cụ Charles đến chết bằng cách xua con chó quái vật đó rượt theo cụ và làm cho cụ tin rằng nó liên quan đến truyền thuyết về con chó săn của dòng

họ Baskerville. Kế hoạch này nhằm thủ tiêu hai hậu duệ cuối cùng của dòng họ Baskerville rồi chiếm đoạt khu điền trang.

Nick: Vậy ra con vật khổng lồ đó không phải là con chó quý trong truyền thuyết?

Sherlock: Đừng ngốc thế chứ, Nick! Dĩ nhiên là không. Đó chỉ là một giống chó xưa rất lớn mà ta vẫn tận dụng nếu chịu khó đi lùng sục một chút. Stapleton huấn luyện nó tấn công những người dòng họ Baskerville bằng cách cho nó ngửi y phục của

họ. Đó là lý do hắn đánh cắp chiếc giày nâu của ngài Henry tại khách sạn ở London. Không hề có cái gọi là “con chó săn của dòng họ Baskerville”. Cái truyền thuyết đó chỉ là trò mê tín và đom đặt.

Tất cả mọi người: Quỷ tha ma bắt! Cái quái gì thế này?

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THÚ 1: TOP TEN QUÁI THÚ

Chuyện kinh dị nào cũng có những con vật ghê rợn tựa như con chó săn của dòng họ Baskerville. Cho nên, bạn hãy sẵn sàng để rơi vào trạng thái “aaaaa” (hay thậm chí “AAAAAA”) khi tiếp cận với 10 con thú kinh dị nữa (tất cả đều đến thẳng từ cửa hiệu thú cưng dưới địa ngục!)

1 Balao - Con khi đầu chó quý sứ

Hình thù Trông như một loài linh trưởng khoác áo người.

Nơi xuất hiện Paris, Pháp vào đầu thế kỷ 20.

Hành vi Đáng sợ! Kỳ dị! Balao là một con khi đầu chó được một nhà khoa học điên phẫu thuật. Bằng cách nối một cặp dây thần kinh dưới lưỡi của Balao, nhà khoa học gàn dở kia đã làm cho nó biết nói. Vâng, chính là thế! Balao đã reo rắc kinh hoàng khắp Paris bằng cách đánh võng trên các ngọn cây và tóm lấy tóc các cô gái. Nó lôi họ lên cây rồi ôm họ đu qua đu lại. Chỉ cô nào đội tóc giả mới thoát được nó.

Kết cục Có rất nhiều câu chuyện về Balao. Trong câu chuyện đề cập ở trên thì nó bị kết liễu trên nóc nhà, trong lúc đang chọi đá vào đám đông bên dưới... cho đến khi bị một tay bắn tia hạ gục. Nhưng rồi người ta lại nói rằng đó không phải là

nó mà là một con khỉ khác vừa trốn khỏi sở thú. Con Balaoο thứ thiệt thì đã tẩu thoát mất rồi! Bài học rút ra từ câu chuyện này: Đừng giết chết nhân vật hay nhất của bạn. Hãy để cho con khỉ đầu chó dắt khách kia tiếp tục chạy tung tăng.

Hãy xem! *Balaoο ou des pas au Plafond* (Balaoο hay những bước chân trên trần) (1913) phỏng theo tiểu thuyết nhiều kỳ trên báo của tác giả Gaston Laroux.

2 Con sâu trắng

Hình thù Vào những ngày tốt lành, một người phụ nữ lịch lãm tên là công nương Arabella March thường xuất hiện ở những chốn phong lưu. Bà có một giọng nói ngọt ngào, hơi rin rít và những ngón tay dài, trắng muốt, cong cong như rắn.

Bà thích mặc trang phục bằng vải lụa, màu trắng. Nhưng đó là khi bà mang *dáng vóc người* mà thôi! Bà thấy thoải mái hơn rất nhiều khi mang hình hài một con sâu màu trắng. Và bất cứ lúc nào bà cũng có thể biến thành con vật tron tuột, ẩm ướt, uốn lượn như rắn đó.

Nơi xuất hiện Dưới đáy sâu của một chiếc hố ẩm mốc và cực kỳ hôi hám. Nó bốc mùi hôi giống như một thứ pha

tạp giữa mùi chiếc bồn chứa đầy chuột chết đuối và mùi đường ống xả bị tắc của một lò sát sinh bị bỏ hoang (Hãy vận dụng trí tưởng tượng của bạn nhé).

Hành vi Thích quẩn những cánh tay trắng gầy gò, trông rất sâu bọ xung quanh nạn nhân rồi kéo nạn nhân ra chỗ chiếc hố và làm đủ thứ việc tòm lòm.

Kết cục Cuối cùng Sâu trắng cũng bị tiêu diệt bởi người hàng xóm gan dạ, tên Adam Salton. Anh ta bỏ đầy mìn vào chiếc hố. Nó nổ tung khi mìn bị một tia sét kích hoạt. Tiếp theo đó, những loại bùn sệt, các loại chất nhớp nháp bắt đầu trào lên, sủi bọt, cùng với công nương Arabella nổi lênh bênh phía trên. Thật là đáng đời!

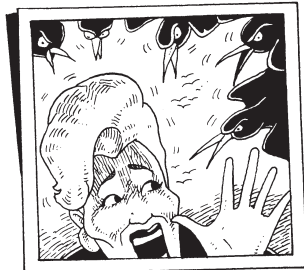
Hãy tìm đọc! Tiểu thuyết mang tên *The Lair of the White Worm (Hang ổ Sâu Trắng)* (1911) của tác giả Bram Stoker (cũng là tác giả của *Dracula*).

3 Đàn chim

Hình thù Trông như những con chim nhỏ hoàn toàn bình thường: chim cổ đỏ, chim sẻ, chim chiền chiện, mòng biển v.v...

Nơi xuất hiện Anh (theo sách); Mỹ (theo phim).

Hành vi Những bầy khổng lồ những con chim nhỏ thông thường đột nhiên tấn công loài người ở khắp mọi nơi. Hầu như

không có cách nào ngăn được chúng. Một pha kinh hoàng trong phim thể hiện cảnh chim tấn công một nhóm học sinh (xem xong bạn sẽ thấy việc đi bộ đến trường không bao giờ còn như trước). Mọi người phải tự giam mình trong nhà, nhưng những đàn chim không biết mệt mỏi vẫn mổ và xé để tìm đường chui vào (Với cửa gỗ sồi chắc chắn thì chúng “phân công” cho... đám chim gõ kiến!).

Hãy tìm đọc! Truyện ngắn *The Birds* (*Đàn chim*) (1952) của Daphne du Maurier.

Hãy xem! Phim *The Birds* (*Đàn chim*) (1963) của đạo diễn bậc thầy của thể loại phim kinh dị Alfred Hitchcock. Làm cách nào Alfred bắt hàng vạn con chim diễn xuất tài tình như vậy? Chắc là ông phải có mảnh nào đó.

4 King Kong

Hình thù Khi đột khổng lồ.

Nơi xuất hiện Đảo Sọ người, nhưng nó bị một công ty điện ảnh bắt đem về New York, Mỹ.

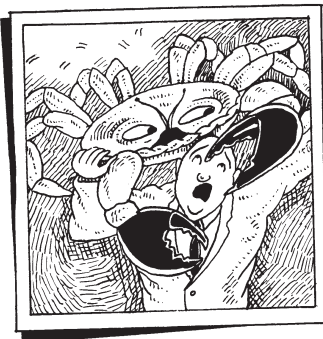
Hành vi Từ *ủy mị* đi đến chỗ *nông nổi*! King Kong si tình một nữ diễn viên tóc vàng (một mối tình vô vọng vì cả hai chẳng bao giờ thống nhất được với nhau về màu sơn của chiếc lông) và đưa nàng đi chụp ảnh. Nghĩ rằng nàng bị tấn công khi đèn nháy lóe lên, King Kong bèn nổi quạu, đập phá tùm lum ở New York.

Kết cục King Kong bị tấn công bởi máy bay ném bom và súng máy khi leo lên nóc một tòa nhà chọc trời. Một kết thúc bi thương và hoàn toàn không cần thiết. Chỉ cần dỗ ngọt nó là đủ, chẳng cần phải đánh bom.

Hãy xem! Phim *King Kong* (1963). Phim này được làm lại năm 1976 và 2005... Nhưng phiên bản đầu tiên vẫn hay nhất.

5 Quái vật cua

Hình thù Cua khổng lồ (Dám cá là các bạn không hình dung ra!)

Nơi xuất hiện Một hòn đảo ở Thái Bình Dương, nơi có nhiều chuyện lạ xảy ra: động đất, sóng thần, các nhà khoa học biến mất.

Hành vi Hung hãn! Bạn sẽ không dám mang chúng về nuôi tại nhà đâu. Những con

cua này bị nhiễm xạ nguyên tử và chúng đã ăn thịt các nhà khoa học mất tích. Bằng cách hấp thu các nhà khoa học, chúng tiếp quản luôn khả năng trí tuệ và giọng nói của họ. Một nhóm khoa học gia khác đến đó để điều tra. Cả họ cũng bị dụ dần đến chỗ chết: những con cua khổng lồ giả giọng đồng nghiệp của họ, gọi họ ra ngoài vào ban đêm.

Kết cục Vào lúc bi đát nhất và có vẻ như tất cả các nhà khoa học sắp trở thành thịt cua thì họ phát hiện ra rằng có thể tiêu diệt bọn cua bằng dòng điện. Bằng chiến thuật giật điện này, họ tiêu diệt toàn bộ chúng, trừ một con cái khổng lồ đang mang bầu. Cuối cùng, Hank, nhà khoa học anh dũng (nhưng ngốc đến thảm hại) đã dí một sợi cáp lớn lên đầu con quái thú cua cuối cùng và cả hai cùng cháy xèo xèo, chết ngắc ngư.

Hãy xem! (Nếu bạn dám) *Bộ phim Attack of the Crab Monsters* (*Cuộc Tấn công của Quái thú Cua*) (1957)

6 Những con chuột trong tường

Hình thù Những con chuột mập, lông lá. Một đội quân khổng lồ hàng vạn con!

Nơi xuất hiện Ở tu viện Exham tại Anh. Thoạt đầu, người ta chỉ “nghe” thấy những tiếng chạy nhón nháo, tiếng cào, tiếng chít chít vọng ra từ bên trong tường. Những tiếng động này làm phiền người chủ mới và con mèo của ông ta, do đó ông tổ chức một

cuộc thám hiểm để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cùng với vài người bạn, bao gồm viên đại úy đầy đà Norrrys, họ đi xuống dưới hầm tu viện và kinh hoàng phát hiện ra cả một thị trấn cổ đồ sộ dưới lòng đất, trong đó có rất nhiều bộ xương người. Có vẻ như từ lâu, rất lâu, nơi này từng giam giữ rất nhiều người. Những người này được vỗ béo để làm mồi cho một nghi lễ cổ dùng mạng người để tế thần!

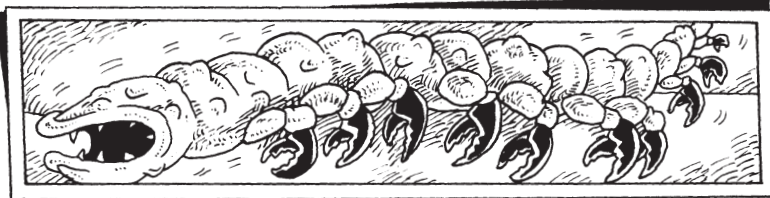
Hành vi Hồi đó, đội quân chuột đã tấn công và ăn sống những người trong nhà giam, sau đó còn tung hoành ra cả bên ngoài tu viện, tấn công nông dân địa phương. Giờ đây lũ chuột lại đang tấn công người chủ mới, con mèo của ông và đại úy Norrrys khi họ tách khỏi các thành viên khác trong đoàn thám hiểm. Ba giờ sau đó, người chủ tỉnh dậy và thấy mình đang nằm trên cái xác bị ăn mất phân nửa của đại úy Norrrys. Con mèo thì đang bơi xé cuống họng ông này.

Kết cục có hậu? Có lẽ là không! Chuột bầm sinh đã có khả năng sinh tồn cao, đó là chưa nói gì đến may mắn. Sau thảm họa đó, tu viện Exham được chính quyền cho phá dỡ. Nhưng chính quyền lại cho rằng chính người chủ mới đã giết và ăn thịt đại úy Norrrys! Giờ đây ông đang ngồi tù và tự hỏi con mèo của mình ra sao, cho nên ông vẫn nghe thấy tiếng của lũ chuột. Chỉ có điều là *lần này* chúng ở trong bức tường của một xà lim đóng kín trong bệnh viện tâm thần.

Hãy tìm đọc! *The Rats in the Walls (Chuột trong tường)* (1923) của HP Lovecraft.

7 Bầy sâu

Hình thù Béo núc ních. Dài ít nhất 30 cm. Màu xanh-xám và hơi hơi phát sáng. Không có chân- vòi hút như các con sâu bình thường mà là những dây cằng kẹp giống như cằng cua. Không có khuôn mặt rõ rệt mà chỉ có chiếc miệng. Khắp thân thể là những cục bướu và vết sưng.

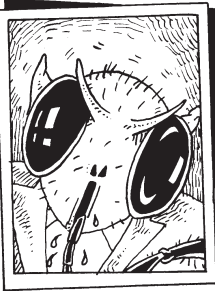
Nơi xuất hiện Trong một ngôi nhà và căn vườn ở nước Ý.

Hành vi Thích đi lang thang, xếp thành khối kim tự tháp to lớn và trơn tuột. Một tấm thảm lớn những con vật kinh dị này lúc lắc trườn vào phòng ngủ của người đàn ông đã cố tình đập lên và giết một con sâu bướm loại nhỏ hơn vào

sáng hôm đó. Chẳng bao lâu sau, ông mắc phải một chứng bệnh chết người.

Hãy tìm đọc! Chuyện ngắn *Caterpillars (Bầy Sâu)* (1912) của E.F.Benson.

8 Người ruồi

Hình thù Một người đàn ông có đầu ruồi và có một chiếc chân ruồi nơi mà lẽ ra là tay phải. Đầu ông ta màu trắng và lông lá lờm chờm. Tai ông ta nhọn, chiếc mũi hồng ẩm ướt trông giống như mũi một con mèo lớn. Mắt ông ta là hai cái bươu màu nâu, hình thù như hai chiếc đĩa nhỏ, còn miệng ông ta là một chiếc rãnh dọc

luôn nhuộm dãi, từ đó lòi ra một chiếc vòi đen (Khiếp!)

Hành vi Tò ra bất hạnh và tuyệt vọng. Người ruồi thật ra là một nhà khoa học đã tìm ra cách dịch chuyển tức thời các vật thể xuyên qua không gian. Ông thực hiện điều này bằng một cỗ máy làm phân rã vật thể ra thành những phân tử, rồi ghép chúng trở lại khi chuyển đến mục tiêu. Ông quyết định làm thí nghiệm trên chính bản thân, và trong khi đang tiến hành thì có một con ruồi đã chui vào cỗ máy. Kết quả là ông bị dính một vài bộ phận cơ thể của ruồi.

Kết cục không có hậu Nhà khoa học quá ngán ngấm cái bề ngoài của mình nên nhét chiếc đầu kính dị dưới một chiếc búa hơi nước và nhờ bà vợ nhấn nút giùm. Phệt! Cái đầu kính dị thế là đi đứt! Nhà khoa học tiêu đời! Vợ ông ta

cũng tiêu luôn (bà ta tự sát)! Có cần phải kết thúc như vậy không nhỉ? Ông ta chỉ việc nuôi râu hay làm gì đó như giải phẫu thẩm mỹ cũng được mà!

Hãy tìm đọc! Truyện ngắn *The Fly* (Người ruồi) (1957) của George Langham.

Nhưng chó xem hai phim này nhé! (Trừ phi bạn đủ lớn)
Phim *Người ruồi* phiên bản năm 1958 và 1986.

9 súc sinh

Hình thù Ba con mắt điên loạn, dài, sáng quắc, đầy thù hận. Khuôn mặt được bao quanh bởi những con sâu màu xanh lúc nhúc, ngộ nguậy thay cho tóc. Cán của một chiếc rìu phá băng nhô ra từ chiếc sọ bị xẻ. Tất cả nằm bên trong một tảng băng (nhưng không lâu).

Nơi xuất hiện Gần Bắc cực, trong một chiếc hố lớn do một phi thuyền của người ngoài hành tinh tạo ra.

Hành vi Rất lạnh lẽ khi còn bị giam trong tảng băng. Nhưng các nhà khoa học tìm ra tảng băng này đã quyết định lôi nó ra. Nó trốn thoát và đi quanh quần, nã màu xanh rì ra từ vết xẻ trên hộp sọ. Rồi nó tấn công những con chó kéo xe và các nhà khoa học. Và nó cứ tấn công thứ gì thì lại trở thành thứ đó! Cho nên ai cũng nghĩ rằng người

khác đã trở thành *Súc sinh*! Tất cả mọi người đều hoang mang! Nó đã biến thành rất nhiều nhà khoa học. Nhưng những nhà khoa học còn lại (chưa bị “súc sinh hóa”) đã nhận biết được ai là thật và ai là giả bằng cách thử máu.

Kết cục rất có hậu Các nhà khoa học thật đã xoay xở, tiêu diệt được tất cả những Súc sinh giả dạng nhà khoa học.

Kể đến, họ dụ được Súc sinh nguyên thủy đi về phía tảng băng. Khi nó tấn công họ bằng những chiếc nanh như nanh rắn, họ dùng đèn hàn phun lửa vào nó, khiến nó bỏ chạy, những xúc tu của nó gãy giụa, da thịt nó nổi bong bóng. Hồi sau, nó trở thành một khối thịt cháy rục. Hê hê hê!

Hãy tìm đọc! *Who Goes There (Ai đó?)* (1938) của J.W.Campbell.

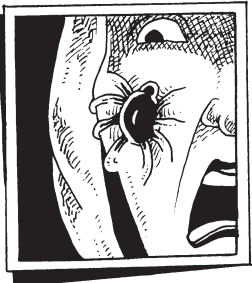
Hãy xem! Khi đủ lớn (và đủ can đảm), bạn có thể xem các phiên bản phim *Súc sinh* sản xuất từ năm 1951 đến 1982.

Phiên bản đầu tiên (trắng đen) được nhìn nhận là rùng rợn hơn dù ít máu me hơn so với các phiên bản còn lại. Thay cho nhiều lít máu giả, nó chứa nhiều chất kinh dị ngấm ngấm và chứa nhiều không gian hơn cho óc tưởng tượng của khán giả.

10 Con nhện đen

Hình thù Một con nhện to lớn, đen ngòm, ra đời từ bản giao kèo với thần chết.

Nơi xuất hiện Trên khuôn mặt của một phụ nữ sống trong một thung lũng ở Thụy Sĩ vào thời kỳ Trung Cổ. Bạn bè của bà bị đe dọa bởi một băng đảng giết người nên bà nguyện

sẽ dâng tặng em bé con mình cho Quý dũ nếu Quý cứu thoát họ. Quý đã hôn bà để xác nhận bản giao kèo. Nhưng người phụ nữ đã không cam tâm dâng nạp đứa con yêu của mình cho Quý. Điều đó khiến cho Quý rất giận và quyết tâm phục thù. Người phụ nữ bắt đầu thấy đau rát ở vị trí trên má mà Quý đã hôn bà. Một vết nám xuất hiện và phát triển thành một cục sưng lớn mang hình con nhện.

Hành vi Cục sưng hình nhện lớn dần lên rồi vỡ toang, thải ra hàng đàn hàng lũ nhện vốn đều lớn lên ở bên trong đó! (Này bạn, chớ có táy máy với mụn nhọt nhé!). Đàn nhện cũng là một dạng mang dịch bệnh. Chúng tràn khắp thung lũng, làm dịch bệnh và cái chết lan tỏa bất cứ nơi đâu chúng đi qua!

Kết cục có hậu Một chàng trai tên là Christian đã quát tháo con nhện lớn, đánh nhau với nó rồi giam nó mãi mãi vào một chiếc hố. Hoan hô! Mọi người đều vui mừng, chỉ trừ có Christian... vì anh đã hy sinh! Tội nghiệp!

Hãy tìm xem! *The Black Spider (Con Nhện Đen)* (1842) của Jeremias Gotthelf.

TRUYỆN 2: CAPTAIN MURDERER

Câu chuyện kinh dị thứ hai là câu chuyện mang tên *Captain Murderer* (còn có nghĩa là *Đại úy sát nhân*) (1860) mà tác giả

chính là nhà văn nổi tiếng thuộc loại khủng của thời kỳ Victoria (hậu bán thế kỷ 19) là Charles Dickens (1812 – 1870). Có thể bạn sẽ thấy câu chuyện này hơi khó nuốt bởi lẽ nó rất rùng rợn và kinh dị, trong đó bao gồm cả hành động ăn thịt người.

Charles nói rằng ông được kể lại chuyện này lần đầu tiên từ bà vú, người đã có “sự thích thú ác độc” trong việc khủng bố ông bằng câu chuyện. Ông còn nói rằng trước mỗi lần kể chuyện bà ta luôn “huơ cả hai tay trong không khí và thốt ra một tiếng rên vừa dài vừa ồm ồm”. Quả là một cách lạ đời để ru một cậu bé sáu tuổi, một nhà văn tương lai, vào giấc ngủ bình yên! Charles hồi tưởng rằng câu chuyện này đã đem đến cái rùng mình kinh hãi đầu tiên trong đời ông và cùng với đó là những giọt mồ hôi lạnh đầu tiên trên vầng trán.

Vú em thời nay liệu có nên kể những câu chuyện như thế cho những đứa trẻ mà mình chăm sóc? Cũng nên lắm chứ, nếu như những đứa trẻ này là một cặp hiểu động cỡ như hai anh em sinh đôi nhà Torrington-Toasty. Vậy ta hãy thử làm sống dậy câu chuyện này và xem coi chuyện gì sẽ xảy ra.

chỉ Để ru ngủ

Đó là vào ban đêm trong căn phòng dành cho trẻ. Hai bé Tim và Tabatha Torrington-Toasty bị bà vú em mới Patience Dainty ép lên giường. Người cha giàu có và thông minh của hai bé, ông Tarquin Torrington-Toasty, đang bận làm ăn ở bên Mỹ, và người mẹ thậm chí còn giàu hơn và thông minh hơn, bà Tara Torrington-Toasty, thì đang ở một hòn đảo mút chi trên vịnh Caribbean để viết một cuốn sách dạy cách nuôi con.

Ngày xưa ngày xưa có một tay trùm báo chí giàu có và đẹp trai tên là Captain Murderer. Hắn có một căn nhà xinh xắn, có rất nhiều bạn bè, có nước da rám nắng thường xuyên và mọi người đều cho rằng hắn có cả thể giới. Khi hắn đi ngang qua trên chiếc Mercedes láng coóng, người ta nói với nhau: “Ồ! Ông Captain Murderer đi qua kìa! Một người đàn ông tuyệt vời! Ông ấy thật là quá quyến rũ, quá giàu có, quá thành công! Ôi, giá như mình được như ông ấy!”

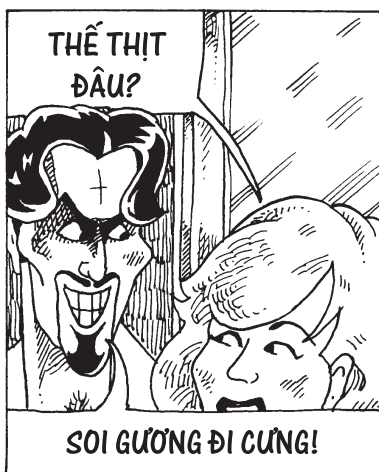
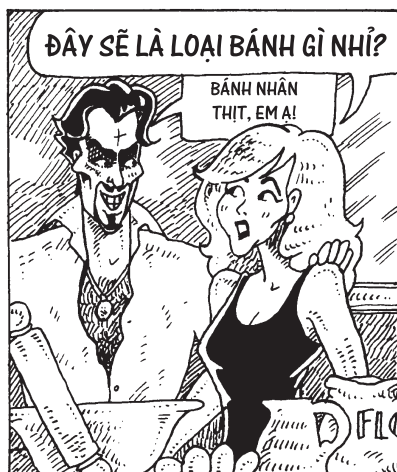
Điều mà Captain Murderer thích làm nhất trên đời này là cưới các cô gái xinh đẹp. Bất cứ nơi đâu hắn gặp một cô gái đẹp hấp với sở thích của hắn là liền lập tức hắn hỏi cưới và các cô gái thường nói, “Đồng ý, anh yêu”, bởi lẽ hắn quá giàu và quá bảnh.

Rồi họ sẽ tiến hành một hôn lễ lãng mạn. Con đường đến nhà thờ trồng đầy hoa đẹp và cô dâu mới sẽ nói: “Ồ, hoa gì lạ quá! Hoa gì vậy nhi?” Captain Murderer sẽ trả lời: “Đó chỉ là

chút hương liệu cho ngôi nhà xinh của chúng ta thôi, em yêu!" Và hắn sẽ bật cười. "Ha, ha, ha!" và nàng sẽ lần đầu tiên trong đời nhìn thấy những chiếc răng rất sắc của hắn.

Khi Captain Murderer cưới cô dâu trẻ hiền dịu đó được đúng một tháng và một ngày, hắn sẽ lôi ra một cây cán bột thanh lịch bằng vàng và một cái thớt cắt bánh sành điệu bằng bạc, trao cả cho nàng. Nàng sẽ biết đích xác chúng dùng làm gì vì trước khi họ lấy nhau Captain Murderer đã kiểm tra kỹ kiến thức làm bánh của nàng. Kế tiếp, hắn sẽ lấy ra một đĩa bánh khổng lồ, rất nhiều bơ, bột và trứng. Dĩ nhiên đó là những thành phần để làm bánh. Thứ duy nhất còn thiếu là nhân của nó.

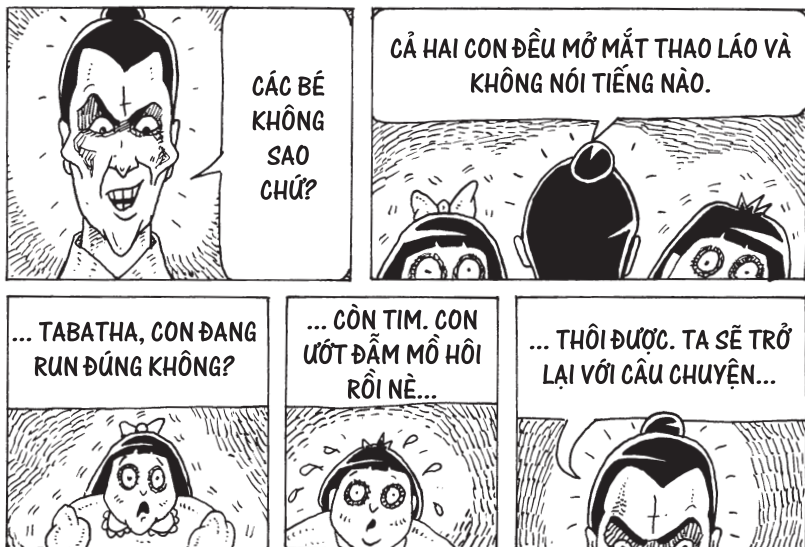
Rồi nàng sẽ soi gương và khúc khích cười, "Có thấy thịt nào đâu!" Và Captain Murderer đáng yêu sẽ cười âm lên. Hắn sẽ tuốt ra con dao làm bếp lớn, bén như dao lam và nói: "Em làm bánh ngay đi, cưng! Anh đói quá rồi!"

Lúc bánh đã nấu xong, Captain Murderer sẽ gọi, “Này, có thịt rồi đó! Ở trong gương kia, ra lấy ngay đi!” Cô vợ trẻ xinh

xắn sẽ chạy đến chiếc gương và nhìn vào đó, vừa kịp lúc thấy con dao bếp của Captain rạch vào cuống họng xinh đẹp của nàng. (Nhưng dấu sao nàng cũng không phải chứng kiến chiếc đầu xinh xắn của mình rời khỏi đôi vai và máu tuôn trào, phọt ra từ cái gốc tả tơi vốn dĩ là cần cổ của nàng).

Dãi chảy ào ào và liếm môi thèm khát, Captain Murderer sẽ quỳ xuống, điên cuồng chém, xả cái cơ thể còn co giựt của người vợ mới cưới, cho đến khi nó được thái nhỏ ra thành những mẩu nhân bánh đút vừa miệng. Kế tiếp, hắn sẽ bỏ món “thịt vợ” còn nóng hổi vào đĩa bánh, rắc vào đó nào muối, nào tiêu, nào các loại gia vị (có thể cả tỏi, ớt, phô-mai Ý, nếu như hắn muốn đổi gu). Gói bánh lại, hắn bung cả đến một chiếc lò lớn. Rồi khi bánh được nấu xong, hắn bắt đầu ngày đêm ngốn ngấu món “bánh vợ” tuyệt hảo cho đến khi no kèn bụng. Rồi hắn sẽ ra ngồi bên ngọn lửa sưởi ấm, sung sướng gặm những mẩu thịt cuối cùng từ xương vợ và phát ra những tiếng ợ kèm rầm rít.

Đó chính là cách Captain Murderer tiêu khiển thời gian quý báu của hắn: gặp gỡ các cô gái xinh đẹp, cưới họ... rồi ăn thịt họ! Măm măm!

Một ngày nọ, Captain Murderer gặp hai chị em song sinh đẹp chưa từng thấy trong đời hắn. Hai chị em này tài sắc vẹn toàn đến mức hắn phải đau đầu không biết chọn ai để mà cưới. Cô nàng tóc vàng đẹp sững sờ hay cô nàng tóc sậm đẹp lộng lẫy? Cuối cùng hắn chọn nàng tóc sậm bởi vì nàng tóc vàng không mê hắn lắm.

Nàng tóc vàng (vốn không bị mê muội như cô em sinh đôi tóc sậm) nghĩ rằng có gì đó đáng ngờ nơi người chồng mới của em mình. Do đó, một ngày nọ, nàng lom khom tránh những camera gắn trên các bờ tường của căn biệt thự to lớn và đột

nhập vào trong vườn, leo lên ống xối và rình hẩn qua cửa sổ phòng tắm. Nàng được một phen hãi hùng! Hẩn đang ngồi trước một chiếc gương lớn, mài răng của mình bằng một chiếc dũa bự, tạo ra một âm thanh như thế này... *Reeettt... Reeettt... Reeettt!* Và cứ thi thoảng hẩn lại khạc ra một vốc nước mài răng.

Cuối cùng răng của hẩn đã bén như dao găm nên hẩn rời khỏi phòng tắm.

Chuyện tiếp theo thì bạn biết rồi đó. Như thường lệ, Captain Murderer cắt cổ vợ hẩn. Cô chị chỉ còn nước đứng chết trân trong vườn, nghe những tiếng la hét đau nhói tim và tiếng rống khoan khoái của Captain Murderer... *AAAA AAAA AAAA!* Chẳng có cách nào để cứu cô em. Không cách chi đột nhập vào trong nhà! Gọi cảnh sát cũng vô ích! Họ sẽ không tin nàng. Mọi người đều yêu mến Captain Murderer.

Vào chính khoảnh khắc đó, nàng tóc vàng đã quyết định sẽ lấy Captain Murderer. Cho nên, vào một sáng thứ bảy, nàng đã cho chiếc xe đẩy (ở siêu thị) của nàng tông vào xe đẩy của hẩn và ban tặng hẩn một cái nháy mắt rất, rất ư là thân thiện. Chỉ vài phút sau, hẩn đã mời nàng đi chơi cùng hẩn. Chỉ sau vài tuần, họ đã lấy nhau. Và trước cả khi hẩn kịp nói: “Bữa ăn trưa ngày Chủ nhật này...”, nàng đã ở trong nhà bếp, đang cán cái món bánh định mệnh.

Captain Murderer cực kỳ hài lòng về cuộc hôn nhân với cô chị, nhưng hẳn không biết điều sau: trước khi đến sống với hắn, nàng tóc vàng đã chế ra một chất đặc biệt để làm cho món bánh của nàng tăng thêm vị thơm ngon. Chất bí mật này được cất trong chiếc lọ, giấu trong túi tạp-dề. Bên trong lọ còn có đủ các loại bột: bột nấm độc hiểm, bột mật cóc cực độc, bột làm từ chất nôn của rái mỏ vịt, và bột làm từ lá gan nhiễm bệnh của con chuột chết vì dịch.

Trong khi Captain Murderer đang ra vào nhà bếp, ngân nga hát một mình đầy sung sướng, nàng tóc vàng ranh mãnh trộn chất trong chai với các chất làm bánh. Mười phút sau, món bánh đã sẵn sàng. Năm phút kế tiếp nàng tóc vàng bị Captain Murderer chặt đầu và xả thịt cho vào bánh. Nàng đã biết trước rằng làm việc lớn thì tất phải có hy sinh.

Hai giờ sau, Captain Murderer vẫn đang ngốn ngấu món bánh. Hẳn nghĩ đó là món bánh ngon nhất mà hắn từng ăn. Trong khi đang nhồm nhoàm phần tùy-đặc thơm ngon cuối cùng từ xương đùi của vợ, thường thức khoanh bánh rưới nước huyết cuối cùng ngon oi là ngon, hắn cảm thấy dễ chịu đến mức quyết định sẽ đi ra quán rượu địa phương để tán gẫu với những người bạn danh tiếng của hắn.

Ngồi trong quán rượu chẳng bao lâu thì Captain Murderer bắt đầu cảm thấy hơi nhức đầu, rồi hơi chóng mặt, rồi hơi buồn nôn. Hắn nghĩ hắn chỉ cần đi nhanh ra nhà vệ sinh nên hắn đứng dậy. Nhưng hắn lại lập tức ngồi xuống vì hắn cảm thấy đôi chân hắn như tê cứng và bụng hắn sinh ra còn nhanh hơn cả con ếch gắn vào cái bom. Khi hắn bọ tay vào cái dạ dày đang bành trướng ra một cách nhanh chóng, hắn nhận ra rằng hai tay của hắn đang chuyển sang màu xanh và những đốm lớn màu đỏ bắt đầu mọc ra khắp nơi. Không phải chỉ đôi tay của hắn mà cả khuôn mặt và toàn bộ mình mẩy. Có lẽ đó là lý do vì sao mọi người trong quán rượu đều nhìn hắn sững sờ như thế.

Khi Captain Murderer tiếp tục phình to ra thì những âm thanh rùng rợn nghe cực kỳ lớn và cực kỳ thô thiển bắt đầu phát ra từ tất cả các loại lỗ khác nhau trên cơ thể hắn (kể cả lỗ tai!) *Xìììììì... XỊTXỊ!!!IT*, và cả quán rượu chột trần ngập những mùi xú uế chưa từng thấy. *Ọe!* Và khi Captain Murderer phù ra bằng kích cỡ một quả khí cầu nhỏ, những nhân vật danh tiếng khác rất cuộc cũng nhận ra rằng có chuyện gì đó không ổn (Phát phì vốn không phải là hiện tượng hiếm trong quán nhậu). Bản thân Captain Murderer cũng đang nghĩ rằng nếu hắn cứ tiếp tục phì lủ ra thì hắn sẽ phát nổ... Và quả thế thật! Đó là một phát nổ rõ tooooo... *BÙÙÙÙMMMMM!*... Và, bắt

chợt, các mẩu mảnh của Captain Murderer bay tứ tung khắp mọi hướng, trông thật rùng rợn. Phần dưới của hắn – vâng, chỉ phần dưới mà thôi – bay ngang qua quầy rượu và văng trúng vào mặt một nhà thiết kế thời trang hàng đầu... **BỐỐPPPP!**... Nghe như thế đấy!

Ruột rà bắn ra khỏi thân mình hắn hết như con rắn gấn lò xo, quay mòng mòng trên không một hồi rồi mới quần quanh cổ một ca sĩ nhạc pop danh tiếng. Một ngôi sao bóng đá nổi tiếng bị phủ từ đầu đến chân bởi những thứ chất trong bao tử của hắn (và chúng cực kỳ... ọe!).

Một trong hai tròng mắt của hắn nảy tung tung dọc quầy bar rồi rơi tòm vào thức uống của một ngôi sao nhạc kịch rất nổi tiếng nhưng lại đang rất xin. Ông ta tưởng đó là một loại ôliu đặc biệt ngon nên hóp vào mồm và nuốt đánh ực!

Ồ, ta không thể kể tiếp nữa đâu. Câu chuyện này ghê quá, tởm lợm quá! Nhưng, tin ta đi, đó quả thực là kết cục của Captain Murderer!

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THÚ 2: NGÀY ĐỊNH MỆNH

Những cô gái đáng thương bị Captain Murderer cắt cổ chỉ là số ít trong hàng ngàn nạn nhân đối diện với ngày tận số của mình trong đủ loại chuyện kinh dị. Sau đây là danh sách sáu nạn nhân khác và những tên bắt nạt ghê rợn đã làm cho cuộc sống (và cái chết) của họ trở thành nỗi thê lương. Hãy thử ghép cặp những kẻ thủ ác với những nạn nhân la khóc của chúng, rồi xem lời giải để biết rõ ai hại ai... và tìm hiểu thử các nạn nhân đã trải qua những giây phút hãi hùng đó như thế nào (nếu như bạn có những sở thích quái dị).

Những kẻ thủ ác

1 Những gã đàn ông tí hon mọc ra từ trong da thịt người. Chúng ngoảnh mặt về phía nạn nhân, dội bom họ bằng những câu nói liến thoắng không ngại ngùng, chứa toàn những lời lẽ thô tục, gây tổn thương và đưa ra những nhận định xúc phạm đến cuộc sống riêng tư.

2 Một cái đầu người được ướp, với cặp mắt xanh lạnh lùng luôn trợn trừng, mái tóc đen dài, xoắn, trông như rắn rết, và những chiếc răng sắc nhọn. Nó đội một chiếc mũ chòm bằng da có hai chiếc "tai". Cái đầu lớn gồm gốc được gắn vào một thân hình nhỏ bé, co queo, phủ đầy lông đen dài và xoắn.

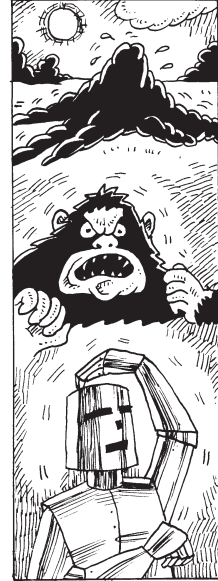

3 Hàng ngàn, hàng vạn (và cũng có thể là hàng triệu) con kiến lớn do bản, vừa hung bạo vừa khôn ranh (nhưng cũng không quá khôn ranh đâu).

4 Chất nhòn màu đỏ trong một chiếc bình kim loại rơi xuống Trái đất từ ngoài không gian. Nó “trượt đi” khắp vùng nông thôn, reo rắc tai ương và càng lúc càng to ra. (Hãy hình dung một đám kem đánh răng lớn cực kỳ hiếu động và hung hăng đang bò quanh nhà bạn).

5 Một con khi lớn gây tai họa khủng khiếp cho các nạn nhân của nó rồi biến mất như chưa hề tồn tại.

6 Một nhà chế tạo đồ chơi tạo ra một rô-bốt khiêu vũ cực giỏi. Nó không hề sai lấy một bước chân, mọi thao tác đều chuẩn đến từng giây từng khắc. Và nó lại có khả năng vừa khiêu vũ vừa tán tỉnh nữa chớ, đại loại như: “Tối nay em thật là duyên dáng” hay “Anh có thể khiêu vũ đến bất tận”.

Và những nạn nhân rên xiết

a. Một bác nông dân già tọc mạch (bản tính, hôi hám... và tùm lại sẽ không ai thích ở gần ông ta), một số thiếu niên trong thập niên 1950 (cũng hiếu động, cũng hay gây gỗ) và một số người xui xẻo khác.

b. Anette, một cô gái sáng sủa, thanh lịch, thích nô giỡn.

c. Một nhà khảo cổ tên là tiến sĩ Stokes, người đang khai quật một ngôi mộ Inca ở Peru.

d. Một nhà thám hiểm đã làm phật lòng một thầy lang châu Phi có vai vế cao.

e. Một vị tiến sĩ nổi tiếng đã tham gia một cuộc khai quật khảo cổ ở Ai Cập cùng người bạn. Ông đánh cắp vài khúc xương từ một xác ướp mặc dù đã có những lời cảnh báo sồn tóc gáy khắc trên quan tài.

f. Một nông dân khác. Nhưng ông này thì dững cảm, thông minh và gan dạ.

Trả lời:

1d. Nạn nhân tên là Stone trong truyện ngắn mang tên *Lukundoo* (1927) của nhà văn El White. Kết cục của Stone là ông nổi những khối u khắp cơ thể. Bạn của ông giúp ông nạy được vài khối u. Nhưng khi quan sát kỹ, ông bạn này kinh hoàng nhận ra rằng chúng không phải là ung nhọt mà là những đầu người tí hon! Ông chạy đến tìm Stone vừa lúc chứng kiến một gã người tí hon góm guốc mọc ra từ cơ ngực của Stone! Gã “người” này thè lưỡi ra và liến thoắng thóa

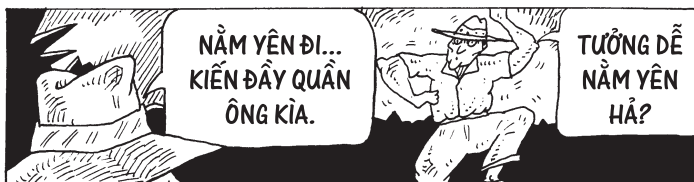
mạ Stone, cùng lúc những chiếc tay mảnh khảnh túm lấy râu nạn nhân.

Bạn của ông đề nghị chặt bỏ chúng, nhưng Stone nói rằng làm vậy chỉ uống công, bởi lẽ ông đã bị nguyên rủa vĩnh viễn. Sau đó ông gục xuống chết. Đó là sự trả thù khủng khiếp (nhưng cũng rất hóm hỉnh) của gã thầy lang!

2c. Kẻ thù ác và kẻ rên xiết gặp nhau trong câu chuyện mang tên *The Flying Head (Chiếc Đầu Bay)* (1939) của A Hyatt Verrill. Bất chấp những lời cảnh báo của những người da đỏ giúp việc, vị tiến sĩ già cứng đầu Stokes vẫn khăng khăng đòi lấy chiếc đầu của xác ướp ra khỏi nơi an táng để đem về phòng thí nghiệm. (Các nhà khảo cổ điên này chẳng bao giờ biết rút kinh nghiệm nhỉ). Trong đêm, cái đầu sống dậy, vỗ đôi tai trên chiếc nón bằng da (Vâng, đôi tai đó chính là những chiếc cánh), bay đến tiến sĩ Stokes và xé cuống họng ông ta.

3f. Nạn nhân là Leiningen trong tác phẩm *Leiningen versus the Ants (Leiningen chống Đàn kiến)* (1938) của tác giả Carl Stephenson. Nông trang của ông tràn ngập những con kiến siêu bự. Lần đầu tiên ông biết về sự tồn tại của chúng là khi thấy những con thú hoảng hốt (báo, khi, beo, v.v..) chạy tán loạn khỏi rừng già để trốn thoát đội quân kiến. Kế tiếp, ông thấy một vật run rẩy, không hình hài, phủ đặc một màu đen. Đó là một con hươu bị kiến phủ kín và cắn chết. Cuối câu chuyện này thì điều tương tự cũng đã diễn ra với Leiningen. Khi đàn kiến bu khắp người ông, chúng cắn ông dữ dội đến mức khắp thân mình mây ông đầy những vết rách, xương xẩu lòi cả ra bên ngoài. Nhưng chỉ ít ông cũng đã dụ được

chúng vào một chiếc bẫy kiến. Trong khi các nông trang viên gõ từng con kiến ra khỏi cơ thể ông, đàn kiến bị tiêu diệt bằng cách phun nước và dùng xăng đốt.

Leiningen sống sót và tiếp tục làm nông. (Nhưng sau đó cuộc đời của ông trở thành những chuỗi ngày dài phòng chống kiến).

4a. Con quái vật có tên là “Giọt Nhòn”! Đã có một bộ phim mang tên này: *The Blob* (Giọt Nhòn). Nó “nuốt” lấy nạn nhân rồi “tiêu hóa” luôn. Bác nông dân bản tính đã chọc giận nó bằng cách thọc cây gậy của bác ta vào chiếc bình vừa mới roi xuống Trái đất. Chỉ một tích tắc sau đó là... *Mãm Mãm... Ưc Ưc...*

Thứ duy nhất có thể tiêu diệt “Giọt Nhòn” là bột phun ra từ bình chữa lửa. Bạn tưởng mấy cái bình đó dùng để chữa lửa thôi sao? Không có đâu, chúng còn dùng để trị “Giọt Nhòn”

nữa đó! Nó có thể mò đến tận lớp học và đến sát bên bạn. Cho nên bạn phải học cách sử dụng bình chữa lửa!

5e. Nạn nhân là tiến sĩ Morris trong tác phẩm *Monkeys (Khỉ)* (1933) của E.F. Benson. Morris đã đại dột đánh cắp vài khúc xương từ chiếc quan tài chứa xác ướp. Quan tài này được những hình chạm khắc thể hiện những con khỉ trông rất hung hiểm canh giữ. Khi Morris đang trên tàu từ Ai Cập về Anh, người hầu của ông nghe thấy tiếng hét từ phòng của ông. Anh ta bèn chạy vội tới và phát hiện vị tiến sĩ bị tấn công bởi một con khỉ to đùng, và con khỉ này đã tẩu thoát qua cửa sổ. Tất cả những điều khủng khiếp mà những hình chạm khắc trên quan tài đã cảnh báo đều đã xảy đến với Morris. Ông bị gãy lưng. Cả một núm tóc (vói nguyên cả da đầu còn dính ở chân tóc... Eo ui!) bị bứt ra khỏi đầu ông. Hai mắt của ông bị “múc” ra khỏi hố mắt và ngón tay cái của ông giật đứt. Thật tiếc cho ông vì đã trót dại không để ý đến các điềm báo và lời nguyện, nhất là khi chúng diễn ra hà rầm và rất chi là lộ liễu.

6b. Con rô-bốt là nhân vật chính trong truyện ngắn mang tên *Dancing Partner (Bạn nhảy)* (1893) của Jerome K. Jerome. Một nhà chế tạo đồ chơi đã mang nó đến một buổi khiêu vũ, gắn vào eo nàng Annette và cho cả hai cùng nhảy. Thoạt đầu, mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng rồi con rô-bốt bị mất kiểm soát. Nó ôm Annette quay vòng vòng trong phòng, càng lúc càng nhanh hơn. Nó không ngừng lại được nữa rồi! Người ta nhào tới để tắt nó, nhưng chỉ làm cho mọi sự tồi tệ hơn. Con rô-bốt bắt đầu quăng quật và va đập vào tường, vào đồ đạc.

Lúc này Annette đã bị thương. Máu cô vương vãi theo những bước nhảy điên loạn khắp quanh phòng. Mọi người đổ xô ra ngoài, đi tìm nhà chế tạo đồ chơi vốn đang chui vào xó xỉnh nào đó để chém gió với chủ nhà. Khi ông ta trở vào thì đã quá muộn rồi! Tác giả không nói rõ Annette tội nghiệp có còn sống hay không, chỉ biết là khi bước vào phòng chủ nhà đã tái mặt nói với các bạn bè: “Hãy đưa tất cả phụ nữ khỏi đây, càng nhanh càng tốt” ... Câu này phần nào đó nói lên rằng cô gái kia đã đi đời. (Và rằng ông chủ nhà có thói xấu là phân biệt nam nữ!)

TRUYỆN 3: THÂY MA LÊ BƯỚC

Một bộ sưu tập chuyện kinh dị sẽ không thể xem là hoàn chỉnh nếu thiếu đi “Những thầy ma lê bước”. Cho nên câu chuyện thứ ba sẽ là *While Zombies Walked* (*Khi các thầy ma lê bước*) (1939), tác phẩm của Thorp McClusky (1906-1975). Câu chuyện diễn ra tại Mỹ và được gọi là chuyện kinh dị thể loại “tào lao”. Nói cách khác, nó không thuộc thể loại kinh dị cổ điển như *Dracula* hay *Frankeinstein* mà là chuyện kinh dị có tính giải trí với rất nhiều pha hành động rùng rợn và một kết cục có hậu, trong đó kẻ xấu bị trừng trị đích đáng. Anthony, nhân vật chính của câu chuyện này, sẽ tường thuật toàn bộ cho các bạn.

Xin cho phép tự giới thiệu. Tôi tên là Kent, Anthony Kent. Câu chuyện tôi sắp kể là một câu chuyện hết sức rùng rợn và có nhiều cảm xúc. Nó bắt đầu từ khi cô bạn gái Eileen của tôi cho tôi leo cây vào một mùa hè nọ. Cô ta chỉ để lại vòn vện mấy dòng sau:

Anthony,

*Em hồng muốn gặp anh nữa đâu!
Em đang ở chỗ chú Robert. Chú ấy
bệnh, cần em chăm.*

Đừng có đi theo em đó nha!

Eileen

“Điên thật!” Tôi nghĩ. “Mới cách đây một tháng nàng còn nói sẽ yêu tôi mãi mãi! Có cái gì đó ở đây rất rất là... kỳỳ lạ!”

Tôi quẳng mấy món đồ lên chiếc xe mui trần cũ, và sau ba ngày rong ruổi, tôi đến chỗ các ngọn đồi, nơi chú cô ấy sinh sống. Đó là một hạt trồng bông. Nơi đó trời nắng như đổ lửa mà dân tình vẫn cứ làm việc trên các cánh đồng. Khi đang phi trên con đường mòn cát bụi, tôi nhận ra cái nhà nông trang bụi cũ kỹ trên đỉnh đồi ngay trên đầu tôi. Tôi dừng xe, tiến đến một gã đang rẫy cỏ.

“Xin lỗi anh” tôi nói. “Trên kia có phải nhà ông Perry không vậy?”

Nhưng gã vẫn làm ngơ, tiếp tục nhổ cỏ, coi như tôi không tồn tại.

"Này anh! Tôi đang nói với anh đó!" tôi nói rồi nắm lấy vai anh ta. Vừa lúc, chiếc nón của anh ta rớt ra. Và thế là tôi nhìn thấy: Đỉnh đầu anh ta bị nứt toạc! Máu me và mảnh xương lóm chớm tòi hết cả ra ngoài. Gớm nhất là có một miếng não dài màu xám treo lơ lửng ngay bên tai anh ta. Bạn biết đấy, trông anh ta rất tửm! Tôi thả anh ta ra cứ như thể các ngón tay của tôi bị bỏng vậy. Và anh ta lập tức trở lại với việc rầy cỏ. Tôi nhảy vội lên xe, phi một mạch đến ngôi nhà nông trang. Có một ông cụ nhà quê đang ngồi ở hàng hiên, trông giống như ông chú mà Eileen mô tả.

"Phải ông Robert Perry không ạ?" tôi hỏi.

Ông ta gật đầu, nói, "Anh có súng không?"

"Thưa ông Perry," tôi nói. "Có một gã bị bổ vào đầu ở ngoài kia! Nếu không ai cứu thì hẳn chết mất!"

"Chết à?" ông Perry bật cười. "Hắn chẳng chết đâu!"

Ngay lúc đó, một gã nhà quê bụi con chưa từng thấy tiến đến phía sau ông Perry. Hắn mặc đồ tu sĩ và dẫn theo hai gã khác cũng rất bụi, tuy không bụi bằng hắn.

"Đây là Cha Barnes," ông Perry nói. "Ông ấy đang... chăm sóc tôi."

"Cha Barnes!" tôi nói. "Có một gã làm việc ngoài đồng bị xẻ nửa cái đầu. Một mớ óc của hắn lòi ra ngoài, vắt lơ lửng bên tai!"

"Vớ vẩn!" Gã bự con cười lớn. "Nào của con có vấn đề rồi, nhóc. Phơi nắng quá nhiều hả, con trai?"

Tôi bắt đầu hơi hơi tin hẳn nói đúng thì ngay lúc đó tôi nghe tiếng bước chân, và bất chợt Eileen đã ở đó, trông ngon lành như bữa ăn má nẫu!

"Eilen!" tôi thốt lên. "Anh phải đến gặp em. Anh *iu* em lắm, cung à! Tại sao em lại viết cái thư già biệt đó? Em điên hay sao vậy?"

"Điên!" Nàng bật cười. "Không, Không hề. Em không hề điên. Không, không điên đâu. Chỉ là em... em... em... em đã thay đổi! Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa! Làm ơn... đi ngay đi!"

Nhưng trong khi nói, ngón tay nàng vạch ra một từ trên thanh lan can đây bụi ở hàng hiên. Tôi đọc nó, và khi làm vậy hẳn là miệng tôi đã đọc thành tiếng mà nào tôi không hay biết. Bởi lẽ ngay sau đó Barnes gâm lên, "Mày nói từ gì vậy hả nhóc?"

Tôi nói lại từ đó, nhưng vừa nói xong thì gã Cha đạo và hai đệ tử của gã đã nhảy xổ vào tôi! Tôi chả có cơ may nào. Chúng đâm đá tôi rất hăng. Điều kể tiếp mà tôi nhận ra là tôi tỉnh dậy trong căn phòng nào đó trên gác căn nhà nông trang của ông Perry, cố sống cố chết nhớ lại cái từ mà Eileen đã viết ra trên bụi.

Tôi nhìn ra cửa sổ. Mặt trời đã lặn và có một dòng người xếp hàng dài đang lê bước ở ngoài sân. Đó là những gã mà tôi từng thấy làm việc ở cánh đồng!

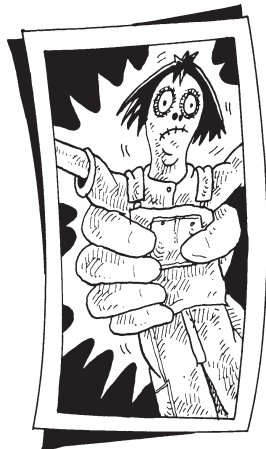

Một số đi khập khều cứ như những con nghện. Số khác thì tập tễnh, cò nhấc, lê lết. Má ơi, họ trông thật nhếch nhác! Một gã trông chẳng khác gì bộ xương tập tễnh, chỉ có một cánh tay tong teo và một cẳng chân như cây gậy. Gã khác thì liên tục co giật. Nguyên cả một đàn ruồi lớn đang vo ve, lổn nhổn trên dải thịt thối rữa, vàng khè đang dựa trên cơ thể hắn. Và bên dưới cặp mắt đờ đẫn của một gã khác, tôi chẳng thấy gì ngoài một mớ sụn xốp bầy hầy! Hắn chỉ có một nửa khuôn mặt! "Cái quái quỷ gì đang diễn ra ở đây thế này?" tôi nghĩ. "Họ thậm chí chẳng có phúc lợi xã hội hay bảo hiểm y tế ở cái nơi khi họ cò gậy này!" Và đến lúc này, tôi vẫn chưa thể nhớ ra cái từ ghi trên bụi.

Bất chợt, tôi nghe có tiếng động trong căn phòng bên dưới. Tôi bỏ bốn cẳng, cố nhìn qua một kẽ hở trên sàn. Gã Cha đạo đang ngồi cạnh bàn trong khi đám lâu la đang giữ trước mặt hắn một anh chàng trông hết hoảng.

"Làm ăn sống nhăn!" gã Cha đạo nói. "Mày sẽ bị trừng trị cái tội ngủ trong khi gác, để cho người lạ đột nhập vào!" Hắn hươ hươ trước mặt anh chàng kia một vật trông như con búp-bê nhỏ, rồi nói: "Mày biết rồi đó, cái này làm từ mô hôi và tóc của mày."

Anh chàng kia có vẻ khiếp đảm khi gã Cha đạo nhặt một cái nĩa trên bàn và đâm nó vào chân con búp-bê. Anh ta hét lên rồi khụy một gối xuống. Gã Cha đạo đâm chiếc nĩa vào giữa thân hình con búp bê và chàng kia ôm lấy bụng, la hét dữ dội hơn. Phập! Phập! Phập! Cứ mỗi cú đâm của hắn, chàng kia lại lăn lộn trên sàn, gào thét như một con heo bị chọc tiết. Rồi bất chợt, anh ta im bật.

"Nó ngủm rồi, sếp!" một gã lâu la nói. Mà chàng kia chết thật! Tôi thấy rõ anh ta nằm chết đứ đứ ở đó, hai mắt mở trừng trừng. Và gã Cha đạo đã không hề chạm đến anh ta... dẫu chỉ một lần!

Đúng lúc đó tôi nghe có tiếng gõ vào tường ngay bên cạnh.

"Anthony! Anthony!" Một giọng nói vọng đến từ phòng kế bên. "Anh có đó không? Em đây, Eileen đây!"

"Eileen!" tôi thốt lên, tai áp sát vào tường. "Cái chết dịch gì đang diễn ra ở đây vậy?"

"Đó là Cha Barnes!" Eileen nói. "Hắn dùng quyền năng kiểm soát tất cả chúng ta. Nhưng em muốn anh trốn thoát! Chính vì vậy mà em đã viết lên bực. Em hy vọng anh thấy được nó và báo lại cho ai đó về các... các... THẦY MA!"

Đó chính là cái từ mà tôi đã cố nhớ! Từ mà nàng viết lên bụi. Thầy ma! Vậy ra đó chính là những thứ mà tôi đã thấy ở ngoài đồng. Nhưng gã đó chính là những thầy ma di động!

"Anthony, Em vẫn luôn *iu* anh mà!" Eileen bật khóc. "Gã Cha đạo đến đây cùng đám côn đồ và làm ra con búp-bê thế mạng cho chú em. Rồi hắn giật một sợi tóc từ đầu của chú ấy và treo ngược chân con búp-bê bằng sợi tóc này. Đó là lý do vì sao chú em không đi lại được nữa! Gã Cha đạo chiếm đoạt đôn điền rồi đưa các thầy ma đến đây làm đồng. Hắn cũng làm ra một con búp-bê thế mạng cho em và nhồi nó bằng tóc của em! Chính hắn đã buộc em viết lá thư đó. Trước đây hắn quả thật là nhà thuyết giáo, nhưng bây giờ hắn là một... gã điên, Anthony ạ!"

Ngay lúc đó, tôi nghe tiếng ai đó mở cánh cửa phòng Eileen và có những giọng nói thô lỗ cất lên. Tiếp đó là tiếng hét của nàng: "Anthony! Cứu em! Cứu em với!"

Tôi tông cửa phòng, xem trật cả khớp vai, cố xông ra để giải cứu cho nàng.

Nhưng tôi không cần thiết phải tự làm đau mình như thế, bởi lẽ chỉ năm phút sau đó là cánh cửa đã mở ra và bọn côn đồ xông vào.

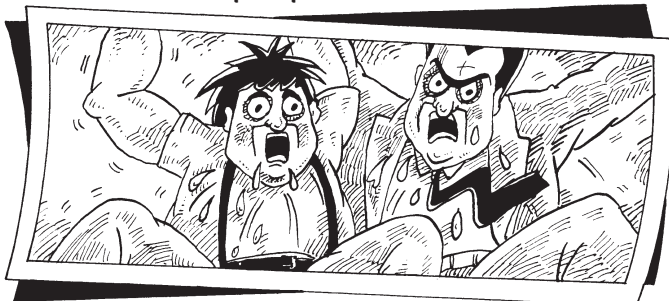
Chúng lôi tôi xuống một hầm rượu khổng lồ với những thùng rượu, thùng nào thùng nấy to bằng chiếc lán nhỏ. Gã Cha đạo đã ở sẵn dưới đó.

Hắn đứng cạnh Eileen, lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế. Hắn đang làm nhảm những lời lẽ khùng điên gì đó mà tôi không tài nào hiểu ra.

"Ông làm cái gì vậy, lão phi nộn xấu xa kia!" tôi quát lớn.

"Tao đang dùng món bùa voodoo thần diệu để trời nó đây!" Gã Cha đạo vặc lại. "Đợi đó, sẽ đến lượt mày. Bây đầu, trời nó lại cho ta!"

Đám lâu la làm theo lời sai bảo rồi ngồi xuống dưới chân gã Cha đạo, ngóc cổ nhìn lên hắn giống như lũ cún con yêu chủ. Hắn lục trong chiếc túi bụi quàng quanh cổ, lấy ra hai con búp-bê khác, giống như con mà tôi thấy trước đó. Rồi hắn bắt đầu hết dúi rồi ngắt rồi véo chúng. Lập tức, đám lâu la lăn lộn, rên rỉ, quằn quại, hồn hển.

Mắt chúng muốn tòi cả ra khỏi đầu, chân chúng run lấy bẫy. Chát nôn hôi hám màu xanh phọt ra khỏi miệng chúng cứ như thể chúng là thác đôi Niagara đang nhè ra chát ối mưa. Nhưng sau một hồi, sự co giật giảm dần. Rồi, một cách đột ngột, chúng... im bật!

"Kinh khủng quá!" tôi nghĩ. "Đến đồng bọn của hắn mà hắn còn xử kiểu đó thì gặp mình hắn đập đến cỡ nào?" Và tôi bắt đầu vật lộn để gỡ ra khỏi sợi dây trời chặt hai cổ tay. Bất chợt, tôi cảm thấy có cái gì nhọn nhọn đâm vào tôi. Thì ra đó là cây đinh gì lòi ra ngoài từ một thùng rượu bụi mà tôi bị xô vào. Tôi bắt đầu cạy sợi dây thùng lên cây đinh, mắt không rời gã Cha đạo mà lúc này đang quay lại với Eileen.

"Ha ha ha!" hắn cười điên loạn, lão liên cặp mắt đỏ ngầu, nước miếng nhều ướt cả phần trước chiếc áo thầy tu trang nhã. "Tao chưa từng có bạn gái nào xinh đẹp như mày! Thật là khó tin, thậm chí tao còn chưa có cả bạn gái. Nhưng bây giờ thì có rồi đó! Ha ha! Tao sắp gắn một lá bùa lên bạn trai của mày đó. Nó sẽ lái xe đưa tao và mày đến thành phố, rồi rút hết tiền bạc của nó ở nhà băng đưa cho tao! Rồi, khi nào tao hết cần nó, tao sẽ cho nó lái xe đi rồi đâm một cây kim nhỏ vào con búp-bê và... BÙÙÙMMM! Thế là nó tiêu tưng. Bác sĩ sẽ tưởng nó lên con đau tim! Ha ha ha!"

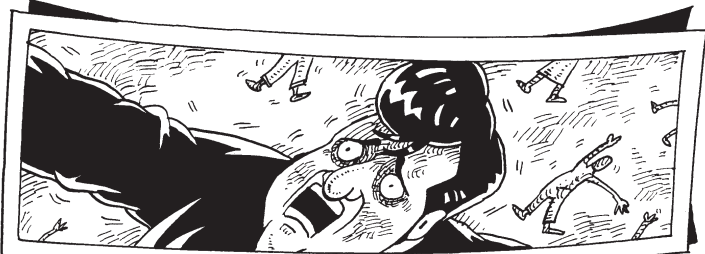

Hắn lục trong chiếc túi, lấy ra kim chỉ và một mẩu vải rồi bắt đầu khâu. Trong khi khâu vá, hắn lại lảm nhảm những từ ngữ quái dị.

Vài phút sau, hắn đã có trong tay một con búp-bê mới trông kỳ quái. Và trông nó... giống y hệt... tôi!

"Vài món tóc nữa là xong!" hắn nói trong khi tiến về phía tôi.

Vào lúc hắn chộp cái đầu tôi, cây đinh mà tôi cà xát này giờ vừa vặn cắt đứt sợi dây trời. Nhanh như chớp, tôi choàng tay ôm lấy chân gã điên, cắn ngập răng vào bắp đùi của hắn.

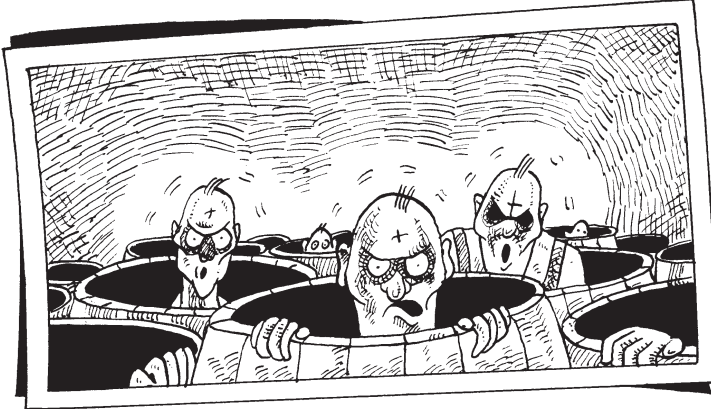
"Aaaaaa!" hắt hét lớn rồi đổ gục xuống như một cây sồi khổng lồ, làm cho mấy con búp-bê văng tứ tán khắp mặt sàn hầm rượu. Tôi nhảy đề lên hẳn, ra sức đâm và cắn và làm đủ mọi thứ. Nhưng trong khi đang ra tay như thế, tôi cảm thấy hai bàn tay to lớn của hắn túm lấy cổ tôi. Hắn có một sức

mạnh siêu phàm! Dù có ra sức đến mấy để kéo các ngón tay của hắn, tôi vẫn chẳng thể gỡ chúng ra khỏi cổ. Khí quản của tôi như bị chiếc xe tải mười tấn đè ngắc ngứ! Nhưng ngôi sao bắt đầu lập lòe trước mắt tôi. Nhưng ngay khi sắp chìm vào bóng tối, tôi thấy có thứ gì đó vừa sắc vừa sáng loáng bổ xuống đầu gã Cha đạo. Liên đó, hắn cất lên một tiếng hét khủng khiếp và tôi thấy cái đầu hắn bị xé toang hết như trái dưa tây lớn mọng nước bị chặt ra bằng dao phay! Não và máu trào ra tung tóe từ chỗ xé toang toác, chạy dài từ sống mũi cho đến đỉnh cái chòm tóc chải ngược nhóp nháp của hắn. Và khi hắn đổ xuống bên tôi, trút sự sống ra ngoài, tôi thấy ông Perry đứng phía trên hắn, tay cầm một chiếc riu vấy máu, cười toe toét.

"Chân tôi đến khổ vì chúng!" ông nói, tay chỉ vào một con búp-bê nhỏ và một mớ tóc bạc ngay sát bên chân ông. "Tôi đã lấy lại chúng vừa kịp lúc. Hờ hờ hờ!"

Ông còn chưa dứt tiếng cười thì có những tiếng rên rỉ lớn phát ra từ các thùng rượu khổng lồ. Liên đó, có hai bàn tay run rẩy lú lên khỏi miệng một thùng rượu. Tiếp đến là hai bàn tay khác, và lại thêm những bàn tay khác nữa! Rồi xuất hiện một cái đầu đang la hét với hai cái lỗ

trống lóc ở chỗ lơ ra là cặp mắt. Tiếp đến là một khuôn mặt không có miệng và mũi. Hàng chục thầy ma đang lũ lượt chui ra khỏi các thùng rượu.

Eileen tè xuống sàn, sợ hãi hét lên. Đôi mắt đẹp của nàng chứa chất nỗi kinh hoàng! Ông Perry chộp lấy cây rìu, lao ra ngang giữa nàng và lũ thầy ma. Tôi sồn cả gai ốc, bước lùi lại trước đám thầy ma lập bập kia.

Nhưng chúng tôi chẳng việc gì phải sợ hãi cả. Đám thầy ma không quan tâm đến chúng tôi. Chúng chỉ muốn được mỡ yên má đẹp mà thôi. Bây giờ thì cái kẻ lòi chúng khỏi mỡ và dán món bùa voodoo lên chúng đã chết rồi, chúng chỉ mong trở về nơi yên nghỉ của chúng. Năm phút sau chúng đã lên khỏi các bậc thang của hầm rượu và tiếng rên rỉ của chúng chỉ còn thoang thoảng như tiếng gió ở tít xa.

"Ôi, Anthony. Anthony!" Eileen nấc lên khi tôi và ông Perry chôn xong gã Cha đạo và các lâu la của hắn. "Anh đừng cảm thật đấy. Em xin lỗi vì đã viết lá thư đó cho anh."

"Đừng nói vậy, cưng!" tôi nói, vỗ nhẹ lên đầu nàng. "Cũng bình thường thôi mà."

Những nàng vẫn không chịu nín khóc. Cho nên tôi gắn một nụ hôn lên đôi môi run rẩy của nàng, và nàng nín ngay tắp lự. Nụ hôn đó có khác chi món bùa? "Thần diệu!" tôi thầm nghĩ.

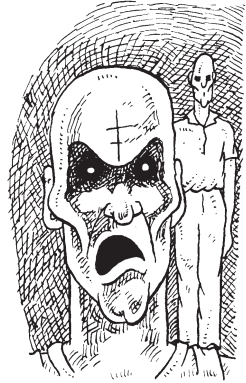

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 3: 10 CON QUỶ KHẮP THẾ GIỚI

Theo bạn thây ma có tồn tại thật không? Nhiều người dân ở Haiti thuộc quần đảo Caribbean vẫn tin chúng có thật và rất khiếp sợ chúng. Nhưng phần lớn những người còn lại cho rằng chúng chỉ là một dạng truyền thuyết dân gian. Suốt nhiều thế kỷ, người dân trên khắp thế giới vẫn không ngừng dọa dẫm nhau một cách ngốc nghếch bằng những câu chuyện về những con quái vật ẩn nấp quanh nơi họ sinh sống. Dưới đây là 10 con quỷ đáng sợ nhất từng hù dọa nhiều người (hay bị người này lôi ra hù người khác) từ biết bao đời nay.

1 Thây ma

Thây ma còn được hiểu là “xác chết di động”. Chúng có thể ăn uống, nghe ngóng, nói năng, nhưng không nhớ tí gì về quá khứ (và vì vậy không cách chi làm các bài kiểm tra). Theo dân gian, những phù thủy độc ác đã sử dụng một dạng phép thuật đặc biệt có tên là “Voodoo” để biến người ta thành thây ma, nhằm ép làm nô lệ hay nhằm trả thù.

Sau đây là một trong những cách chế tạo ra thây ma.

Thoạt tiên, gã phù thủy thẳng yên ngựa, cuỡi giật lùi đến nhà của nạn nhân. Rồi hắn áp miệng vào kẽ hở trên cửa cái để hút hồn nạn nhân (chuuuựtttt... nghe như vậy đó) và khạc thật nhanh vào một cái chai, lấy nút bần đậy chặt lại. Liền

sau đó, nạn nhân sẽ chết và được đem chôn. Gã phù thủy mò đến mộ của nạn nhân vào ban đêm, mở quan tài và gọi tên nạn nhân. Hắn đỡ nạn nhân ngồi dậy, mở nắp chai, đóng đưa nó trước mũi họ. Điều này giúp nạn nhân sống lại (tạm coi là vậy). Nạn nhân sau đó được đưa đi để thực hiện “nghĩa vụ thầy ma”.

(Một cách thức quá rủi ro để có người ủi đồ, lau nhà miễn phí, phải không ạ?)

Chú ý: Làm ơn đừng bắt chước cách này trong gia đình.

2 Nuckelavee

Nuckelavee có một chiếc đầu cũng giống như đầu mọi người, chỉ có điều là nó lớn hơn ít nhất mười lần. Khi cúi lên, nó lắc lư dữ dội đến mức trông cứ như sắp đổ. Nó không có chân nhưng lại có đôi tay dài chấm đất. Nó có một con mắt màu đỏ, một cái miệng giống như miệng heo. Hơi thở của nó bốc mùi tỏi lợm đến mức làm chết cả cây cối và làm cho thú vật nôn mửa. Điều gớm guốc nhất là nó hoàn toàn không có

da! Cà người nó phủ một lớp thịt sống che lên những sợi gân màu vàng, dẫn một luồng máu đen và bẩn bẩn! Bạn thường gặp phải nó trong các truyện cổ dân gian Scotland.

3 Sweeney Todd

Sweeney Todd là một gã thợ cạo ở London thời kỳ Victoria (hoặc đâu khoảng đó). Khi một khách hàng xấu số ngồi vào

chiếc ghế thợ cạo trong tiệm cắt tóc của hắn, Sweeney sẽ lẩn vào phòng trong, giựt một cái càn, làm cho chiếc ghế đổ ngửa ra sau, hất nạn nhân chui qua chiếc cửa bẫy, lọt vào một xà lim. Sau đó, Sweeney lon ton xuống lầu, bằm nạn nhân thành từng mảnh nhỏ để bà Lovett ở cửa hàng bánh kế bên nhồi vào những chiếc bánh nhân thịt nổi tiếng thơm ngon của bà.

4 Black Annis

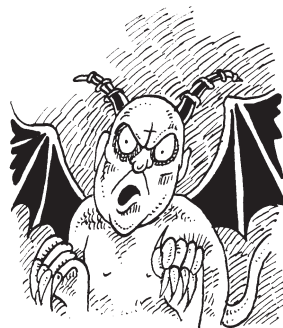
Black Annis là một mù phù thủy góm gốc sống trong một hang động ở Leicestershire. Mù chỉ có một mắt, khuôn mặt đỏ chát và những móng tay dài cong vút. Mù thường lẩn lút giữa các cành của cây sồi vào lúc trời chạng vạng, chờ những đứa bé đi ngang qua. Khi đó, mù lao xuống vồ chúng, rồi lột da chúng bằng các móng tay rùng rợn. Sau khi ăn

thịt chúng, mũ đưa da của chúng vào bộ sưu tập da con nít mà mũ hãnh diện treo đầy các vách trong hang động (cũng hơi giống những người thích trưng bày những đồ vật quý báu vậy). Hang động của mũ và cây sồi có lẽ đã bị san bằng để xây trạm sửa xe nên cơ hội bạn gặp mặt mũ là rất ít.

5 Springheel Jack

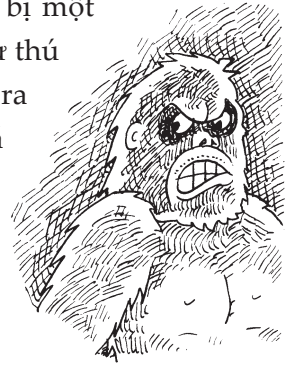
Springheel Jack nhảy tung tung quanh đường phố London thời kỳ Victoria và gieo rắc kinh hoàng cho phụ nữ nơi đây. Nó được mô tả có hai con mắt trông như quả cầu lửa màu trắng, cặp sừng như sừng dê, đôi cánh như cánh dơi và một chiếc đuôi dài. Khi tấn công, nó phun ngọn lửa màu xanh – trắng vào nạn nhân rồi cào họ bằng những chiếc vuốt kim loại dài ngoằng. Nếu bạn muốn bắt nó, có lẽ nó sẽ chạy biến trong chớp mắt, bởi lẽ rất giỏi trong việc nhảy qua những bức tường cao. Có thể nó là bạn bè của Sweeney Todd.

6 Con Sasquatch

Sasquatch là một từ của người Da đỏ ở Mỹ có nghĩa là “Người Khổng Lồ Lông Lá”. Khi người định cư da trắng đến Bắc Mỹ và phát hiện ra Sasquatch, họ gọi con vật khổng lồ trông giống khi đột này là “Bigfoot” (chân bự) vì nó để lại những dấu chân bự khắp mọi nơi nó đi qua. Có rất nhiều câu chuyện về Sasquatch, bao gồm câu chuyện do một người

thợ đốn cây kể lại, theo đó ông ta đã bị một gia đình Sasquatch bắt cóc và nuôi như thú cưng (nhưng chúng buộc phải thả ông ra khi hóa đơn của bác sĩ thú y tăng giá quá cao). Một sinh vật tương tự con Sasquatch là con Yeti mà nhiều người nói đã thấy ở vùng núi Himalaya (mặc dù đó có thể chỉ là một con Sasquatch đi nghỉ mát). Năm 1918, tờ *Seattle Times* đã đưa tin đầy tự tin rằng con

Bigfoot cao đến hơn 2,5 mét, là một giống “nửa người, nửa quái thú” có khả năng thôi miên loài người, có khả năng làm cho âm thanh phát ra từ nhiều nơi và có khả năng tàng hình bất cứ khi nào nó muốn! Cho nên bạn đừng mất công đi tìm nó làm chi.

7 Banshee

Banshee là một con ma nữ ghê rợn lúc nào cũng rên khóc.

Nó có một lỗ mũi, một răng cửa lớn đâm vào ra ngoài, chân có màng và đôi mắt đỏ ngầu vì khóc lóc quá nhiều. Người ta đồn rằng tiếng gào khóc của con Banshee là điềm báo cho một cái chết sắp diễn ra. Nếu bạn nghe nhiều con Banshee khóc than cùng một lúc thì có nghĩa là một thánh nhân sắp từ trần (hoặc là chúng đang mở cuộc họp giao ban nội bộ). Bạn có thể đụng phải con Banshee ở Ireland. Nếu xui không gặp được,

bạn vẫn có thể đến Scotland và sẽ tìm thấy nó đang ngồi bên sông, chà vết máu trên quần áo (chớ tìm nó trong các tiệm giặt ủi địa phương nhé!).

8 Curupira

Con Curupira sống ở một nơi sâu thẳm, tối tăm và bí ẩn nhất trong rừng già Amazon.

Rất dễ nhận biết nó vì nó lùn, lông lá và chân nó thì xoay ngược từ sau ra trước!

Tuy nhiên, bạn không phải mất công đi tìm nó làm chi. Tự nó sẽ tìm ra bạn! Con thú ghê rợn, yêu quái này của Nam Mỹ là một chuyên gia bắt cóc trẻ em. Nó sẽ gọi bạn đến chỗ nó bằng một tiếng huýt mà bạn

không thể cưỡng lại được. Sau đó, nó sẽ đưa bạn đến cái nơi sâu nhất, tối nhất đó ở trong rừng và sẽ không ai còn thấy bạn nữa, dĩ nhiên ngoại trừ con Curupira.

9 Trolls

Trolls có đôi mắt lồi, đôi tay dài cực khỏe, mũi bự, người phủ đầy đất và râu. Chúng đi loanh quanh, miệng há hốc, nước miếng tong tỏng. Ban ngày, chúng ở yên trong động. Nhưng ban đêm, chúng thích ra ngoài, lấy dùi cui đánh người cho đến chết, rồi ăn thịt. Từng có thời kỳ Na Uy tràn ngập bọn Trolls này.

10 Phù thủy bóng đêm

Các em bé ở Đông Âu trước đây chẳng có siêu nhân để chơi, chúng bèn phải chơi đùa với Phù thủy Bóng đêm! Nếu mẹ của chúng quên cầu nguyện cho chúng khi chúng lên giường, các phù thủy sẽ đến thăm chúng vào ban đêm và xỏ đủ loại mảnh để làm cho chúng khóc, bao gồm thọt léc chúng hay hút máu chúng.

Phù thủy Bóng đêm của Bulgaria có lẽ là kinh hơn cả. Con vật rùng rợn này mang cơ thể phụ nữ và cái đầu của con bò. Nó luồn vào phòng ngủ của em bé, ngồi vắt vẻo trên cũi của bé và thở phì phò vào mặt bé. Vài ngày sau, đứa bé này sẽ chết do một căn bệnh khủng khiếp!

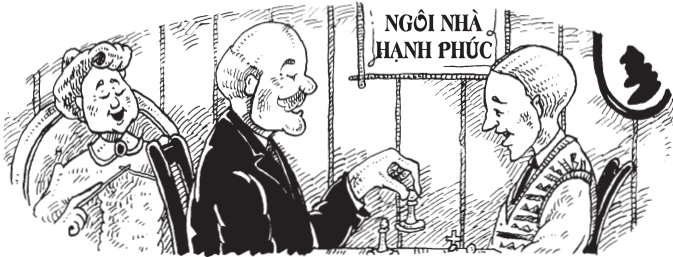
TRUYỆN 4: BÀN TAY KHỈ

Truyện thứ tư trong mười truyện làm sồn nhiều tóc gáy hay nhất xưa nay có tên là *The Monkey Paw* (*Bàn tay khỉ*) (1902) của nhà văn W.W.Jacobs (1863 – 1943). Khác với phần lớn truyện kinh dị, truyện này không có những mô tả cường điệu về những cảnh máu me rùng rợn. Nó diễn ra trong một gia đình ấm cúng và rất bình thường như gia đình của hầu hết chúng ta. Do đó, khi sự kinh hoàng xảy đến thì cảm xúc sinh ra cũng cực kỳ khủng khiếp. Tác giả từ từ xây lên một bầu không khí nổi da gà, rồi cuối cùng “gợi ý” những điều ghê rợn nhất có thể xảy đến. Phần còn lại được nhường cho óc tưởng tượng của người đọc! Câu chuyện cực kỳ rùng rợn và rất buồn này có cốt truyện đơn giản và thông minh, rất hoàn hảo để đưa lên sân khấu kịch. Nó không cần những hiệu ứng đặc biệt, chỉ cần đạo diễn tốt và diễn viên giỏi. Tại sao không nhỉ? Hãy quy tụ một số bè bạn có tài và làm ra một bộ phim khiến thầy cô và các bạn khác sợ xanh mặt!

Mòùn buũa heân

Cảnh Một: Phòng khách ấm cúng của một gia đình ở một nơi nào đó thuộc miền nam nước Anh. Một người cha và đứa con đã khôn lớn của ông đang cùng nhau chơi cờ. Ở một góc phòng, một phụ nữ đang ngồi đan, thỉnh thoảng liếc nhìn trêu mếu qua hai cha con hạnh phúc. Một ngọn lửa réo rất cháy trong lò sưởi. Khắp căn phòng tràn ngập cảm giác ấm áp và gia đình đoàn tụ.

Ông White: (liếc nhìn đồng hồ) Quá giờ rồi. Chắc anh ta sắp tới!

Tiếng chuông cửa reo lên.

Bà White: A! Ông ấy tới kìa. Em đi đun ấm nước đây!

Ông bà White đều rời khỏi phòng. Ít lâu sau ông White trở vào cùng một người đàn ông mặc đồng phục.

Ông White: Herbert, để ba giới thiệu với con Thượng sĩ Morris. Ba và bác ấy quen nhau từ rất lâu rồi. Cái hồi bác ấy rời cửa hàng để đi lính ở Ấn Độ, bọn ba còn là những chú bé cơ đấy!

Herbert: Cháu chào bác Thượng sĩ.

Bà White: (bước vào, tay bê chiếc khay): Trà nóng đêêêê...!

Ông White: Morris, anh kể chuyện về Ấn Độ đi!

Cảnh Hai: Cùng căn phòng khách đó một giờ sau.

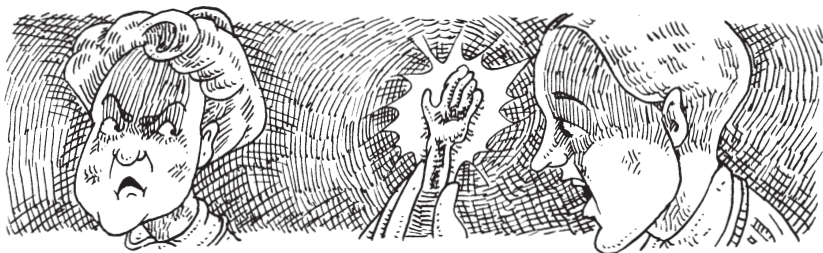
Ông White: Morris, anh trải qua nhiều cuộc phiêu lưu hay thật đấy. Thế còn câu chuyện mà anh kể tôi nghe hôm trước thì sao? Chuyện bàn tay khi gì gì đó?

Thượng sĩ Morris: Ồ, chẳng có gì đâu...

Bà White: (tò mò) Bàn tay khi à?

Thượng sĩ Morris: Ừ thì nó cũng có chút phép thuật. Chẳng đáng gì để xem đâu...

Ông dò dẫm trong túi. Cả nhà chồm lên phía trước khi ông lấy ra vật gì đó, nắm trong tay. Đó là một bàn tay khi được sấy khô như xác ướp. Bà White trông có vẻ ghê tởm, nhưng Herbert thì cầm bàn tay lên xem xét, đầy vẻ quan tâm.

Ông White: Nó có gì đặc biệt vậy, Morris?

Thượng sĩ Morris: Nó được một đạo sĩ Ấn độ ếm bùa từ rất lâu rồi. Ông đạo sĩ này muốn chứng minh rằng cuộc đời của mỗi người đều do số phận định đoạt. Ông ấy cho rằng mỗi chúng ta đều có một tương lai định sẵn, và ai mà can thiệp vào số phận thì sẽ phải đón nhận những khổ đau.

Herbert: Kiểu như... điều gì phải tới thì sẽ tới dù có thế nào, phải không ạ?

Thượng sĩ Morris: Đúng đấy, Herbert! Ông đạo sĩ đã ếm một đạo bùa lên bàn tay khi, làm cho ba người khác nhau mỗi người có thể đạt được ba điều ước.

Ông White: Vậy anh cũng có được ba điều ước phải không, Morris?

Thượng sĩ Morris: *(ngập ngừng, rồi nói như thì thầm):* Có đấy. Nhưng nếu anh không phiền, tôi xin không kể gì về chúng.

Bà White: Còn ai khác có các điều ước không vậy?

Thượng sĩ Morris: *(vẫn miễn cưỡng)* Có một người nữa. Đó là người đã sờ hũu nó trước tôi. Điều ước cuối cùng của anh ta là được chết. Chính vì vậy mà tôi có cái tay khi.

Bất chợt, ông liệng bàn tay khi vào ngọn lửa, nhưng ông White đã nhanh tay chụp lại được.

Thượng sĩ Morris: Đốt nó đi!

Ông White: Không sử dụng ba điều ước cuối thì uống quá.

Thượng sĩ Morris: Nếu anh dùng nó thì có chuyện gì xảy ra
đừng có trách tôi đấy!

Ông White: Chỉ cho chúng tôi anh làm cách nào để ước đi!

Thượng sĩ Morris: Hãy cầm nó bằng tay phải và nói lớn mong
ước của anh. Nhưng tôi thành thật khuyên anh hãy liệng nó đi.
Đừng nói là tôi không ngăn trước đó nhé!

Cảnh Ba: *Cùng căn phòng đó, thêm một giờ nữa. Thượng sĩ Morris
đã đi khỏi.*

Bà White: Một buổi tối thật tuyệt. Cái ông thượng sĩ Morris
này chắc là rất hài lòng.

Herbert: Nếu câu chuyện bàn tay khi cũng hoang đường như
các câu chuyện khác của bác ấy thì chắc ba mẹ thất vọng lắm
nhỉ! Ha ha!

Bà White: Biết thế nào được. Nhưng nếu là thật, hai cha con
sẽ ước gì nào?

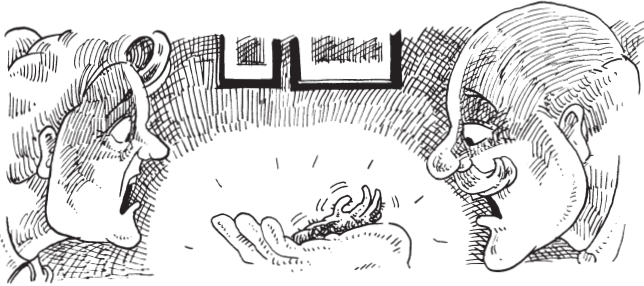
Ông White: Thành thật mà nói, anh không nghĩ ra điều gì
cả. Những gì anh muốn, anh đều có cả rồi. Tình yêu của một
người vợ hiền, việc làm, sức khỏe... Và dĩ nhiên phải kể đến
cả cậu con trai tuyệt vời của chúng ta mà ai cũng phải ganh tị.

Herbert: Vậy còn nơi đưa con đó sinh sống thì sao đây, ba? Ha
ha ha! Nhưng mà con nói nghiêm túc đấy. Tiên vay để mua
căn nhà này thì sao? Ba mẹ chắc chắn sẽ rất vui nếu trả được
nợ. Tại sao mình không thử ước có hai trăm bảng?

Ông White: (cầm bàn tay khi lên) Ý hay đấy, Herbert! Được rồi! Tôi ước gì có hai trăm bảng. Oái!

Bà White: Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy anh?

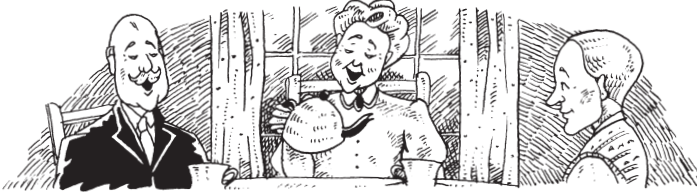
Ông White: Nó cử động trong tay anh. Cái bàn tay khi ấy! Anh vừa ước xong là nó ngo ngo... y như con thằn lằn vậy!

Herbert: Ba tưởng tượng hơi nhiều quá rồi đấy!

Ông White: Ừ, có thể là vậy. Dù sao ba cũng đâu có bị gì.

Cảnh Bốn: Sáng hôm sau. Trong căn bếp của gia đình nhà White. Cả nhà đang ngồi quanh bàn dùng điểm tâm.

Bà White: Chúng ta thức dậy mà có thấy túi tiền nào dưới gầm giường đâu. Mấy ông lính chỉ toàn kể chuyện nhảm! Mà vô lý lắm, nếu điều ước linh nghiệm thì làm sao hai trăm bảng lại có thể làm hại chúng ta được?

Herbert: Nó có thể rơi từ trên trời xuống trúng đầu mình. Ha ha! Nhưng con phải đi làm đây, sắp trễ giờ rồi.

Ông White: Bảo trọng nha con trai.

Bà White: Chiều về sớm nha cậu.

Bà hôn Herbert và cậu ta đi khỏi.

Cảnh Năm: Cùng ngày hôm đó, vào buổi chiều. Ông bà White đang ngồi uống trà trong phòng khách.

Bà White: Vẫn chả thấy dấu hiệu nào ta sẽ có hai trăm bảng. Ha ha!

Ông White: Chuyện cái bàn tay khi đó chắc chắn là nhảm nhí rồi! Khi nào về nhà, Herbert sẽ nói tếu táo về chuyện này nữa cho coi!

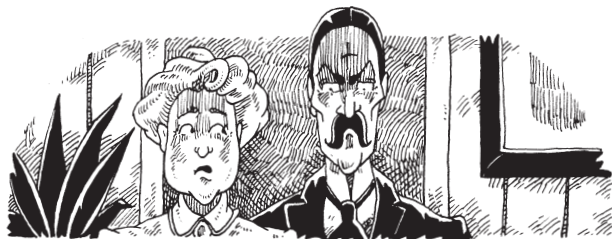
Trong khi ông nói, bà White đứng dậy, tiến đến cửa sổ.

Bà White:Ồ! Có một ông đứng trước cổng vào nhà mình. Ông ta đang nhìn vào nhà rồi ngó vào một mảnh giấy. Ông ta có dáng một viên chức, một người có học. Hình như là nhân viên nhà băng hay sao đó.

Ông White: Hừm, chẳng biết ông ta muốn gì.

Bà White: Ông ta bước vào lối đi rồi kia. Anh nghĩ chuyện này có dính líu gì đến lời ước hai trăm bảng không vậy?

Ông White: Anh cũng không biết nữa. Cứ mời ông ta vào rồi tìm hiểu xem sao!

Bà White đi ra cửa rồi một lúc sau trở vào cùng người lạ mặt.

Bà White: Xin mời ông ngồi.

Người lạ mặt: Thưa ông bà White, nếu ông bà không phiền, xin cho phép tôi được đứng. Tôi có chút tin tức cho ông bà. Tôi được hãng *Meggins and Maw* cử tới đây. Tôi e rằng tin tức không được tốt đẹp lắm. Có một tai nạn diễn ra ở nhà máy. Con của ông bà đã bị thương.

Bà White: Ôi, lạ Chúa lòng lạnh! Con yêu của tôi! Nó bị thương có nặng không vậy?

Người lạ mặt: Rất, rất nặng. Nhưng cậu ấy không phải đau đớn gì. Không đau đớn gì nữa...

Ông White: Ý ông là...?

Ông lấy tay bưng miệng trong khi bà White bắt đầu khóc ngất.

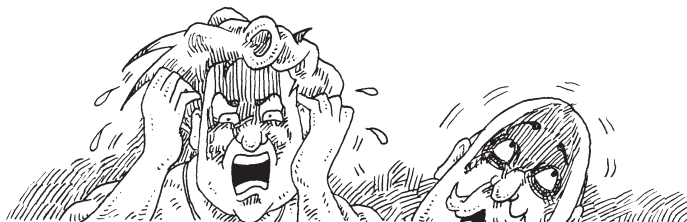
Người lạ mặt: Phải, Tôi e phải nói thẳng rằng... cậu ấy đã chết. Chẳng hiểu vì sao cậu ấy lại bị rơi vào chiếc máy trộn bột giầy. Mất một lúc, chẳng ai biết cậu ấy ở trong đó, vì tiếng ồn đã át hết tiếng la hét của cậu ấy. Đến lúc chúng tôi tắt máy thì mọi chuyện đã quá muộn màng rồi.

Ông White: Ôi, con tôi!

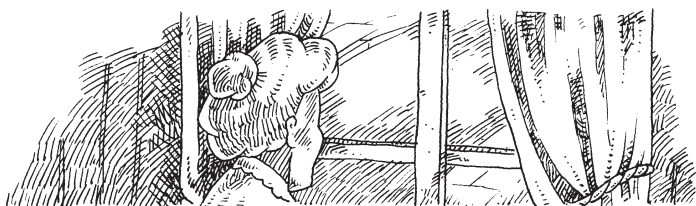
Người lạ mặt: Hãng đã giao cho tôi thông báo cho ông bà rằng chúng tôi xin gửi đến ông bà một khoản bồi thường thiệt hại. Chúng tôi xin gửi ông bà... hai trăm bảng.

Bà White: Ôi, không! Ôi, không! Ôi, không!

Bà bắt đầu gào thét một cách điên loạn và tự giật tóc của mình. Ông White sụp xuống sàn, bất tỉnh nhân sự.

Cảnh Sáu: *Vài ngày sau đó. Trong căn phòng ngủ tranh tô tranh sáng của nhà White. Ông White vẫn nằm trên giường còn bà White thì đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ra đường.*

Ông White: Em làm gì vậy, em yêu? Chờ nó vô ích thôi. Nó không trở về đâu. Về giường nằm ngay đi, nếu không em sẽ cảm lạnh đấy.

Bà White: Làm sao lạnh lẽo bằng con trai tội nghiệp của chúng mình.

Ông White trở mình, có vẻ như ngủ tiếp. Một khoảng thời gian trôi qua, bà White đột ngột chộp lấy vai chồng, lắc mạnh.

Bà White: Dậy đi! Dậy đi! Cái bàn tay khi! Nó đâu rồi?

Ông White: Hà! Có chuyện gì vậy?

Bà White: Mình còn hai điều ước nữa! Mình mới sử dụng một điều thôi mà! Ồ, sao em không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? Mình đã có điều ước đầu hiệu nghiệm, đúng không nào? Vậy tại sao mình không ước điều thứ hai?

Ông White: *(lúc này đã ra khỏi giường)* Anh nghĩ mình không nên làm vậy. Anh thực sự không...

Bà White: Dĩ nhiên là được mà anh! Lấy cái tay khi ra đi! Lấy liền đi anh!

Ông White: Nghe này, em yêu. Chúng ta không biết cái vật khủng khiếp đó sẽ gây ra điều gì...

Bà White: Mình phải liều thôi... Mình phải đưa con trở về.

Ông White rời khỏi giường đi ra ngoài trong khi bà White cuống loạn đi qua đi lại trong phòng ngủ. Sau vài giây, ông White trở lại với bàn tay khi.

Ông White: Anh thực sự nghĩ rằng...

Bà White: Ước đi!

Ông White: Nhưng...

Bà White: ƯỚC ĐI!

Ông White: *(nhấc bàn tay khi lên)* Tôi ước gì được thấy con trai tôi sống lại.

Ông buông bàn tay khi, ngồi xuống giường. Bà White chạy vội ra cửa sổ. Họ ở yên như thế một lúc, rồi bà White trở lại bên chồng và cả hai cùng nhìn xuống sàn. Thêm một hồi lâu nữa, và từ phía dưới họ bắt đầu vọng ra tiếng gõ chậm chậm. Thoạt đầu nó nghe rất nhỏ, nhưng rồi...

Bà White: Anh nghe thấy không? Cái gì vậy?

Ông White: (*bắt đầu run*) Chẳng có gì cả. Tiếng cành cây bị gió thổi, hay đại loại thế thôi.

Tiếng gõ lớn dần lên.

Bà White: Nó đó! Herbert đó! Nó đang trở về. Ôi Herbert... Herbert của mẹ! Em mở cửa cho nó vào đây!

Ông White: Đừng! Đừng! Đừng để nó vào! Làm ơn đi mà, làm ơn đi!

Bà White: Anh sợ... con của chính anh à?

Ông White: (*gần như cuống loạn*) Đừng để nó vào! LÀM ON ĐỪNG ĐỂ NÓ VÀO!

Tiếng gõ lớn hơn bao giờ hết...

Bà White: (*đẩy chồng sang bên*) Mẹ ra đây, Herbert! Mẹ ra ngay đây!

Bà lao vọt ra khỏi phòng. Tiếng gõ lúc này như điên cuồng, vang vọng khắp căn nhà. Ông White ngồi trên giường run rẩy khắp toàn thân. Phía dưới nhà có tiếng then cửa được kéo ra khỏi ổ.

Bà White: Chiếc then bên trên. Tôi không với tới được! Giúp tôi! Giúp tôi với!

Tiếng gõ càng hoang dại hơn. Ông White quỳ gối xuống, mò mẫm tìm trên sàn. Ông đã tìm ra thứ gì đó và nâng nó lên ngang đầu. Đó là bàn tay khỉ.

Ông White: Làm ơn... Làm ơn cho nó chết lần nữa. Cho nó đi... mãi mãi!

Tiếng gõ dừng bật. Có tiếng một chiếc ghế bị lôi sên sệt trên sàn, tiếng chiếc then thứ hai được kéo ra khỏi ổ, và cánh cửa mở ra. Có tiếng bà White rú lên. Bà trở lại phòng ngủ... chỉ một mình, với khuôn mặt tái nhợt.

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THỨ 4: KHÔNG PHẢI SỢ

Tội nghiệp ông White! Ông ta không thể vượt qua nỗi sợ thú mà ông sẽ thấy ở bên kia cánh cửa. Sợ hãi là một trạng thái kỳ lạ phải không bạn? Tại sao chúng ta sợ? Cái sợ có mùi không? Nó có tốt cho bạn không? Để có câu trả lời, mời các bạn đến với *Phóng sự chuyên đề về Sợ hãi* của một đài phát thanh địa phương...

Hãy gọi cho Stu Pidtwerp!

Câu hỏi ngày hôm nay: “Sợ hãi là gì?”

Khách mời đặc biệt: Giáo sư Tim Idwimp.

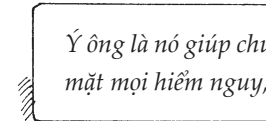

Xin chào tất cả các quý vị nhất gan, đây là Stu Pidtwerp! Cạnh tôi là Tim Idwimp, một chuyên gia về đủ thứ chuyện rùng rợn. Ông ta có mặt ở đây để giải thích các câu hỏi của bạn về sợ hãi. Xin vui lòng chiếu cố cho ông ấy, ông ấy chưa từng lên sóng nên hơi run một chút. Đây là người hỏi đầu tiên. Bà ta tên là Lily Livered từ Crouch End.

Chào Tim. Ông có thể cho chúng tôi biết tại tại tại sao chúng ta sợ s...s...sợ không?

Chào bà Lily, nêu...nêu...nếu chúng ta không sợ thì co co co có lẽ chúng ta không thể tồn tại.

Ý ông là nó giúp chúng ta fôn tại khi đôi mắt mọi hiểm nguy, phải không Tim?

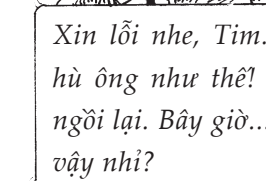
Vâng! Nếu chúng ta không b...b...b...biết sợ thì có thể trong lúc chúng ta đi ra c...c... công viên có con ngựa xông chuồng từ xó xỉnh nào đó lao thẳng tới. Kế tiếp sẽ là...

RẦMM!

Oái!

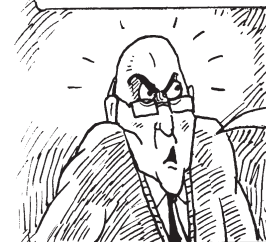

Xin lỗi nhe, Tim. Tôi không định hù ông như thế! Để tôi giúp ông ngồi lại. Bây giờ... ông đang nói gì vậy nhỉ?

Trong trường hợp khẩn cấp như vụ ngựa xông chuồng này, nếu phản ứng sợ không diễn ra tức thời thì chúng ta sẽ đứng ì ra ở đó nh...như con cá nằm quay...

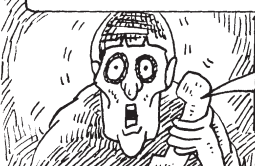
... nằm quay lơ trên thớt! Ha ha!

Chính xác! Ch...cho nên tôi m...m... mới nói rằng sợ là một ph...phản ứng hữu ích.

Nói hay lắm! Người hỏi kế tiếp. Đó là Wayne Widdle từ Great Piddling-In-The-Bog

Chào Tim, chuyện gì sẽ xảy ra cho cơ thể chúng ta khi ta sợ hãi?

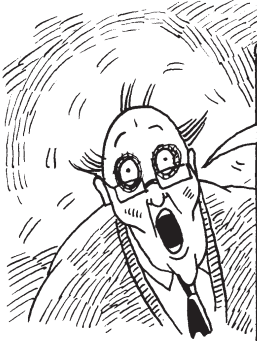
Tùm lum chuyện. Nhưng các phản ứng chính sẽ là: a) Tim ta bắt đầu đập nh...nhanh hơn; b) Đồng tử của mắt ta nở ra t...t...to hơn; c) Nhiên liệu được nạp vào các cơ của ta rất nhanh... và d) Ta c...cảm thấy một nhu cầu khẩn cấp muốn đi toa-lét. Thế đấy Wayne à. Những phản ứng đó là cách thức mà cơ thể chúng ta chuẩn bị để trốn tránh khỏi cái thứ mà ta sợ... hoặc để... đánh trả lại nó. Chúng tôi gọi đó là phản ứng "tránh hay đánh".

Hấp dẫn lắm! Câu hỏi kế tiếp là của ông Willy Chickenout.

Tại sao chúng ta bị nổi da gà mỗi khi sợ?

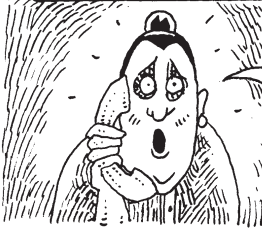
Nhiều chuyên gia t...t...tin rằng đó là một di chứng từ th...th...thời tiền sử, lúc mà cơ thể chúng ta còn phủ đầy lông. Khi một kẻ thù đáng sợ nào tiến lại gần, lông chúng ta sẽ tự động dựng đứng lên khiến chúng ta trông to lớn hơn thực tế.

Ừ ha! Đó chính là phản ứng của con mèo nhà tôi mỗi khi tôi lại gần nó.

Mặc dù ch...ch...chúng ta không còn nhiều l...l...lông lá như trước đây, phần rễ nhỏ của lông vẫn cứ dựng lên khiến cho lông dựng đ... đ... đứng. Cơ thể ta không biết rằng mọi thứ đã thay đổi, nên nó vẫn ngứa quen đường cũ mỗi khi ta sợ.

Rất thuyết phục!... Người hỏi kế tiếp là Cô Emma Fraidalot.

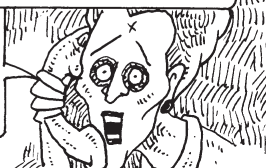
Tim, liệu có thứ gì như "mùi sợ hãi" không?

Có đấy, Emma. Khi một con thú cảm thấy ng...ng...nguy hiểm, c...c...có thể của nó sẽ tiết ra những hóa chất có mùi tên là pheromon để cảnh giác đồng loại rằng có nguy hiểm gần đó. Chúng ta vẫn chưa biết chắc chắn điều đó có d...d...diễn ra ở người hay không.

Thú vị thật! Nào, người hỏi kế tiếp. Đó là Ruth Lessmonster từ Hackney.

Tim này! Tại sao có nhiều chuyện kinh dị làm người ta sợ hãi như vậy?

Từ hàng trăm năm qua, loài người đã biết, ơ..., thích thú chuyện kinh dị. Chúng vừa có tác dụng giải trí, lại vừa hữu ích. Lấy ví dụ, ngày xưa người ta thường kể chuyện kinh dị cho con nít để chúng biết về những m...m...môi nguy đang lẩn khuất trong rừng. Nhờ đó bọn trẻ vừa được dạy dỗ, vừa được giải trí.

Là một dạng giáo dục-giải trí hả? Ha ha. Nhưng, Tim này, tại sao truyện và phim kinh dị ngày nay lại phổ biến đến khó tin như vậy?

Khi đọc truyện hay xem phim kinh dị, ta thử nghiệm tất cả những phản ứng s...s...sợ mà chúng ta vừa đề cập. Những lợi ích mà ta có được từ cảm xúc “tránh hay đánh” làm cho ta cảm thấy mình rất sung và rất sống.

Tức là vừa run...
mà vừa sung?!

Chính xác. Và trong sâu thẳm người ta hiểu rằng chẳng có gì phải sợ cả vì đó toàn là chuyện bịa. Cũng y chang như khi ta có một cơn ác mộng tồi tệ, nhưng lại biết rằng mình có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào.

Đúng vậy! Ta vừa run, vừa sung nhưng lại không tiêu tủng! Ha ha! Thôi được, tôi sợ rằng – ha ha ha! – ta sẽ phải tạm nghỉ để nhường chỗ cho một chương trình quảng cáo ngắn! Xin hãy trở lại với chúng tôi trong ít phút nữa!

Ê nè, Stu! A...a...anh chỉ dùm tôi phòng vệ sinh nam nằm ở đâu được không? Tôi mắc t...t...tè muốn chết đây nè..

Im đi, Tim! Chúng ta còn trên sóng đó...

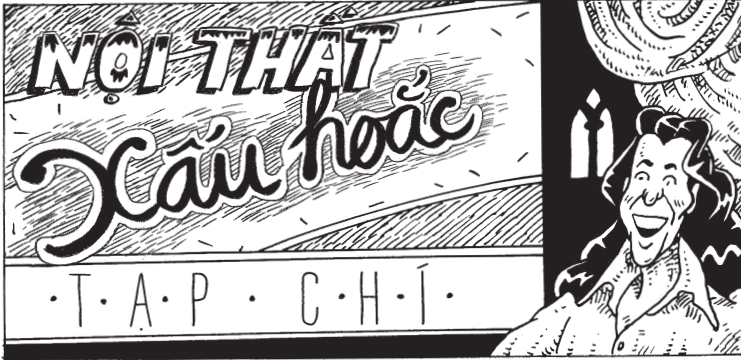

TRUYỆN 5: HỔ SÂU VÀ CON LẮC

Có bao giờ bạn thấy sợ khi bị kẹt ở một nơi vô cùng chật hẹp, như trong thang máy chẳng hạn? Nếu từng thấy sợ, tốt nhất bạn đừng đọc truyện thứ năm trong top ten truyện kinh dị này. *The Pit and the Pendulum* (*Hổ sâu và con lắc*) (1842) là tác phẩm nổi tiếng của Edgar Allan Poe (1809 – 1849). Edgar là nhà văn viết truyện kinh dị bậc thầy. Ông nổi tiếng nhờ rất nhiều truyện kinh dị như *The Masque of the Red Death* (*Mặt nạ của Tử thần Đỏ*) hay *The Fall of the House of Usher* (*Sự sụp đổ của ngôi nhà Usher*). Poe đặc biệt thích những truyện người bị chôn sống. Trong truyện kinh dị số 5 này, có một anh chàng bị xét xử và tuyên án tử hình. Căn xà lim mà anh ta bị nhốt vào là căn phòng “lý thú” nhất, với nhiều đặc điểm cực kỳ rùng rợn. Căn phòng rất ư thiếu tiện nghi này có thể là chủ đề tuyệt vời cho một bài phóng sự đăng trên tạp chí.

Đây là hồ sâu

CĂN PHÒNG ĐỂ CHẾT!

Phóng viên năng nổ chuyên về phong cách nội thất của chúng tôi, Vic Tim, đã có chuyến viếng thăm căn phòng dưới tầng hầm có một không gian hai và cung cấp cái nhìn từ bên trong về hoạt động của Tòa án Dự giáo Tây Ban Nha.

Xin chào! Trong tháng này tôi đã đến một lâu đài ở miền nam châu Âu và có cuộc viếng thăm một xà lim rất chi là khác thường. Thật ra, căn xà lim đó không phải là lựa chọn của tôi. Đơn giản là tôi bị tống vào đó. Vì sao vậy? Này nhé, có lẽ các bạn cũng đã biết, thời gian gần đây, ở khu vực này của thế giới có rất nhiều chuyện không hay. Một cuộc chiến tranh bầy hầy nhỏ đang diễn ra. Và cái đám người ghê rợn tự xưng là Phán quan đó đang tung ra đủ thứ trò tào lao. Chúng chõ mũi và công việc người khác, gây cho họ những điều kinh khủng khiếp. Và bạn biết gì không? Thằng tôi ngu ngốc này đã bị chúng bắt và đưa ra xét xử vì tội này, tội nọ, tội kia. Ồ... Coi cái phòng xử án đó kìa! Phải gọi nó là lòe loẹt.

PHÒNG XỬ ÁN: Họ cũng có cố gắng đấy. Nhưng theo phán xét của tôi thì đó vẫn là một trường hợp... thảm họa thiết kế!

Eo ui! Tường ơi là tường! Chẳng có cái thời trang nào trong đó cả. Nó đen thui, trầy xước, và có một hiệu ứng lắc lư rất kỳ lạ. Tôi nhận định: lỗi là do thẩm mỹ hình sự kém cỏi. Cùng với những bức tường rung rinh và ánh nền lập lờ, tiếng thì thầm của các thẩm phán làm cho tôi chóng mặt, đặc biệt khi nghe họ tuyên cho tôi án tử hình.

XÀ LIM CỦA TÔI: Chật chội, rất chặt. Tường liền tường... và chỉ toàn tường.

Vào trong đó, tôi không có chút ý niệm nào mình đang ở đâu! "Mình không thích cái xà lim này tí nào!", tôi nghĩ vậy. Ý tôi là tôi rất thích ánh sáng dịu, nhưng cái màu sắc ở đây thì thật là lố bịch: màu đen hắc ín. Đến cái mũi trên mặt tôi còn không thấy được. Trong một khoảng khắc hoảng loạn điên cuồng, tôi quơ tay loạn xạ, không chạm vào gì cả... và thở dài nhẹ nhõm.

Được đó, ít ra tôi cũng không bị chôn sống! Tin tôi đi, thoải mái dễ chịu thì OK, nhưng nếu phát hiện mình bị nhốt trong một cỗ quan tài thì có lẽ tôi sợ đến chết mất! "Đến lúc kiểm tra tiện nghi trong phòng rồi đêê!" tôi nghĩ. Tôi đứng dậy và bắt đầu nhích từng phân lên phía trước, hai tay dang rộng. Sau vài bước, tôi chạm phải vật gì đó. Đó là bức tường. Hình như nó bằng đá. Bề mặt của nó khá nhẵn nhụi, rất lạnh và rất nhớp nhúa! "Í ẹẹ", tôi nghĩ. "Dù nó là bằng gì đi nữa, chắc

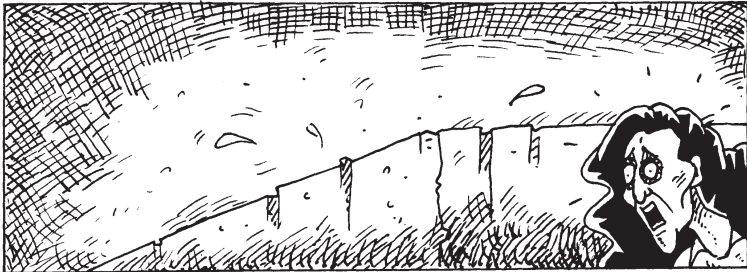
chấn nó không thể đoạt giải thưởng vật liệu xây tường sáng giá nhất năm nay!" Tôi lần theo tường đi một đoạn rồi dừng lại và bắt đầu đi ngược về điểm xuất phát.

Bất chợt, tôi trượt chân ngã do đạp phải một thứ gì sền sệt, ghê tởm ở trên sàn. (Cái xà lim này không có trái thâm). "Được thôi," tôi nghĩ, "Lỡ nằm trên cái đồng tèm nhèm này rồi thì cứ việc đánh một giấc phòm phòm."

CHIẾC HỒ TRONG PHÒNG

Một thứ có phong cách "sâu lắng"... và khá hợp thời trang! Chỉ khuyến cáo cho các nhà thiết kế nội thất nào thích chơi khăm.

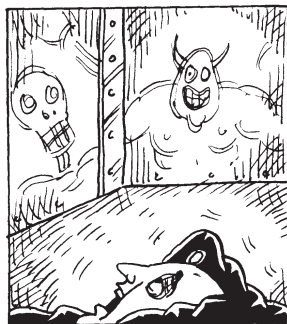
Một lúc sau, tôi tỉnh dậy. "Đến lúc phải đi tiếp rồi!" tôi tự nhủ khi bò ra khỏi cái bãi bầy hầy nơi tôi nằm ngủ. "Mình đã lần theo tường rồi, giờ thử kiểm tra ở trung tâm coi sao." Chưa đi được bao xa, tôi đã bị loạn chân, té đập mặt xuống đất. Ô! Trong khi nằm đó chờ hồi phục, tôi nhận thấy chỉ có cằm của tôi là kê trên sàn chứ phần còn lại của khuôn mặt thì không! "Lạ nhỉ!" tôi nghĩ. "Tại sao nửa trên bản mặt tôi lại như va vào không trung? Và cái mùi hôi kinh khủng kia là gì vậy? Đó là một dạng "hồ xỉ"... thum thum mùi bấp cải thối và mùi chuột

ẩm mốc! Và tại sao không khí lại đột nhiên lành lạnh như thế này?" Rất cẩn thận, tôi đưa tay sờ soạng khắp xung quanh. Chẳng có gì cả! Tôi nhận ra khuôn mặt mình đang kê trên một cái hố! Tôi xoay sở gỡ được một viên đá ở ngoài rìa hố và thả cho rơi xuống. Sau một thời gian tưởng như bất tận, tôi nghe tiếng nó chạm mặt nước. À ra thế! Họ bố trí cho tôi một hố xí trong xà lim! Cũng chu đáo ghê ta! Nhưng biết đâu những gã láu cá đó đã mong tôi mò mẫm trong bóng tối đen thui như hắc ín và rơi tọt luôn vào trong hố. Ô! Với độ sâu đó thì một số người sẽ chết chìm đấy! Hết sức thận trọng, tôi rời chiếc hố quay trở về, lòng hy vọng sẽ không đụng phải chiếc hố nào khác. Khi cho rằng đã an toàn, tôi nằm xuống sàn, cuộn mình lại và đánh một giấc chắc là nhiều giờ liền. Cuộc phiêu lưu nho nhỏ của tôi đã làm tôi kiệt quệ.

NHỮNG BỨC HỌA CHẬP MẠCH

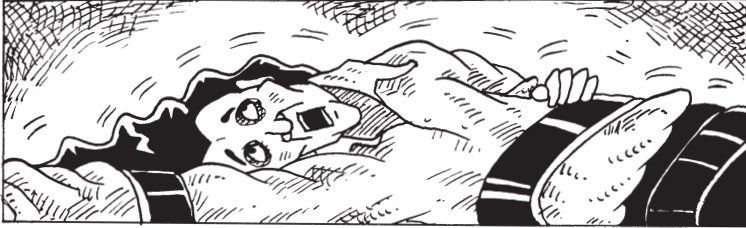
Được thiết kế để làm lạc hồn, mất vía.

Khi tôi tỉnh dậy, xà lim của tôi được rọi bởi một ánh sáng lờ mờ. Cuối cùng tôi đã có một cái nhìn tương đối về nó! Thì ra nó không lớn như tôi tưởng. Và các bức tường không phải bằng gạch! Chúng được làm ra từ những tấm kim loại lớn, khắp bên trên phủ kín những bức họa ghê rợn: những con quỷ, những bộ xương người, những người bị moi bụng bằng những cây kẹp to tướng, những gã khổng lồ đang gặm đầu các em bé, những người đàn ông với não phòi ra hai lỗ tai... Tóm lại là những thứ hài hước như thế đó! Một số người có những sở thích nghệ thuật rất kỳ quái, phải không ạ? Tôi thì là loại người có gu kiểu "dịu dàng hoàng hôn" hay "mèo con nhon nhon".

VÀ KHI ĐI NĂM

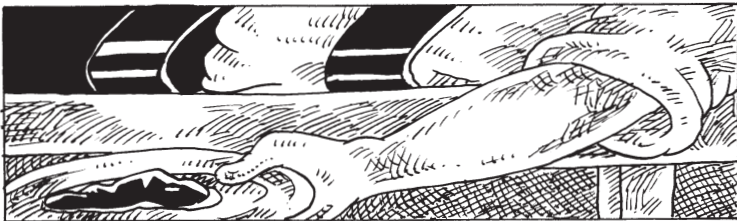
Đúng phong cách và thoải mái (thì cũng được một lúc) và rất là "tiết chế".

Việc xem xét phần trang trí là không hề dễ dàng gì vì lúc này tôi đang nằm dài trên một thứ khung gỗ. Nó hơi giống mấy cái giường bệt của người Nhật Bản. Vâng! Rất là hợp thời trang! Nhưng nằm cũng ê ẩm lắm đấy! Trong khi tôi chìm trong giấc nồng, có kẻ đã trói chặt tôi lại, chỉ chừa mỗi cái đầu và cánh tay trái.

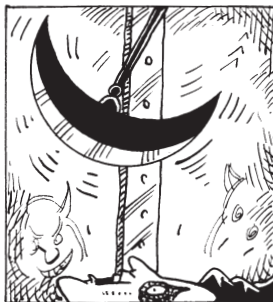
KHU VỰC ĂN UỐNG: Với hương vị khó cưỡng của vùng Địa Trung Hải.

Họ chừa cánh tay trái của tôi là để tôi có thể với lấy đĩa thịt ở bên cạnh. Tôi đã đói meo nên chộp ngay một miếng thịt bự và nuốt chửng! Ợc! Mặn quá! Chắc là họ đã ướp nó bằng toàn bộ muối của Địa Trung Hải! Tôi với lấy vại nước. Biết ngay mà! Nó cạn queo! Đó là điều người ta thường hay làm để những khoảng khắc cuối cùng của đời bạn trở nên không thể chịu đựng nổi. Đôi khi tôi chỉ muốn...
HẾT LÊN!

CHIẾC TRẦN ĐẶC SẮC: *rất độc đáo... nhưng rất rất không bình thường!*

Nói gì thì nói, do chẳng phải vội vã đi đâu về đâu nên tôi sẵn sàng dành một hay ba thập niên để ngắm nghía cái trần nhà. Nó cao vượt đầu tôi ít nhất là 10 mét và được làm bằng kim loại, cũng giống như mấy bức tường. Rõ ràng là họ đã tìm cách đạt được sự “phối hợp hài hòa” và nhờ đó mà trần nhà trở thành toàn bộ cơn thịnh nộ trong các phòng tra tấn vào mùa thời trang này. Nhìn thẳng xuống tôi là một gã người cổ với bộ râu dài trắng xóa. Nhưng ông ta chỉ là hình vẽ mà thôi. Tuy vậy trông ông vẫn rất ma quái với cái lưỡi hái như tòi ra khỏi bức tranh. Nói đúng ra đó không phải là lưỡi hái mà là một dạng con lắc khổng lồ lơ lửng. Trông nó giống như một chiếc cần lớn bằng đồng với một dạng quả cân ở đầu mút. Và nó đang di động! Tới và lui. Tới và lui. Bình thường, hẳn tôi sẽ thấy rất thoải mái – nhưng ở đây thì không! Đặc biệt khi tôi nhận ra rằng “quả cân” là một lưỡi dao cực lớn và cực bén. Và lưỡi dao này trông có vẻ như đang hạ dần xuống một chút sau mỗi lần đồng đưa. Nếu bị thôi miên bởi thứ gì đó, tôi sẽ thoải mái hơn rất nhiều nếu đó là chiếc đèn kéo quân, hay thậm chí một bồn cá cũng được.

NƠI ẨN NẤU THÓT TIM VÀ CUỘC TIẾN CÔNG CỦA CHUỘT

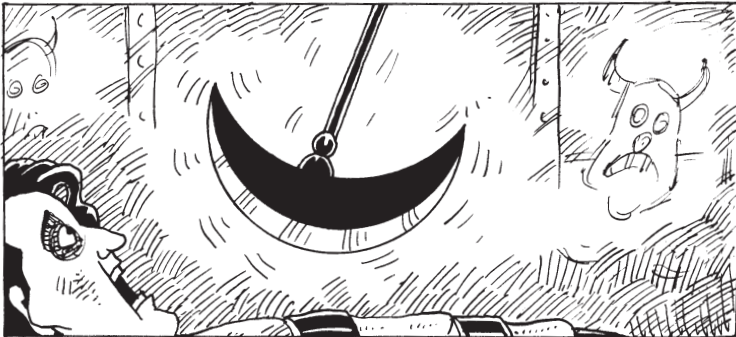
Nhưng rồi tôi lại gặp phải những người láng giềng xấu!

Tôi nằm đó, lơ lảo nhìn cái lưỡi dao sắc như dao cạo kia và suy nghĩ: “Nhân danh hãng nội thất Ikea! Nếu cái thứ đó xuống tới lồng ngực của tôi thì sự tình sẽ giống như cuộc đại khai sát giới bên trong một lò mổ gia súc!” Bất chợt, tiếng chí chóc từ hướng cái hồ lôi kéo sự chú ý của tôi. Tôi nhìn qua đó và kinh hoàng nhận thấy có đến hàng trăm, hàng trăm con chuột to tướng đang từ trong hố leo ra và lao thẳng về phía tôi! Đó là những con chuột lớn, béo núc ních, to cỡ con chó con nòi Dobermann! Tất cả đều có đôi mắt như đầu que diêm đang rực cháy, và những chiếc răng như que xiên thịt nướng! Chúng đang săn thịt. Thịt của tôi! “Đừng hòng!” tôi nghĩ. “Cơ thể này là của tao và kia là thức ăn của tao, cái thì ướp muối cái thì không!” Tôi bắt đầu dùng cánh tay không bị trói đánh chúng văng đi. Việc xua đuổi cái sư đoàn dịch hạch đang tổng công kích này chẳng biết diễn ra trong bao lâu, thì tôi tình cờ nhìn lên con lắc. Có vẻ như nó đã hạ xuống ít nhất 3 phân. “Rồi, xong” tôi nghĩ. “Bây giờ thì rắc rối thật rồi! Giờ thì mình đã biết chắc không phải là do mình tưởng tượng ra. Nếu cái của nợ đó cứ hạ xuống với tốc độ này thì những nội tạng quan trọng và ưa chuộng nhất của mình sẽ tanh bành trước khi mình kịp già!”

TRỞ VỀ MÁI NHÀ XƯA

Người ta có thể khôn đến cỡ nào?

Và thế đó! Ngày trôi qua, tôi dành trọn thời gian canh chừng cái lưỡi dao khủng khiếp cứ sát dần, sát dần. Và đồng thời, tôi phải xua đuổi cái đám lông lá không ngừng tuôn ra từ trong hố và thường trực làm cho tôi phát hoảng. Tôi thực sự không ngờ mình có thể gào thét liên tục và ầm ĩ như thế mà chẳng giây phút nào dừng lại để lấy hơi. Cuối cùng, rồi cũng đến cái lúc khi lưỡi dao lấp lánh đó sột soạt tới lui, chỉ cách lồng ngực run rẩy của tôi có vài milimét. "Phải làm gì thôi!" tôi nghĩ. "Minh không thể cứ nằm đó mặc kệ sự đời!"

Chính lúc này, tôi nảy ra cái ý tưởng tuyệt vời đó. Ai mà thông minh vậy ta! Lúc ấy tôi đã nghĩ về mình như thế. Tôi quơ tay chộp lấy miếng thịt cuối cùng trên đĩa và bắt đầu chà nó lên sợi dây trói, thủ phạm làm tôi nằm chết dí. Rồi, sau một tiếng gọi hân hoan "Lại đây mà xực nè, các bồ tèo! Tụi mày khoái khẩu món này mà: dây trói ướp thịt bò tẩm mỡ hôi người thơm phức", tôi nằm im thin thít. Thoạt tiên, bọn chuột hơi nghi ngờ. Nhưng rồi mùi thức ăn vượt quá sức chịu đựng của chúng. Và chúng vọt lên tôi như tên bắn! Nghe nè, sống xa cạ với động vật thì cũng tốt thôi, như đưa chó đi dạo, cưỡi ngựa, hay bơi với cá heo... Tất cả đều được tuốt. Nhưng dính đến chuột thì tốt nhất xin bạn đừng nghĩ tới! Đó là sự TRA TẤN

đúng nghĩa! Chúng ở khắp mọi nơi. Mà tôi đã nói khắp nơi thì tức là khắp nơi! Trên mặt của tôi, trên tóc của tôi, trên áo choàng của tôi. Nói thử chỗ nào coi, chúng thò mũi vào chỗ đó ngay luôn! Chúng có mặt ở tất cả các góc ngách, ngạnh ngọe của tôi. Kể cả những chỗ mà tôi không biết là mình có!

Mặc dù vậy, tôi vẫn nằm im re, không động đậy một cơ bắp nào, lòng nghĩ rằng việc thoát khỏi sợi dây trói chỉ

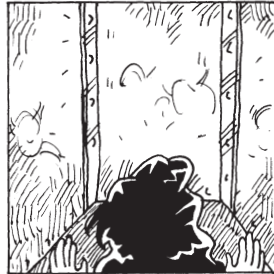

là chuyện sớm muộn. Và nó đã hiệu nghiệm! Chúng gặm và gặm và đến một lúc thì sợi dây trói đứt ra. Yeee! Với một sức mạnh vô biên, tôi bật dậy, hất bọn chuột văng tứ tung các hướng. “Ha, ha, đồ khốn!” tôi nghĩ khi ngược nhìn lên trần nhà, nơi mà tôi đoán những kẻ giam giữ tôi đang ẩn nấp phía sau. “Dám cá là bọn mày không ngờ tới chuyện này.” Nhưng mà có đấy! Chúng đã tính toán tất cả mọi thứ. Ngay lúc đó, con lác bỗng ngừng đong đưa. Vài giây sau, nó được kéo lên qua cái lỗ ở trên nóc. Chúng đã quan sát tôi không rời mắt! Những chuyện chẳng lấy gì làm hay ho này đã được chúng bày ra đơn giản chỉ là để mua vui mà thôi. Chúng kiểm soát hoàn toàn tất cả mọi thứ đang xảy đến với tôi. Tôi chỉ là một món đồ chơi của chúng không hơn không kém!

NHỮNG TU CHỈNH CUỐI CÙNG

Làm sao tạo ra cảm giác thực sự ấm cúng và riêng tư.

Tôi chỉ chực hét lên, “Để cho tôi yên, đồ quái vật gian ác!” và “Tại sao các người không làm những điều mà tất cả những gã khờ vênh váo và vĩ cuồng trên thế giới vẫn hay làm? Phải đó, tại sao các người không... đi chơi golf đi?”. Nhưng đúng lúc đó tôi nhận thấy căn phòng của tôi trở nên nóng hơn. Không hề là “Ồ, trời hơi

lạnh, phải tăng lò sưởi thêm vài nấc cho ấm mới được”. Mà là “Nhiệt độ này sẽ làm toàn bộ con bò bị nướng chín trong chớp mắt!” Kỳ thực, tôi cảm thấy chân tôi bắt đầu bị giộp nóng, và tôi thấy những tấm kim loại dát tường bắt đầu sáng rực lên! Và cùng lúc đó, một chuyện khác đã diễn ra. Căn phòng của tôi đang co lại! Rất nhanh! Trong vài phút, nó chỉ còn bằng phân nửa so với ban đầu. Các tấm lát, bị nung đến đỏ trắng, đang khép lại quanh tôi từ mọi hướng. Và

đồng thời chúng đẩy tôi về phía cái hố. “Thôi hết rồi!” tôi nghĩ. Tuyệt nghệ của nhà thiết kế ngục thất sát thủ! Những tu chính cuối cùng cho cái chết! Và rồi, trong khi đang lạng quạng đứng trên mép hố, lòng tự hỏi đâu là cái chết ít đau đớn hơn (bị chiên đến chết trong cỗ quan tài kim loại nóng trắng hay rơi vào cái hố và bị nhai đến chết bởi những đồ gặm nhấm đồng nhung nhúc), tôi chợt nghe có tiếng kèn và tiếng người xô xao ở đâu đó phía trên tôi. Đúng lúc ấy tôi ngất đi và rơi vào vực thẳm!

GIÓ XOAY CHIỀU

Tôi thấy... một số cái thiện thường thôi!

Chuyện đó đã diễn ra vài tuần trước đây. Và tôi rất hài lòng khi nói rằng tình hình đã thay đổi rất nhiều kể từ khi đó. Đúng vào lúc tôi sắp rơi vào vực thẳm, tôi cảm thấy những cánh tay khỏe mạnh kéo tôi đến chỗ an toàn. Đó là tay vị tướng quân, người vừa lật đổ các pháp quan. Tiếng kèn mà tôi nghe thấy ngay trước khi ngất là tiếng kèn chiến thắng. Nhờ vậy mà tôi còn sống để thuật lại câu chuyện này. Và bây giờ tôi đang định đổi phòng! Cho nên xin đừng quên đón đọc phóng sự mùa thu của Nội thất xấu hoắc nhé. Tổng biên tập đang cử tôi làm phóng sự về *Ngôi nhà Usher*... Ở đâu ư? Tôi chỉ biết chắc một điều là nó không thể nào tệ hại hơn cái nhà ngục thảm hại kia.

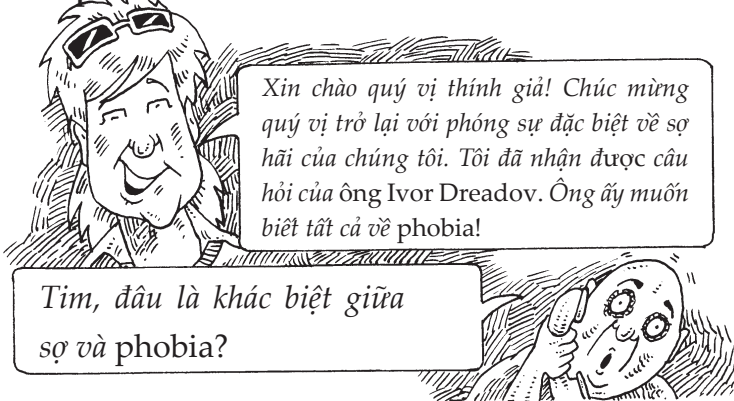
Những sự kiện kỳ thú 5: chọn đúng nỗi sợ

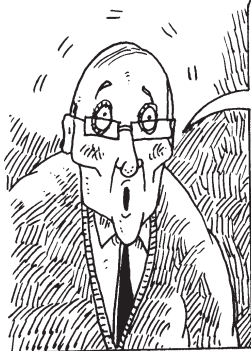
Nỗi sợ bị kẹt ở một nơi rất chật hẹp (như trong quan tài) mà nhân vật của Edgar Poe đã trải nghiệm có một tên gọi khoa học là *claustrophobia* (hội chứng sợ nơi chật hẹp). Chỉ một số ít người mắc phải chứng này. Thông thường người ta chỉ sợ những thứ khác như sợ độ cao, sợ chó, sợ dùng máy bay, sợ bóng tối, sợ các loài côn trùng gớm guốc. Các đạo diễn phim kinh dị và các tác giả một số dạng sách kinh dị đã cường điệu tối đa nỗi sợ để làm cho khán giả và độc giả run tới bến. Nếu bạn chưa có dạng *phobia* (hội chứng sợ) nào thì... xin đừng lo lắng! Có đến hàng trăm thứ *phobia* để bạn chọn! Nếu bạn vẫn tìm không ra thì bạn chỉ ít vẫn có thể “sợ mình không bao giờ tìm ra dạng *phobia* của chính mình!”

Nào ta hãy đến với Stu Pidtwerp và khách mời của anh ta để tìm hiểu thêm một chút.

HÃY GỌI CHO STU PIDTWERP! ĐÀI PHÁT THANH RÊN RỈ

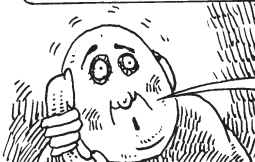
1. Pantophobia

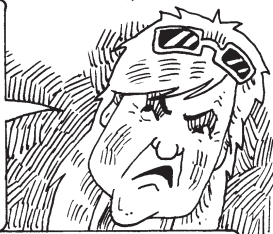
Nghe này, ông Ivor. Sợ là một phản ứng b...b...bình thường và h...h...hợp lẽ tự nhiên khi người ta gặp nguy. Phobia thì là một dạng phản ứng cường điệu và không cần thiết. Nó giống như hệ thống cảnh báo của c...c...cơ thể bị mất kiểm soát, và chuông báo động vẫn cứ reo ngay cả khi kh...kh...không có gì là đáng sợ cả.

Tôi có nỗi sợ...

Sợ gì?

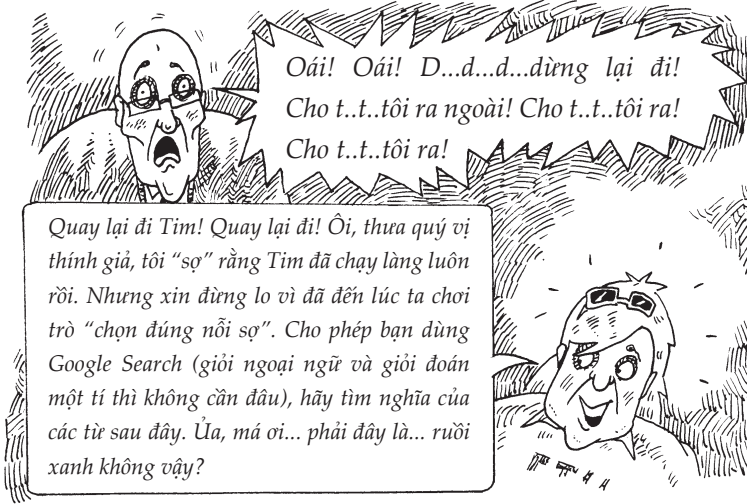
Im đi, ông Ivor. Tôi không nói với ông! Tôi đang định nói là tôi có nỗi sợ đối với các loài côn trùng gớm guộc, đặc biệt là con ruồi xanh. Thấy một con ruồi xanh là tôi mất hết cả bình tĩnh!

Vâng, tôi h...h...hiểu ý anh, Stu. Phobia của riêng tôi là tôi sợ nghe tiếng người ta dùng móng tay cạo răng.

Như thế này, đúng không ạ?
Rẹt rẹt rẹt rẹt...

- a. Sợ đồ lót
- b. Sợ mọi thứ
- c. Sợ ghệt thờ

2. Bogyphobia

- a. Sợ đi vệ sinh
- b. Sợ quỷ và yêu tinh
- c. Sợ tất cả mọi thứ bản thiù

3. Brontophobia

- a. Sợ mưa bão, sấm sét
- b. Sợ các nhà văn nữ thời kỳ Victoria
- c. Sợ khủng long

4. Arachibutyrophobia

- a. Sợ nhện
- b. Sợ ngửa
- c. Sợ bị bơ đậu phụng trám chặt miệng

5. Gymnophobia

- a. Sợ làm bài tập
- b. Sợ trạng thái khỏa thân
- c. Sợ các phòng tập thể dục

6. Batophobia

- a. Sợ các thứ đồ nghề để chơi môn cricket
- b. Sợ các động vật có vú bay lượn ban đêm
- c. Sợ nhà cao tầng

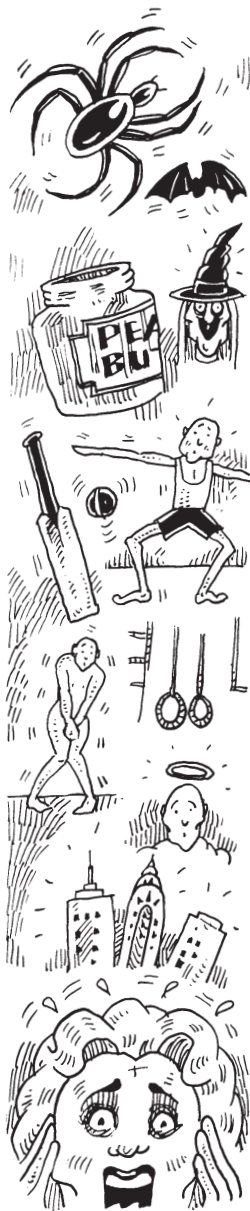
7. Polyphobia

- a. Sợ trường học
- b. Sợ con vẹt
- c. Sợ nhiều thứ

8. Hagiophobia

- a. Sợ phù thủy
- b. Sợ mặc cả
- c. Sợ các vị thánh

9. Spectrophobia

- a. Sợ các vết bẩn
- b. Sợ ma
- c. Sợ nhìn vào gương

10. Sợ ong là:

Và cuối cùng chúng ta hãy chơi trò đoán ngược lại!

- a. Hivophobia
- b. Melissophobia
- c. Buzzaphobia

11. Sợ ngựa là:

- a. Hippophobia
- b. Rhinophobia
- c. Dobbophobia

12. Sợ các loại dây là:

- a. Ropophobia
- b. Twinneophobia
- c. Linonophobia

13. Sợ số 13 là:

- a. Numbophobia
- b. Unluckyforsomeophobia
- c. Triskaidekaphobia

14. Sự ếch nhái là:

- a. Taddophobia
- b. Batrachophobia
- c. Croakophobia

Bạn đoán trúng được nhiều không?
Ồ, xin đợi một chút! Có người muốn
hỏi thêm! Đó là ông Stan Duppanfight
từ Battle, Sussex. Ông hỏi gì đây, ông
Stan?

Xin lỗi Stu. Nhưng hình như anh
để sót câu hỏi thứ 13!

Đúng rồi đấy, ông Stan! Đó là vì
đạo diễn của chúng tôi mắc chứng
triskaidekaphobia. Ông ta sợ số 13!
Khỉ thật!

Trả lời:
15b)
1b), 2b), 3a), 4c), 5b), 6c), 7c), 8c), 9c), 10b), 11a), 12c), 14c),

Truyện 6: Tôi là ma sói nhí

Truyện kinh dị thứ sáu là một tác phẩm thời hiện đại. Tên của nó là *I Was A Teenage Werewolf* (*Tôi là ma sói nhí*) (1958), tác giả là một người Mỹ tên là Ralph Thornton. Ma sói đi lang thang trong các khu rừng khắp thế giới suốt nhiều thế kỷ qua, nhưng Ralph đã đưa nó vào một trường trung học Mỹ đầu đó trong thập niên 1950. Dĩ nhiên, truyện này từ đầu đến cuối rất là vô vấn và những điều trong truyện chẳng bao giờ xảy ra trong đời thực, tuy nhiên tính giải trí của nó lại rất cao. Các nhân vật chính gồm một cậu nhóc hư, một cô nhóc xinh đẹp, một viên cảnh sát dũng cảm và một nhà khoa học điên. Nó là sự hòa trộn hoàn hảo giữa các thể loại tình cảm, hành động và kinh dị vốn là những nguyên tố chính hình thành nên hằng hà sa số những câu chuyện mà ta có thể tạm gọi là “chuyện tào lao”. Nói cách khác, những truyện loại này sẽ giúp bạn giải trí mà không bắt bạn phải suy nghĩ về bất cứ điều gì sâu xa, ý nghĩa. Đó cũng là loại truyện rất dễ chuyển thể sang truyện tranh. Vì vậy, xin mời bạn thưởng thức.

ÔI BÁC SĨ, ÔNG ĐÃ VỰC DẬY CON THÚ BÊN TRONG TÔI!

BẠN GÁI CỦA TONY, ARLENE, CHO RẰNG THANH TRA DONOVON NÓI CHÍ LÝ.

HỒM! ĐEM
NÓ LÀM THÍ NGHIỆM
THÍ BẮ CHÁY.
HA HA HA!

ĐƯỢC RỒI, TONY! ĐỂ TÔI
TIÊM CHO EM MỘT MŨI,
EM SẼ ĐƯỢC VỀ SỚM
THÔI.

THẤY CHƯA,
BÁC SĨ BRANDON. TÔI
KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC
NHỮNG CƠN GIÃN KHỦNG
KHIẾP.

TONY ĐẾN CHỖ BÁC SĨ ĐỂ CHỮA TRỊ. XUI CHO CẬU TA LÀ ĐÃ GẶP SAI
NGƯỜI! BÁC SĨ BRANDON ĐANG CẦN AI ĐÓ ĐỂ LÀM THÍ NGHIỆM. ÔNG
MUỐN TÌM CON THÚ VẬT ẨN NẤU TRONG MỖI NGƯỜI CHÚNG TA.

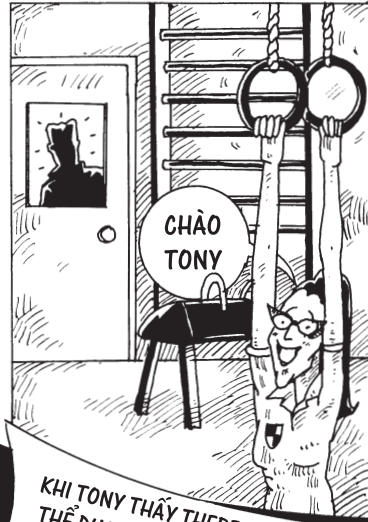
MUỐN ĐI NHỜ KHÔNG, FRANK?

KHÔNG, CẢM ƠN TONY.
TÔI ĐI BỘ BẰNG QUA
RỪNG ĐƯỢC MÀ.

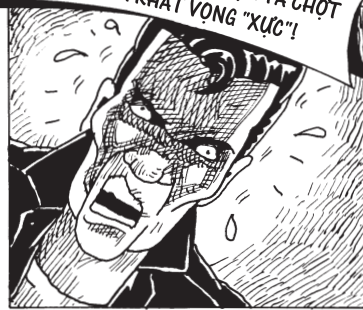
BỘ CHÊ XE
TÔI DORM
HẢ. ĐI
THÔI
ARLENE!

VIỆC FRANK TỪ CHỐI ĐI NHỜ XE CÁCH CHI ĐÓ ĐÃ LÀM
TONY "TÁI PHÁT".

KHI TONY THẤY THERESA ĐANG TẬP THỂ DỤC, BÊN TRONG CẬU TA CHỢT NỔI LÊN KHÁT VỌNG "XUC"!

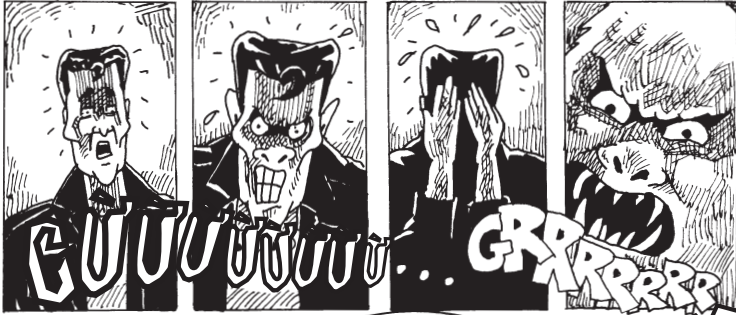

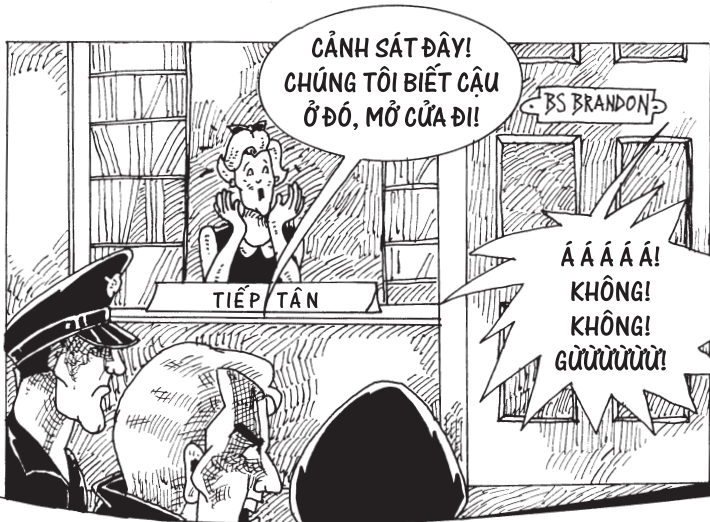
MỘT SỐ HỌC SINH ĐÃ CHỨNG KIẾN CUỘC TẤN CÔNG THERESA VÀ KHÔNG TIN NỔI MẮT MÌNH!

TUYỆT VỌNG, TONY TÌM ĐẾN PHÒNG MẠCH CỦA BÁC SĨ BRANDON.

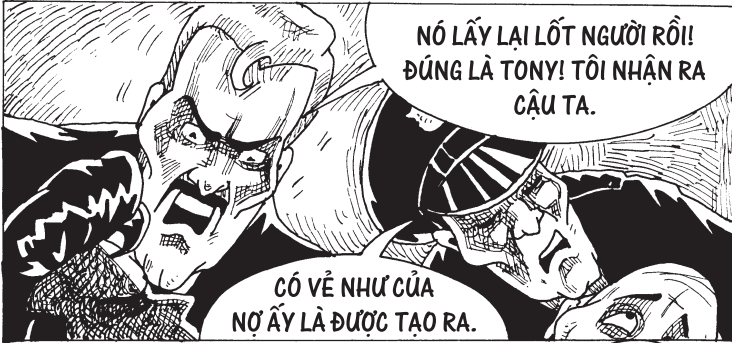
VÀO LÚC BÁC SĨ BRANDON NGHĨ MÌNH CỬ KHÔI, CUỘC THÍ NGHIỆM XẤU XA ĐÃ VƯỢT KHỎI TÂM KIỂM SOÁT CỦA ÔNG.

THANH TRƯA DONOVON VÀ NGƯỜI CỦA ÔNG ĐẾN PHÒNG
MẠCH CỦA BÁC SĨ BRANDON GIỮA CUỘC CẢN XÉ.

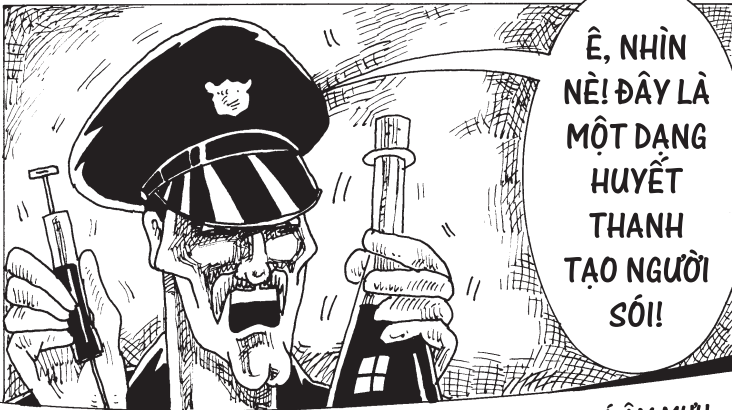

THANH TRƯA DONOVON HIỂU RẰNG KHI ĐỤNG ĐỘ NGƯỜI SÓI THÌ
CHỈ CÓ NƯỚC BẮN TRƯỚC, HỎI SAU!

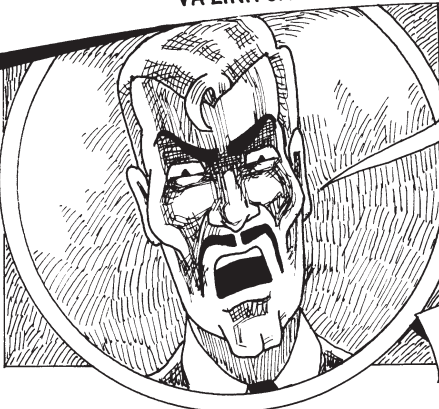
NÓ LẤY LẠI LỐT NGƯỜI RỒI!
ĐÚNG LÀ TONY! TÔI NHẬN RA
CẬU TA.

CÓ VẼ NHƯ CỦA
NỢ ẤY LÀ ĐƯỢC TẠO RA.

Ê, NHÌN
NÈ! ĐÂY LÀ
MỘT DẠNG
HUYẾT
THANH
TẠO NGƯỜI
SÓI!

THANH TRA DONOVON LINH CẢM RẰNG BÁC SĨ BRANDON CÓ ÂM MƯU.
VÀ LINH CẢM CỦA ÔNG TA ĐÃ ĐÚNG.

BRANDON CHẾT LÀ
ĐÁNG. AI BIỂU DÁM
CAN THIỆP VÀO
CÔNG TRÌNH CỦA
CHÚA.

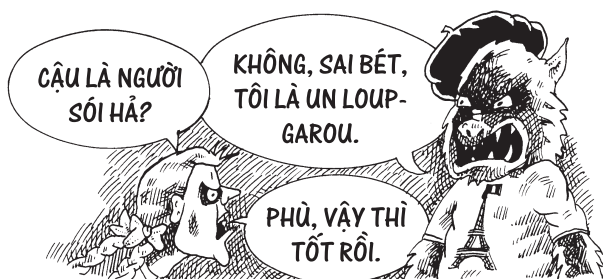
HẾT

Những dữ liệu kỳ thú 6: Người sói hoàn chinh - hỏi gì đáp nấy.

1. Người sói là gì và đâu là nơi dễ tìm ra chúng nhất?

Người sói là người nào đó có khả năng hóa sói (hoặc sinh vật giống sói) rồi trở lại lột người. Từ “werewolf” (người sói) được cấu thành bởi hai từ Anglo-Saxon là *wer*, có nghĩa là người, và *wulf*, có nghĩa là sói.

Các khu rừng của nước Pháp là nơi lý tưởng để bạn săn người sói, nhưng có lẽ bạn đã đến trễ 400 năm mất rồi. Từ năm 1520 đến năm 1630, đã có cả thảy khoảng 30.000 báo cáo ở Pháp đề cập các sự kiện liên quan đến người sói. Nếu bạn vẫn quyết tâm sang Pháp tìm người sói, hãy hỏi người ta *loup-garou* đang ở đâu, vì đó là cách mà người Pháp gọi người sói.

2. Tôi muốn thành người sói. Vậy phải làm cách nào?

Chà biết điều gì đã khiến bạn nóng đầu, nhưng những cách sau đây sẽ giúp ích cho bạn:

a. Tìm một con cừu bị sói giết chết, rồi ăn nó (con cừu, chứ không phải con sói).

b. Tìm dấu chân sói. Những khu săn bắn ở Pháp có lẽ là nơi tốt nhất. Chờ đến khi trời mưa, rồi bò ra, uống nước mưa đọng trong vết chân sói. Không được gian lận (ví dụ như đổ nước uống có gas vào vết chân sói).

c. Ăn não sói. Bạn phải tìm đến một cửa hiệu thực phẩm tinh tế và hợp thời trang để mua món này vì nó không có bán ở các siêu thị.

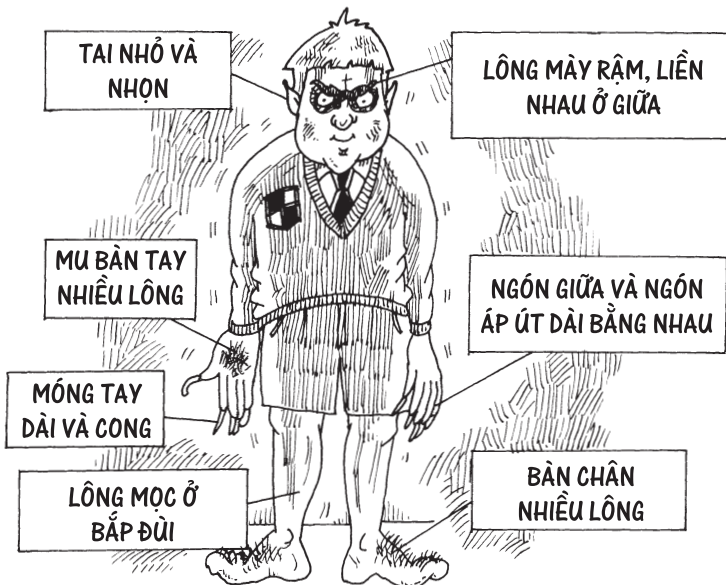
d. Uống nước ở con suối mà sói thường uống nước.

e. Cuối cùng, nếu không ngại bị gọi là “tung tung”, bạn có thể chọn phương án *phép thuật- lễ nghi-vào ban đêm*. Phương án này như sau: Vào trong rừng vẽ một vòng tròn lớn trên mặt đất. Bố trí một vạc lớn chứa linh thảo ở ngay tâm vòng tròn. Chà mỡ mèo chết lên khắp cơ thể rồi đeo một chiếc thắt lưng làm bằng da sói. Quỳ xuống đất, đưa hai tay lên trời và hát những bài hát ca tụng sói, ví dụ như: “Con sói xinh xinh, con sói hòa bình” .v.v...

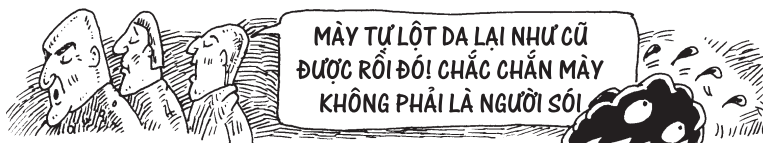

3. Nếu tôi trở thành người sói thì làm sao mà biết?

Hãy xem hình dưới đây. Nếu bạn có biểu hiện nào trong số được nêu thì bạn có cơ may đang trở thành người sói:

Một số người sói dấu nhân dạng của mình bằng cách để bộ lông nằm dưới da. Khi muốn “quây”, người sói chỉ cần lột nó lại (giống như lột ngược áo) là xong. Cho nên hồi xưa, khi nhà cầm quyền muốn kiểm tra ai đó có phải là người sói hay không thì họ... “lột” kẻ này giống như lột vỏ chuối để xem xét lông ở bên trong. (Vâng, thật là kinh tởm, nhưng sách này là về truyện kinh dị mà bạn!)

Nói chung, nếu bạn thấy mình có mỗi bức xúc muốn hành xử khác thường (nhất là khi trăng tròn), ví dụ bạn muốn bò bằng tứ chi, muốn hú khi trăng lên v.v... thì có thể bạn đã hơi hơi thành sói rồi đó.

4. Được rồi! Nhưng làm cách nào để biến lại thành người?

Dễ ẹt! Sau khi hoàn tất xong đêm-người-sói, bạn sẽ tự động biến trở lại thành người khi mặt trời mọc. Tuy nhiên, nếu vì lý do nào đó điều này không diễn ra, hãy lăn lóc dưới đất hay trong sương sớm. Bạn sẽ được toại nguyện.

5. Nếu tôi gặp người sói, làm cách nào nhận biết đó là người sói thật hay chỉ là con sói bình thường?

Dễ lắm! Khi ai đó biến thành người sói thì mắt họ vẫn hoàn toàn là mắt người. Cho nên bạn chỉ cần tìm một con sói có mắt người. Tuy nhiên, làm như vậy cũng có hơi rắc rối vì bạn phải đến rất gần con sói để kiểm tra mắt của nó, và con sói có thể sẽ xức bạn trước.

6. Quanh khu vực chúng tôi sống có một người sói đang hoành hành. Đây là cách tốt nhất để loại bỏ sự phiền toái này?

Kế hoạch “Khử Người Sói” sau đây sẽ không quá rủi ro cho bạn:

Bạn cần gì?

Vài viên đạn bằng bạc. Đó là thứ duy nhất có thể phá lời nguyền người sói.

Để hoàn thành tốt công việc, bạn cần tăng cường thêm vũ trang như cây chĩa ba, cây rìu, hoặc con dao. Một ít nước thánh cũng hữu ích vì người sói rất sợ thứ đó.

Lưu ý: Đừng quên cây súng để bắn viên đạn bằng bạc.

Phải làm gì?

Trước hết là tìm người sói. Điều này là tuyệt đối cần thiết. Nó làm tăng rất cao cơ hội bạn giết được nó. Sau khi đánh lạc hướng con quỷ lông lá này bằng một câu nói vui vẻ, kiểu như “Chào sói” hay “Nhìn kia, có khúc thịt cừu!”, hãy bắn nó bẻ gáo rồi lấy cây chĩa ba đâm thêm nó vài phát thật mạnh cho chắc cú. Hãy lấy rìu chặt đầu rồi đốt nó (người sói chứ không phải cái rìu). Cuối cùng, hãy rải tro sói xuống đất để vĩnh viễn phá lời nguyền. Để tránh hít phải tro người sói, hãy canh me để gió không thổi về phía bạn.

Mẹo hữu ích: Nếu sau đó bạn phát hiện rằng, do nóng lòng muốn loại trừ mối đe dọa lông lá khỏi khu vực mình sống, bạn đã giết và hòa táng nhằm một con chó Béc-giê, hãy tránh tốt đa việc khoe khoang chiến tích của bạn trong các tờ quán ven đường.

7. Gân đây tôi có làm một cuộc nghiên cứu về người sói ở khu vực tôi sinh sống, nhưng không tìm được gì! Theo những cuốn sách tôi đã đọc thì hồi xưa cứ ra đầu ngô là đụng phải người sói. Vậy người sói đã đi đâu cả rồi?

Hỏi rất hay! Đúng vậy, đã từng có lúc, đặc biệt là vào thế kỷ 16 ở châu Âu, người sói xuất hiện nhan nhản, theo như các báo cáo. Điều này có thể là do ba nguyên nhân:

a. Rừng ở châu Âu chứa đầy những con sói thông thường nhưng nguy hiểm.

b. Chỉ số IQ trung bình của nông dân sống ven rừng là cực kỳ nhỏ mọn, và kiến thức chung của họ còn ít hơn nửa múi mít. Cho nên người ta dễ dàng nhét vào những chiếc đầu bã đậu của họ đủ thứ chuyện mê tín dị đoan tào lao thiên địa, và họ sẽ nuốt lấy từng lời.

c. Hồi xưa người ta chưa có mắt kính giá rẻ, chất lượng tốt như ngày nay.

Việc thiếu vắng người sói thời nay có thể là do những thứ như dao cạo mặt chạy bằng điện, các hệ thống tẩy lông

tóc hiệu quả, hệ thống phòng tắm hiện đại, việc giáo dục vệ sinh trong gia đình, và nhờ sự kiểm tra thường xuyên ở trường học.

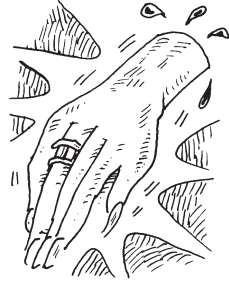
8. Phải chăng chỉ có nam mới trở thành người sói?

Không, theo truyền thuyết thì nữ cũng có thể thành người sói. Câu chuyện ghê rợn dưới đây sẽ minh chứng điều đó.

Nhiều năm trước đây, một người thợ săn được một nhà quý tộc phái đi lấy cái gì đó. “Mang cái-gì-đó về đây cho ta!” vài giờ sau, người nông dân này bị một con sói lớn tấn công. Trong khi vật lộn với con thú, người thợ săn đã chặt được một bàn tay của nó, khiến nó hoảng sợ bỏ chạy (hay cả hai rượt nhau vòng vòng chẳng?) Người thợ săn bỏ bàn tay sói vào túi, cùng các thứ mà anh săn được.

Gặp nhà quý tộc ở bên ngoài lâu đài, anh ta thò tay vào túi lôi ra bàn tay, trao cho ông. Tuy nhiên, cả hai người đã kinh hãi nhận ra rằng bàn tay đó đã biến thành bàn tay

người máu me, với một ngón tay đeo nhẫn vàng. Nhà quý tộc còn hãi hùng hơn vì ông nhận ra chiếc nhẫn đó! Nó thuộc về vợ của ông ta! Ông bèn lấy bàn tay, chạy vội lên cầu thang dẫn tới căn bếp, nơi ông thấy vợ mình đang che một bàn tay phải dưới chiếc tạp dề.

“Cho tôi xem bàn tay phải của bà!” ông quát to.

“Sao?” người phụ nữ đáp. “Ông tưởng tôi là gì?”

“Là người sói!” Nhà quý tộc hét lên. “Mọi thứ đã rõ cả rồi, game đã over!”

Nói đoạn, ông giăng chiếc tạp dề ra và thấy nơi lẽ ra là bàn tay phải của vợ chỉ còn là một vết cắt cụt đầy máu me!

“Hết cãi nhé!” ông la lên. Phớt lờ tiếng tru tréo phản đối của vợ, ông lôi vợ ra một nơi chuyên dùng để hành quyết người sói và đốt bà cho đến chết để dạy bà một bài học mà bà sẽ chẳng có cơ hội để quên!

9. Tại sao người ta lại muốn biến mình thành người sói?

Chủ yếu là để tiến hành những cuộc trả thù khủng khiếp nhắm vào các kẻ thù của họ mà không để ai biết. Dĩ nhiên, một cách dễ dàng (và an toàn) hơn để phục thù ai đó là rêu rao khắp nơi rằng kẻ đó là người sói, sau đó sung sướng chứng kiến kẻ đó bị bắn, lột da hay thiêu sống.

10. Có người sói tốt không?

Có chú. Người ta đồn rằng một người sói đã giúp đỡ một thầy tu say xỉn khi ông này bị ngã ngựa và bất tỉnh. Khi bóng đêm ập xuống, thầy tu vẫn nằm trong rừng, chảy máu tè le. Nguyên một đám mèo hoang đã đánh hơi thấy máu và tìm đến để xử lý ông. Đúng lúc chúng sắp cắn những chiếc móng vào ông thì một người sói to lớn ùng ùng nhảy ra từ bóng đêm và dọa đám mèo bỏ chạy. Người sói sau đó còn giúp thầy tu đứng dậy và đưa ông ta trở về tu viện. Sáng đến, người sói trở lại lột một thành viên quan trọng của Nhà thờ, người đã chính huấn ông thầy tu một trận ra trò vì cái tội say xỉn.

TRUYỆN 7: BÁC SĨ JERKILL VÀ ÔNG HYDE

Phải chăng có những ngày bạn là thiên thần lộng lẫy và cũng có những ngày bạn còn khó chịu hơn cả cá piranha nhốt trong ao cá tra? Nếu đúng vậy, rất có thể bạn đang mắc phải cái gọi là nhân cách “Jekyll và Hyde”. Khái niệm này mô tả những người thường hay dao động dữ dội giữa hiền lành rành rành và hiểm ác như cá thóc lác. Nó (khái niệm này) có xuất xứ từ một truyện ngắn mang tên *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* (Trường hợp kỳ lạ của Bs. Jekyll và ông Hyde) (1886) của Robert Louis Stevenson (1850 – 1894) mà chúng tôi chọn ở vị trí truyện kinh dị số 7.

Robert biết rằng, sâu thẳm bên trong, nhiều người vẫn muốn làm những chuyện xấu xa. Ông cũng hiểu rằng, nhìn chung, họ không làm những chuyện này. Lý do là vì phần lớn mọi người đều ý thức rằng nếu cứ hứng chí lên là cứ phó mặc cho mặt xấu trong nhân cách của mình tha hồ lộng hành thì xã hội sẽ nhanh chóng sụp đổ, biến

thành một thứ kinh dị và hỗn loạn. Ý tưởng tuyệt vời của ông cho câu truyện này (nó đến với ông trong giấc mộng) là như sau: ông bác sĩ Jekill tốt bụng và tử tế phát hiện ra một công thức bào chế có thể biến ông thành một người khác mà ông đặt tên là Hyde. Trong vai Hyde, bác sĩ Jekill có thể làm tất cả những việc xấu xa mà ông từng ấp ủ mà không cảm thấy có lỗi hay lo sợ người ta nghĩ thế nào. Và ông cũng có một công thức khác để trở lại nguyên hình Bs.Jekill. Rủi thay, thí nghiệm của ông ta đã đi trệch hướng và ông bắt đầu trở thành chính Hyde... ngay cả khi ông không muốn điều đó và không dùng đến công thức nào! Có thể bác sĩ Jekill sẽ nhẹ nhõm hơn khi có cơ hội thú nhận trên tạp chí *Những lời thú nhận gây sốc* tất cả những điều xấu xa ẩn chứa bên trong ông.

“**Những XẤU XA ĐỒI BẠI** của tôi”

Bs Henry Jekill thú nhận

Bạn đọc thân mến,

Trước khi bắt đầu, tôi phải nói rõ điều sau. Trong quá trình tự thú, có thể thỉnh thoảng tôi trở nên hơi... ơ... hơi "phấn chấn" thái quá, thậm chí... kích động. Xin vui lòng thứ lỗi nếu điều đó xảy ra. Tôi nghĩ mình đã nói rõ tất cả... HAY

MẤY NGƯỜI QUÁ NGU NGỐC NÊN KHÔNG HIỂU NỮI NHỮNG Ý ĐƠN GIẢN NHẤT, ĐỒ RUỒI NHẶNG BẠI NÃO! ĐỒ MỘT SÁCH GIÒI BỌ. ĐỒ CÁI THỨ ĐÁNG THƯƠNG CHUI RA TỪ CÁI MƯƠNG, ẪN HẾT MẤY

TÔI

CỤC XƯƠNG... Ôi, ôi, nó bắt đầu rồi đó! Thứ lỗi cho tôi... Xin cho tôi một phút. Tôi phải uống một chút để hạ hỏa. Xin... xin quý vị... kiên trì. Ừ Ừ Ừ. Ah khá hơn rồi. Tôi sẽ ổn thôi (ít ra thì cũng được một lúc). Xin lỗi quý vị về con bột phát vừa rồi. Bây giờ xin phép được bắt đầu câu chuyện của tôi:

Tôi sinh ra khoảng năm 19... Lớn lên trong một gia đình giàu có, tôi quyết định trở thành nhà nghiên cứu y học vì tôi muốn giúp những người bị bệnh và cứu rỗi đồng loại. Đường công danh của tôi rất tốt đẹp và mọi người xung quanh đều ngưỡng mộ tôi. Những lúc rảnh rỗi, tôi giải trí bằng những hoạt động mà một số người sẽ cho là khá... ờ... khá là hư, cho nên tôi sẽ không đề cập đến chúng ở đây. Tất nhiên, tôi dấu kín cái khía cạnh này của cuộc sống, xem đó như chuyện riêng tư. Trong nghề nghiệp của mình, tôi làm việc cần mẫn và luôn được thiên hạ coi là người tốt, người đứng đắn. Nhưng tôi luôn biết rằng (cũng giống như mọi người) tôi có hai tính cách khác nhau. Một cái thì tốt còn cái kia thì... XẤU! Và tôi thường xuyên cảm thấy cả hai thúc đẩy tôi dử dộ theo những hướng khác nhau (thưa bạn đọc, bạn cũng từng cảm thấy giống vậy đúng không ạ?). "Ồ", tôi nghĩ, "giá như phần tốt trong tôi có thể sống tách biệt khỏi phần xấu". Thế thì mỗi phần sẽ đi theo con đường ngọt ngào của chính nó và chẳng phải đâm dả nhau triền miên, thật quá là bất tiện!

Một ngày nọ tôi đang cày bừa trong phòng thí nghiệm - trộn tí teo thứ này với tí teo thứ khác, ghi ghi chép chép trong cuốn sổ và vân vân -... thì tình cờ tìm ra một công thức có thể giúp tôi giải quyết cái rắc rối đó! Không phí nhiều thời gian, tôi lập tức pha một mẻ thuốc theo công thức này. Tôi nhìn nó sôi

lên, sủi bong bóng trong vài giây rồi ưỡng cạn một hơi. Ôi, thua bạn đọc, nó làm tôi đau đớn không tả xiết! Cơ thể tôi đau quần quai! Tôi cảm thấy như có con sói khổng lồ đang nhai xương tôi rau rầu, còn thịt của tôi thì bị nghiền nát trong

một chiếc cối xay. Vừa khi tôi nghĩ mình hết chịu nổi thì cơn đau cũng đột nhiên biến mất. Một cảm giác cực kỳ dễ chịu bỗng dâng trào trong tôi! Tôi cảm thấy mình tự do như chim. Tôi cảm thấy sáng khoái... Yeeee, Đã wááááá xá! Sống wááááá đi mất! Mỗi bận tâm thường trực phải tỏ ra đáng kính và đáng hoàng bỗng chốc biến mất sạch! Nói thẳng thừng ra, tôi cảm thấy kiểu như mình hơi... ơ... ang ác. PHẢI ĐÓ! TÔI ĐỘC ÁC ĐÓ! HA HA HA! Kể đó, tôi nhìn vào trong gương. Không còn nhận ra chính mình nữa! Tôi không còn là TÔI nữa rồi! QUÁ ĐÃ! THẲNG TÔI ĐÃ XÉO ĐI CHỖ KHÁC RỒI!... Khuôn mặt đang nhìn lại tôi từ trong gương trông méo mó, quặt quẹo

bởi sự độc ác thuần túy. Chiều cao của tôi rút xuống nhiều phân, mắt tôi ánh lên những tia xảo quyệt, và lông tôi mọc ra cả ở những nơi bạn không thể tin nổi (xin đừng hỏi nơi nào!) Về hơi thở của tôi thì, nếu so với nó, một ông công hôi hám nhất cũng thơm ngát như hoa hồng! Vâng! Tôi đã trở thành một người KHÁC! Một sinh thể cực kỳ xấu xí và ghê tởm. Nhưng tôi có quan tâm chuyên đó không? Dĩ nhiên là không! Vì giờ đây tôi có thể... XẤU XAAAAA! Ô YEEE! CỰC KỲ XẤU UUU XAAAAA! TÔI CÓ PHẦN CHẤM QUÁ KHÔNG VẬY? YEEEE... Xin lỗi, chắc tôi phải ưỡng thêm ít nước ỰC ỰC ỰC.

Tôi quyết định đặt tên cho con người mới của tôi là Edward Hyde. Giờ thì chỉ còn đời chút khó khăn: liệu tôi có thể quay trở về với con người CŨ của tôi? Tôi kiểm tra đoạn ghi chép

công thức, pha một liều thuốc mới và uống cạn. Một lần nữa, tôi bị rơi vào những cơn đau khủng khiếp, nhưng nó nhanh chóng trôi qua và tôi lại trở thành Bs. Henry Jekill tốt bụng, tử tế! "Tuyệt quá!" tôi nghĩ. "Một phát minh xuất sắc! Tôi có thể biến bản thân từ người này thành người khác bất cứ khi nào tôi muốn! Tôi sẽ có một cuộc sống kép HOÀN HẢO!
Trong lột Edward Hyde, tôi có thể là người xấu xa, độc ác đến tận tim đen mà không hề mảy may bị quấy nhiễu bởi lương tri của cái ông bác sĩ Jekill chán ốm, nhiều sự, chuyên làm những việc tốt đó.

Tôi mua cho Hyde một bộ quần áo và thuê cho ông ta một căn nhà ở Soho, nơi mà ông ta/tôi/chúng tôi có thể tiến hành đủ kiểu âm mưu đen tối. Ồ! Ồ! Chúng tôi/ông ta/tôi tha hồ mà vui nhé! Đám gia nhân (cục kỳ ngu độn) của tôi sẽ không hốt hoảng khi thấy tôi trở về từ những chuyến đi tội lỗi mà vẫn chưa ra khỏi lột của Hyde... Ha ha!.. Tôi đã dặn chúng rằng một ông Edward Hyde nào đó sẽ thỉnh thoảng viếng thăm và chúng phải cư xử với ông ta như khách đặc biệt của tôi.

Và thế là tôi bắt đầu cuộc sống kép của mình. Tôi vươn tới tất cả những tính cách xấu xa, đồi bại nhưng dễ chịu của Hyde, mà tôi sẽ không mô tả ra ở đây... MẮC MỠ GIẾNG MẮY NGƯỜI... ĐỒ TỒ MỒ, TỌC MẠCH!
Xin lỗi, xin lỗi! Xin chờ một chút! ỰC ỰC... Rồi để trở về với hình hài và tính cách của Bs. Jekill, tôi chỉ việc ực công thức thứ hai.

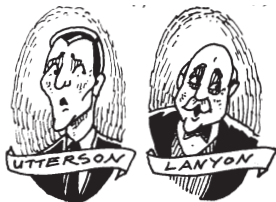

Giờ thì chắc quý vị đã đoán ra rồi, đó chính là công thức mà tôi đang phải dùng càng lúc càng nhiều suốt quá trình viết bản tự thú này.

Trở về từ những cuộc phiêu lưu hoang dại của Hyde, tôi không cảm thấy xấu hổ hay ân hận. Khi lấy lại hình hài của Bs. Jekyll tốt bụng, tôi tự nhủ: "Đừng lo! Đâu phải mà làm những chuyện kinh khủng đó! Chính thằng cha Hyde xấu xa kia đã làm!" Và thế là lương tâm của tôi lại sạch sẽ! HA!

Mọi sự cứ như thế diễn ra một thời gian. Tôi vui thú với cả hai mặt tốt - xấu của mình mà vẫn giữ được tiếng là công dân tốt, mẫu mực. Và rồi, một sự cố nhỏ đã xảy ra.

Một ngày nọ, tôi đang trên đường về nhà trong lối của Hyde thì va phải một bé gái, làm cho bé bị ngã. Đó là một bé gái xinh xắn, đáng yêu, và cũng giống như tôi, khi đi nó không lo nhìn đường... NHƯNG LỂ RA NÓ PHẢI NHÌN ĐƯỜNG CHỚ! ĐỒ NGU NGỐC THÒ LÒ MŨI XANH, ẶN HÀNH ẶN TỎI! CHO NÊN CŨNG ĐÁNG ĐỜI NÓ KHI TÔI DÙNG GIÀY ĐINH ĐẠP KHẮP MÌNH MẤY NÓ! HA HA HA! ỒI! ỒI!... KÝ ỨC VỀ NHỮNG TIẾNG RÊN LA HÃI HÙNG CỦA CON BÉ ĐÓ VẪN TRÀN NGẬP TRONG TÔI CÙNG VỚI SỰ KHOAN KHOÁI SÂU LẮNG NHẤT. ỒI! ỒI!...

Trời ơi! Tôi xin lỗi. Phải uống thêm thuốc thôi! Lần này chắc phải tăng liều lên gấp ba! ỰC ỰC ỰC. Sau sự cố đó, tôi lập tức bị bao vây bởi người đi đường và cha mẹ của bé

gái, tất cả đã chứng kiến sự độc ác kinh dị của tôi. Nhưng may thay, tôi đã bịt được miệng họ bằng một tấm chi phiếu. Tôi đã thoát hiểm trong gang tấc!

Sau đó, cuộc sống kép của tôi tiếp diễn một cách trơn tru và hợp lý, mặc dù tôi ngờ rằng hai người bạn thân nhất của tôi, Utterson và Bs. Janyon, đang ngày càng quan tâm hơn đến tình bạn giữa tôi và Hyde. Họ không chỉ nghe nói Hyde viếng thăm tôi, mà Utterson còn chính mắt chứng kiến sự cổ kính hoang vớ em bé gái!

Rồi một sáng nọ, một chuyện lạ đã xảy ra. Khi thức dậy, tôi với tay bật radio trên chiếc bàn đầu giường, thì chợt nhận ra rằng bàn tay đang với đến cái nút "ON" là một bàn tay quắt queo, với những sợi lông lờm chờm.

"Lạ thật!" tôi nghĩ. "Chắc chắn mình đi ngủ trong lốt Bs. Jekyll cơ mà!" Tôi giờ tấm chắn lên để ngó qua cơ thể mình. Thưa bạn đọc, bây giờ tôi đã là HYDE mất rồi! Tôi đã biến đổi trong đêm! Nhưng tôi KHÔNG hề uống liều thuốc nào! Tôi hoảng vía! Tôi nằm run rẩy mất một lúc, bần khoăn về ý nghĩa của việc này. Rồi tôi đi đến một quyết định. "Thôi đủ rồi!" tôi nghĩ. "Cũng đáng tiếc đấy, nhưng CẦN PHẢI như vậy thôi!" Tôi đang dây dưa với một thứ đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình. Tôi sẽ sử dụng liều thuốc kia để trở về hình hài Bs. Jekyll và từ đó trở đi tôi sẽ thôi VĨNH VIỄN cái lối sống kép xấu xa này!

Tôi thực hiện như đã thề và trong suốt nhiều tuần tôi đã giữ nguyên trạng thái Bs. Jekyll. Tôi đã làm rất nhiều việc tốt và không hề có một ý nghĩ xấu xa, đáng hổ thẹn nào. Nhưng thưa bạn

đọc, quý vị hẳn cũng biết nó như thế nào rồi. Thời gian trôi qua thì hiệu lực của cú sốc sẽ tan biến dần. Cuộc sống thường ngày cứ đều đặn trôi và sự nhàm chán sẽ trở dậy, đúng không? Cho nên sau hai tháng trời tuyệt đối là người tốt, tôi chợt nghĩ về bản thân như sau: "Chết tiệt! Tại sao không chứ! Người ta chẳng hay nói rằng "thay đổi" là cần thiết đó thôi... HA HA HA!... Cho nên, không do dự gì nữa, tôi nốc luôn một hộp thuốc ỨC ỨC. Chẳng mấy chốc, tôi trở lại với trạng thái Hyde ngày nào. Tôi lao vào màn đêm, cảm thấy mình cực kỳ sung mãn, háo hức muốn làm ngay những điều tai ác! Chưa đi được bao xa thì có một quý ông lớn tuổi, đầu bạc trắng tiến về phía tôi. Ông ta có vẻ như đang đi lạc và chỉ nhả nhận hỏi đường tôi. Nhưng khi nghe ông ta hỏi, có gì đó trong tôi chợt CHỒM LÊN!

... LÃO GIÀ NGU NGỐC KIA THỰC SỰ CHỌC TỨC TÔI. TÔI HÚC VÀO LÃO RỒI ĐÁNH LÃO TỚI TẤP BẰNG CÂY GẬY ĐI BỘ NẶNG CHỊCH. ĐỒNG THỜI, TÔI DÔI MỘT TRẬN MƯA HÀNG NGÀN CỨ ĐẮM LÊN CƠ THỂ GIÀ NUA ỚP ỚP CỦA LÃO,

LẮNG NGHE NHỮNG MẢU XƯƠNG MONG MẠNH CỦA LÃO BỊ GẤY NÚT, LẮNG NGHE NHỮNG LỜI VAN XIN THÊ THÂM CỦA LÃO. TÔI NGHĨ, "Ồ YEEEE, THẬT LÀ VUI QUÁ ĐI!" SAU VÀI PHÚT NỬA DỪNG DÂY LUNG QUẤT VÀO CÁI XÁC GIÀ KHÔNG CÒN CẢM XÚC, TÔI BỎ CHẠY, SÙNG SÙNG CƯỜI KHÙNG KHỰC, RUN LÊN VÌ KHOÁI TRÁ.

ỨC ỨC... Sáng hôm sau, trở về với hình hài Bs. Jerkill, tôi bất dãi nghe tin tức buổi sáng và nhận được cùng lúc hai cú sốc khủng khiếp! Không chỉ là tin ông già kia đã chết do bị thương quá nặng, dãi còn cho biết tội ác của tôi đã được một

camera ngoài đường thâu lại, trong đó ghi cảnh tôi tấn công ông già. Tôi, hay nói đúng hơn là Hyde, nay đã trở thành kẻ bị truy nã! Một tên SÁT NHÂN không hơn không kém! Và dĩ nhiên người ta biết Hyde. Hắn có nhà cửa và tài khoản ngân hàng. Cho nên tôi sẽ không còn cơ hội nào vui vầy với những cuộc phiêu lưu xấu xa của mình trong lốt Edward Hyde. Tôi buộc phải khuôn mình trong lốt Bs. Jerkill để tự cứu lấy mình.

Nhưng may thay, không giống những tên tội phạm khác, tôi không cần phải lặn quá sâu. Thì tôi vẫn được tiếng là một bác sĩ đường hoàng, đáng kính và tốt bụng cơ mà, đứng không nhĩ? Cảm thấy nhẹ nhõm về sự thoát hiểm của mình, tôi quyết định sẽ kết liễu Hyde vĩnh viễn. Sau tội ác kinh hoàng của

hắn, tôi phải dành phần đời còn lại làm những việc tốt, việc tử tế để bù đắp cho những hành động xấu xa của hắn. Và dĩ nhiên tôi vẫn có thể ra ngoài và tận hưởng những niềm vui ĐÁNG KÍNH của tôi, chẳng hạn như đi bộ trên đường phố London, quan sát những đồng loại của mình đi qua đi lại.

Vài ngày sau, trong một cuộc tản bộ như thế, tôi ngồi xuống một băng ghế trong công viên Regent. Trong khi đang thưởng thức tiếng chim hót đón xuân về và khung cảnh người người hạnh phúc, tôi bất chợt nhìn xuống. Quả là một cú sốc! Quần áo của tôi như đang lớn ra! Hai tay tôi mau chóng biến mất trong chiếc áo tay dài, và đôi giày của tôi hầu như bị che khuất hoàn toàn bởi chiếc quần đang lớn dần ra mãi! Và rồi tôi hiểu ra sự thật tàn khốc! Không phải quần áo của tôi lớn ra. Đó là do tôi đang co nhỏ lại! Tôi lại đang biến thành

Hyde. Không cần đến liều thuốc! Và ngay trước bàn dân thiên hạ nữa chứ! Tôi tê liệt vì kinh hoàng mất một lúc. Ảnh của Hyde đã xuất hiện trên mọi tờ báo. Tôi sẽ bị nhận mặt và bị bắt mất thôi! Kéo áo khoác lên che kín mặt, tôi vội rời công viên và gọi một chiếc taxi. Tôi bảo tài xế đưa tôi đến một khách sạn. Đến đó, tôi thuê một căn phòng và trốn ở đó cho đến khi nghĩ ra phải làm gì kế tiếp. Liều thuốc để trở lại thành Bs. Jekyll tôi lại để trong phòng thí nghiệm tại nhà. Tôi không thể đến đó vì hiện giờ tôi hoàn toàn là Hyde, tên sát nhân bị truy nã! Tôi vẫn còn ĐÔI CHÚT suy nghĩ của Jekyll: Tôi nguệch ngoạc viết vội vài dòng cho người bạn thân Bs. Janyon, nhờ ông ta đến phòng thí nghiệm, lấy giùm tôi lọ thuốc có đánh dấu chữ X. Cố dấu kín khuôn mặt, tôi trao lá thư cho người giao liên của khách sạn.

Tối hôm đó, với sự che chắn của màn đêm, tôi mò đến nhà Bs. Janyon, người mà tôi biết đang giữ liều thuốc. Tôi không thể kể lại chi tiết cuộc gặp của chúng tôi. Tôi quá đau lòng, không muốn nhớ lại nó. Tôi chỉ có thể nói rằng người bạn thân của tôi đã chứng kiến tôi biến đổi từ Hyde thành Jekyll. Thưa bạn đọc, cú sốc đó vượt quá sức chịu đựng của anh ấy, và chỉ vài tuần lễ sau, người bạn thân của tôi đã qua đời do bị đứng tim!

Vài tuần trôi qua sau sự kiện đó. Để tránh những cặp mắt dò xét của hàng xóm và gia nhân, tôi tự giam mình trong phòng thí nghiệm. Tôi đang dùng thuốc với liều lượng ngày một tăng, nhưng nó có vẻ như không còn đem lại hiệu quả mong muốn nữa. Quyền năng độc ác của Edward Hyde đang ngày một mạnh hơn, mạnh hơn nữa. Để viết ra nỗi lờ lờ tự thú này trong vai Bs. Jekyll tôi đã phải uống một lượng

thuốc rất lớn. Dù vậy, tôi vẫn nơm nớp lo rằng con thú trong tôi sẽ nắm quyền kiểm soát hoàn toàn...

LO LÀ LO CÁI GÌ? TA THÍCH LO ĐÓ, RỒI SAO? TẠI SAO CỨ PHẢI MONG ĐƯỢC LÀ THẲNG CHA BÁC SĨ JEKILL ỦY MÌ BÍ XÍ, ỒI XÁ LỊ ĐÓ? TA THÙ HẮN TẬN XƯƠNG TỬY, VÀ TA SẼ HỦY DIỆT HẮN VỚI NIỀM HÂN HOAN TO LỚN NHẤT. TA SẼ LÀM NHƯ THỂ VỚI BẤT CỨ AI CỐ TƯỚC ĐOẠT NHỮNG THỨ VUI ĐỒI BẠI XẤU XA CỦA TAI VÀ ĐÓ BAO GỒM CẢ CÁC NGƯỜI ĐẤY! ĐỒ BẠN ĐỌC NHÓC TÌ TÒ MÒ NHƯ CON CÒI ĐỒ TÊ LIỆT THẦN KINH KHUẤT GIÁC. ĐỪNG CỐ MÀ CHỖ MỬI VÀO CÔNG VIỆC CỦA TA NẾU KHÔNG THÌ TA SẼ... TA SẼ...! CHUYỆN GÌ NỮA ĐÂY? AI ĐÁP CỬA PHÒNG THÍ NGHIỆM VÀY! LẠI CÁI TÊN ÔN DỊCH, NGU NGỐC, NHIỀU CHUYỆN ĐÓ CHỨ GÌ? HẮN ĐÃ NHẬN RA TA BÊN CỬA SỔ VÀ HẾT TO "ÔNG HYDE, CHÚNG TÔI BIẾT ÔNG Ở TRONG ĐÓI ÔNG ĐÃ LÀM GÌ BÁC SĨ JEKILL? NẾU ÔNG GIẾT ANH ẤY THÌ ÔNG SẼ PHẢI TRẢ GIÁ ĐẮT ĐẤY! MỞ CỬA RA NGAY ĐI, NẾU KHÔNG TÔI SẼ PHÁ CỬA!" HỀ HỀ HỀ HẮN DÁM ẬP ĐIỀU MÀ TA GÂY RA CHO LÃO GIÀ KIA SẼ CHẴNG NHẪM NHÒ GÌ SO VỚI ĐIỀU TA SẼ GÂY RA CHO TÊN ÔN DỊCH ĐÓ... Ôi, ôi! Tôi đang nói gì vậy? ỤC ỤC. Utterson là bạn lâu năm và thân thiết nhất của tôi. Chúng tôi quen nhau từ khi còn bé xíu. Chắc tôi không chịu nổi sự tra tấn này nữa rồi. Để cứu mạng người bạn thân nhất, tôi chỉ còn nước hy sinh bản thân mà thôi. Đó là cách duy nhất vào lúc này...

Bản tự thú có thật này được Utterson tìm thấy sau khi phá cửa, xông vào phòng thí nghiệm của Bs. Jekill. Kế bên bản tự thú là thi thể sống soài của Edward Hyde.

Owen Up, biên tập viên tạp chí Những lời thú nhận gây sốc.

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THÚ 7: NHỮNG BÁC SĨ HÂM VÀ NHÀ NGHIÊN CỨU MÁT THẦN KINH

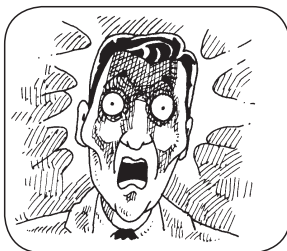
Truyện kinh dị luôn chứa đầy những giáo sư ngốc và thầy lang khùng kiếu như Henry Jekyll. Tại sao vậy? Bởi lẽ nếu bạn muốn trong truyện kinh dị có thứ gì đó khó tin và cực kỳ khủng khiếp (ví dụ như ai đó tự nhiên mọc lông đỏ chói tua tua quanh hốc mắt, hoặc tự nhiên lớn phồng ra bằng cả tòa nhà siêu thị) thì bạn phải đưa vào đó các nhà khoa học lập dị hoặc các bác sĩ điên. Họ có thể làm cho *bất cứ thứ gì* cũng có thể xảy ra vì bản thân họ là những phiên bản hiện đại của các pháp sư và phù thủy vốn gây ra vô số điều ác trong các câu chuyện cổ tích. Những kẻ quái gở này chắc chắn là có sở hữu trang web riêng, cho nên ta hãy lướt net để tìm gặp họ.

1 Ts. Xavier

Xin chào! Tôi là gã bác sĩ điên trong phim *The Man with the X-Ray Eyes* (*Người có đôi mắt tia X*) (1963).

Phát minh của tôi: Tôi phát minh ra giải pháp đặc biệt cho phép tôi nhìn xuyên qua đồ vật... bao gồm quần áo. (Nếu là bạn thì bạn sẽ đo mặt đấy!)

Câu chuyện của tôi: Tôi hơi bí trong cái vụ nghiên cứu này, nhất là các sếp không cho thêm xu teng nào để tiếp tục. Bạn tôi thì cứ cố xoa dịu tôi nên tôi thật hấn luôn. Rồi tôi bỏ trốn, làm việc cho một lễ hội trong vai Mentalo, “người trông thấy tất cả”. Và bạn biết rồi đấy, tôi thấy tất cả thiệt mà (nên bạn hãy chui ra khỏi cái tủ đó ngay đi!).

2 Bs. Raymond

Tôi là bác sĩ thần kinh trong truyện *The Great God Pan* (*Chiếc chảo vĩ đại của Chúa*) (1894) của Machen.

Dự án điên rồ của tôi: Tôi phẫu thuật não cho một phụ nữ tên Mary để bà ta “tiếp xúc” với các thế giới và sinh thể khác.

Câu chuyện của tôi: Rủi thay, tôi đã làm hỏng việc và phá hủy hoàn toàn trí não của Mary. (Thì bạn biết đấy, đời có ai hoàn hảo đâu). Sau đó Mary sinh ra một bé gái. Và câu chuyện trở nên lý thú từ đó. Khí lớn lên, bé gái này rất kỳ lạ. Tất cả các bạn trai của nó đều có xu hướng chết sớm hay tự sát. Rồi một ngày nọ, cô ta làm bể tung gọng xiềng của chính mình, cách chi đó “tan chảy” ra để từ một phụ nữ biến thành một người đàn ông... rồi biến tiếp thành một con thú... và tiếp nữa là thứ gì đó còn gớm hơn cả con thú. (Không, không phải là người dẫn chương trình truyền hình đâu... câu chuyện của tôi không rùng rợn đến mức đó!)

3 Bs. Phibes

Xin chào các nạn nhân! Tôi là bác sĩ đa khoa nói lắp trong bộ phim *The Abominable Dr. Phibes* (*Bs. Phibes ghê rợn*) (1971).

Câu chuyện của tôi: Tôi gặp tai nạn xe hơi khiến vợ tôi bị chết còn tôi bị mất khuôn mặt. (Bạn biết đấy, tôi vẫn chưa tìm lại được nó... ha ha!) Tôi rất bực các bác sĩ phẫu thuật đã giải phẫu cho vợ tôi sau tai nạn. Tôi hận họ vì đã không cứu được mạng nàng.

Dự án của tôi: Trả thù các bác sĩ phẫu thuật bằng cách hủy hoại họ bằng các bệnh dịch giống như các bệnh mà người Ai Cập đã

dính trong Kinh Thánh thông qua hàng đàn châu chấu, hàng lũ ếch nhái, hàng binh đoàn chuột cống và những thứ tương tự như thế. Bạn đã thấy đủ kinh dị chưa?

4 Bs. Moreau

Thứ tôi tạo ra không có khùng... Tôi mới là khùng! Xin chào mừng bạn đến với hòn đảo của tôi trên Thái Bình Dương. Tôi là vị giáo sư giỏi giang nhưng điên rồ trong *The Island Of Dr. Moreau* (Hòn đảo của Bs. Moreau) của H.G.Wells.

Dự án của tôi: Tôi có một phòng thí nghiệm, nơi tôi chặt nhỏ các động vật như gấu, bò, lợn, rồi gắn chúng lại thành một thứ nửa người nửa ngợm. Xin đừng có sốc... Vụ này vui lắm đó!

5 Bs. Gogol

Tôi là gã lang băm trong bộ phim *Mad Love* (Tình yêu cuồng dại) (1935). Và tôi điên lắm đó nha!

Câu chuyện của tôi: Tôi yêu Yvonne, nhưng nàng không yêu tôi! Rồi người chồng nghệ sĩ dương cầm của nàng bị thương nặng ở hai tay đến mức phải cắt bỏ chúng.

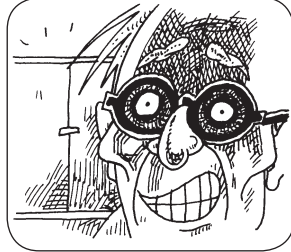
Dự án của tôi: Tôi cho ông xã nàng đôi tay mới bảnh chọe mà tôi lấy từ xác một kẻ bị án chém do phạm tội phóng dao giết người. Rồi tôi thuyết phục ông xã của nàng rằng đôi tay mới của anh ta thuộc về kẻ đã phóng dao giết chết bố của anh ta (nhưng thật ra đó là tôi... hí hí!) Kế hoạch của tôi là làm cho ông xã nàng phát

rồ và tôi sẽ nâng Yvonne khỏi tay hấn (mà hấn làm gì có tay). Để đảm bảo hấn phát rồ tôi còn giả làm gã sát nhân bị xử chém, với đôi tay mới bằng thép và cái đầu được khâu trở lại! Ha ha! Đã nói với mấy người là tôi điên lắm mà!

6 Bs. Caligari

Nếu bạn nghĩ mấy gã trên là điên thì với tôi họ chẳng nhằm nhò gì đâu nha!

Dự án của tôi: Tôi vừa giết xong con thú cưng của tôi và cất nó trong chiếc thùng bự. Đó là vì sao bộ phim của tôi có tên là *The Cabinet of Dr. Caligari* (*Tủ thuốc của Bs. Caligari*) (1919). Đó là bộ phim kinh dị đầu tiên đạt được thành công lớn. Về quái lạ thì nó khỏi chê rồi!

Câu chuyện của tôi: Có quá nhiều bước ngoặt trong kịch bản phim đến mức tôi nghĩ chính bạn cũng bị điên lên nốt khi xem xong phim này!

7 Giáo sư Quatermass

Khỏe không? Tôi là Bernard Quatermass và các bạn không phải căng thẳng đâu vì tôi không gàn dở chút nào. Thứ duy nhất kỳ quái ở tôi là... chính cái tên của tôi mà thôi. Nhưng quả thực tôi cũng thích chõ mũi vào các tình huống rùng rợn.

Câu chuyện của tôi: Cuộc phiêu lưu ưa thích và rùng rợn nhất của tôi, *Quatermass and the Pit* (*Quatermass và cái hố*) diễn ra khi một số công nhân đào móng một tòa nhà văn phòng thì phát hiện

một chiếc tàu không gian chứa xác ướp của các người ngoài hành tinh. Tôi và vài gã có đầu óc khác đã tiến hành điều tra. Nhưng càng đi sâu vào, chúng tôi càng hoảng sợ. Chúng tôi phát hiện rằng yêu quái và quỷ dữ là những thứ có thật, dù mọi người vẫn cho chúng chỉ là huyền thoại hoang đường. Chúng chính là những người ngoài hành tinh, đặt chân lên Trái đất từ hàng triệu năm trước đây và cách chi đó đã “hòa hợp” với những người bình thường. Và khi tôi và người của tôi quay trở lại, kết quả là thực sự khủng khiếp! Sau khi xem bộ phim nhiều tập rùng rợn này trên TV năm 1959, nhiều trẻ em Anh đã gặp ác mộng khi lên giường ngủ.

8 Bs. Griffin

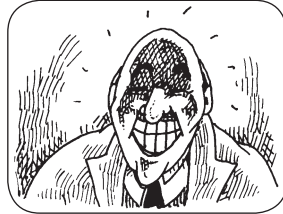
Chào các bạn! Tôi đang ở đây nè. Chỉ có điều là các bạn không thấy tôi đâu. Tôi chính là ông bác sĩ dở hơi đã phát minh ra thuốc tàng hình trong tiểu thuyết *Invisible Man* (*Người tàng hình*) (1897) của H.G.Wells cũng như trong bộ phim cùng tên.

Câu chuyện của tôi: Không may là thuốc tàng hình của tôi có một hiệu ứng phụ khá bất tiện là làm cho tôi trở nên gần đỡ như trái dưa bở. Cho nên tôi dấy vào đủ thứ chuyện hư hỏng. Từ giết

người đến trộm cướp, và chẳng bao lâu sau cảnh sát bắt đầu lần theo dấu vết tôi. Ngoài ra, để trở thành tàng hình, tôi phải cởi bỏ hết y phục. “Thế thì đã sao?” Hình như có bạn nào hỏi vậy, đúng không? Thì đó, bạn sẽ phải trần truồng chạy vòng vòng trên lớp tuyết dày đến 15 phân với nguyên đám cớm rượt theo sau. Nếu răng bạn khua lập cập và dấu chân bạn hằn trên tuyết thì coi như xong phim, bạn biết đấy!

9 Ts. Cyclops

Này, những kẻ bị hại gốc ghêch kia, ngó đến tôi cái coi! Tôi cũng có bộ phim về mình, mang tên là *Dr. Cyclops* (*Ts. Cyclops*) (1940) và dự án cứu rỗi hành tinh của tôi là HẾT Ý!

Dự án của tôi: Tôi là một nhà môi trường! Các người nghĩ coi tôi sẽ làm gì đây để cứu vãn các nguồn tài nguyên của Trái đất? Đơn giản lắm, bọn gốc các người ạ! Tôi thu nhỏ tất cả mọi người trên thế giới, chỉ còn một phần mười kích cỡ bình thường mà thôi. Như thế chẳng ai tiêu thụ được gì nhiều. (Hãy nghĩ xem bao nhiêu giấy vệ sinh sẽ được tiết kiệm nếu ai nấy đều bé tí teo như con mèo.)

Câu chuyện của tôi: Mọi chuyện đều sáng sủa trong cái phòng thí nghiệm của tôi giữa rừng mưa Peru... ngoại trừ mỗi một việc: Đôi mắt thâm hại của tôi nhìn kém đến mức tôi không thể quan sát bằng kính hiển vi được nữa. Cho nên tôi đã mời vài nhà khoa học khác đến giúp. Rồi tôi thu nhỏ họ lại! Nhưng rồi những sinh vật nhỏ vô ơn ấy đã cố tình phá hỏng công việc của tôi. Và đó chính là khởi đầu cho sự kết thúc của chính tôi.

10 Ts. Martin

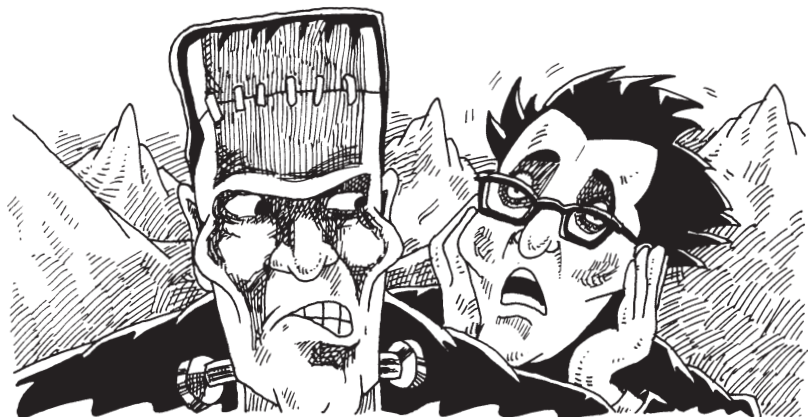

Chào! Tôi là nhà phát minh gốc trong bộ phim kinh dị *Screamers* (*Những kẻ gào thét*) (1982).

Dự án của tôi: Trong phòng thí nghiệm, tôi tạo ra một giống lưỡng cư đột biến và học được cách giao tiếp với những giống linh trưởng biến cực kỳ nguy hiểm, sống ở thành phố Atlantis bị thất lạc. (Chắc chắn bạn biết về chúng đấy!)

Câu chuyện của tôi: Sếp của tôi muốn lấy kho tàng của thành phố Atlantis bị thất lạc từ dưới đáy một chiếc phá ở trên hòn đảo mà hắn ta sở hữu, nhưng nó lại quá sâu, không thể đưa được người xuống thám hiểm. Hắn bèn lên kế hoạch dùng các giống lưỡng cư đột biến của tôi và những con khỉ biển lẩm chuyện của tôi để làm chuyện này (một thằng cha phá hơi lão xược!) Hắn còn âm mưu khi nào lấy được hàng, hắn sẽ bỏ trốn cùng cô con gái xinh đẹp của tôi (con với chả cái!). Nhưng hắn đã không trừ được Ts. Claude (vâng, thêm một tiến sĩ nữa... Họ nhiều như châu chấu, đúng không ạ?), người cũng mê mệt con gái tôi. Mọi chuyện diễn ra rất lằng nhằng và rùng rợn! Đố các bạn... nhà khoa học điên là ai?

Nào, các bạn cho rằng ai trong 10 người này là điên nhất? Có lẽ, trong khi lựa chọn, các bạn nên đọc thêm truyện thứ tám sau đây, nơi bạn sẽ gặp gỡ nhà khoa học nổi tiếng nhất trong các truyện kinh dị mọi thời đại.

TRUYỆN 8: FRANKENSTEIN

Truyện kinh dị thứ 8 là một truyện siêu nổi tiếng mang tên *Frankenstein* (1818) của nhà văn Mary Shelley (1797-1851). Truyện kể về một sinh viên tên là Victor Frankenstein, người luôn nghĩ rằng mình sẽ có cống hiến lớn cho thế giới nếu tạo ra được những người sống bằng cách ghép các bộ phận cơ thể lượm lặt từ trong các nghĩa trang và phòng mổ. Nhưng anh ta đã lầm! Ngay khi hoàn tất xong công việc mình bắt đầu, anh đã căm ghét cái sinh vật mà anh tạo ra và mong ước không bao giờ thấy lại nó. Nhưng cái sinh thể cao gầy hai thước đó bỏ đi đâu? Nó không biết mình đến từ đâu, người đi đường đều tá hỏa khi thấy nó, và trở trêu hơn cả là nó muốn có... một người bạn. Nó thấy hối tiếc cái ngày mà nó được tạo ra và bắt đầu căm hận người đã ghép nối để tạo ra nó. Cả Victor lẫn tác phẩm của anh ta đều lo lắng và đau khổ. Những vấn đề cá nhân trầm trọng của cả hai ngày càng trở nên ghê rợn hơn. Nếu như là ngày nay, có lẽ ngay từ lúc khởi đầu câu chuyện khủng khiếp này, họ sẽ tìm lời khuyên nhủ nơi một người giải đáp tâm tình...

Hỏi Agatha

Giải đáp mọi câu hỏi cá nhân, đau đớn nhất của bạn.

Đảm bảo tuyệt đối giữ bí mật riêng tư BẤT CỨ vấn đề gì!

Bà Agatha thân mến,

Tôi có vài câu hỏi mà chắc là bà có thể giúp được tôi giải đáp. Từ khi bước chân vào đại học, tôi luôn nuôi hy vọng sẽ có được những phát minh khoa học lớn, giúp ích cho loài người theo cách nào đó. Sau nhiều năm tháng, tôi đã đi đến một phát hiện tuyệt diệu! Tôi đã tìm ra bí quyết tái tạo sự sống từ những khối thịt chết! Với những chất liệu cần thiết và những ca cấy ghép khó khăn, tôi tin chắc giờ đây mình có thể tạo ra một con người sống! WOW! Cho nên các câu hỏi của tôi là: 1) Theo bà tôi có nên tiếp tục dự án này hay không? 2) Nó có ích cho loài người không? 3) Bà có ý tưởng nào giúp tôi thu nhặt những bộ phận, mảnh mẩu cần thiết như chân cẳng, lỗ rốn chất lượng cao, lỗ tai, cật, lòng mi, gân cơ... và cơ....?

Victor

Victor thân,

Tốt lắm, tiến lên phía trước đi, cậu em! Nghe có vẻ như cậu đang trên đà chiến thắng đấy! Nếu cậu thắng cú này, thế giới sẽ mang ơn cậu. Còn về phần những mẫu mảnh mà cậu cần thì không có vấn đề gì đâu! Cậu chỉ việc lên vào phòng mổ của trường đại học hay tìm đến các nghĩa trang địa phương khi không có ai ở đó. Những nơi như thế thì có nhiều lắm. Ha ha. Cậu lấy cái tay hay cái chân dễ như trở bàn tay thôi mà! Ha ha ha. Nhưng đừng để ai bắt quả táng đó nhe! Ha ha ha ha. Hãy kể tiếp cho tôi cậu xoay sở thế nào nhé.

Chúc cậu may mắn.

Agatha

Agatha thân mến

Xin lỗi vì quá lâu rồi không viết thư cho bà. “Tạo vật” của tôi đã lấy hết thời gian của tôi. Trong hai năm qua tôi đã ôn làm tôi cố! Nhưng đến cái đầu thì tôi đang bí! Cho nên “hắn” chỉ sắp xong mà thôi, và vẫn phải khập khiễng dài dài. Tôi sẽ viết thường xuyên hơn cho bà.

Victor

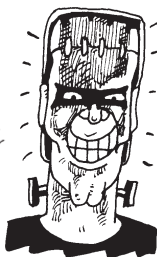
Victor thân,

Đừng lo về việc mất bao lâu mới xong! Có công mài sắt thì sẽ có ngày nên kim! Tôi vẫn luôn nói thế mà! Và tôi tin chắc rằng dự án lớn của cậu sẽ trở thành một thành công ~~hung~~ táo bạo! Tôi nóng lòng chờ nghe tin tức của cậu!

Agatha

Agatha thân mến,

Ôi không! Ôi không! Ôi không! Tôi đã đi xa đến mãi tận đâu rồi?

Hôm qua là một ngày TRỌNG ĐẠI. Đỉnh điểm của biết bao lao động cực nhọc! Tạo vật của tôi (dài đến hai mét rưỡi) nằm xoài dài trên bàn. Tôi bật công-tắc và truyền năng lượng vào hắn. Hắn rùng mình, co giật, và nảy lên (má ơi, hắn nảy lên kia!). Rồi từ từ hắn ngồi dậy trên bàn. Và cuối cùng hắn... nhòèn cười với tôi! Agatha thân, tôi đã bị sốc! Những con mắt mọng nước đó làm tôi sợ chết khiếp.

Trông chúng gồm quóc quá chừng!

Tôi vọt ra ngoài như một nhà khoa học thấy con ong phi ra từ trong ống nghiệm. Mỏi ra ngoài chưa bao lâu, tôi đã gặp anh bạn nổi khố, Henry Clerval. Hên ghê! Chúng tôi đi uống nước, chẳng mấy chốc cả hai đã chém gió, cười lác lác như thế giới này chả

có gì để lo toan. Trong một thời gian ngắn, tôi quên tuốt tuốt những sự việc khủng khiếp mới vừa xảy ra vài giờ trước. Còn hay hơn nữa là khi tôi về đến nhà thì tạo vật kia đã biến đi đâu mất. “Yeeee!” Tôi nghĩ. “Biến đi như thế là tốt lắm! Cầu cho mình chẳng bao giờ gặp lại gã quái vật ghê rợn đó!”

Giờ thì tôi đã cảm thấy khá hơn nhờ thổ lộ ra tất cả những chuyện này. Tôi tưởng nó còn tệ hơn thế nữa cơ đấy. Bà Agatha à, tôi xin thề với bà rằng đây là lần cuối cùng tôi nhúng tay can thiệp vào tự nhiên! Phũuu, xem nữa là mệt!

Chúc bà mọi sự tốt lành,

Victor

Victor thân,

Đừng dẫn vật mình như thế chứ, cậu em thân mến. Chẳng có ai là hoàn hảo đâu. Và cũng đừng quên nhé! Chúng ta ai cũng học hỏi được từ sai lầm. Có thể cậu sẽ cảm thấy khó tin, nhưng ngay cả bản thân tôi đôi lúc cũng phạm sai lầm! (Mặc dù là cũng hiếm!). Nói tóm lại, có lẽ hay nhất là cậu nên thanh lý thứ đó đi. Tôi nghe tả mà đã đủ thấy ớn rồi. Chắc chắn tôi không muốn dây dưa với loại tạo vật đó!

Chúc mọi sự tốt lành,

Agatha

BÀ AGAFFA THÂN MẾN

TRƯỚC ĐÂY TUI CHƯA TỪNG VIẾT THƯ CHO BÀ, NHƯNG TUI NGHĨ BIẾT Đâu BÀ GIÚP ÍCH CHO TUI? SAU ĐÂY LÀ VẤN ĐỀ CỦA TUI. THỬA BÀ AGATHA, BÀ CŨNG BIẾT AI CŨNG CÓ BA CÓ MÁ VÀ ĐỦ THỨ BÀ CON. NHƯNG TUI THÌ CHẴNG CÓ MỔNG BA MÁ, BÀ CON NÀO VÀ ĐIỀU ĐÓ LÀM PHIỀN LÒNG TUI WÁ XÁ! THỨ ĐẾN LÀ MẶC DÙ TUI VẮT ÓC MIỆT MÀI, NHƯNG VẪN KHÔNG SAO NHỚ NỖI HỒI LÀ EM BÉ HAY CON NÍT THÌ TUI TRÔNG NHƯ THỂ NÀO. KÝ ỨC ĐẦU TIÊN CỦA TUI LÀ TUI TÍNH DẬY TRÊN CÁI BÀN, THÂN THỂ ĐÃ LỚN PHỔNG RỒI. CÓ MỘT ANH CHÀNG ĐANG NHÌN TUI LÒM LÒM, NHƯNG PHÚT KẾ TIẾP ANH TA ĐÃ CHẠY BIẾN! CHẮC ANH TA CHẢ ƯA TUI LẮM Đâu. TUI NGHĨ NÀM ĐÓ CHẢ Ý NGHĨA GÌ NÊN TUI NHÒM NGÓ XUNG QUANH RỒI MẶC CHIẾC ÁO KHOÁC LỚN VÀO VÀ RA ĐƯỜNG. NHƯNG NGƯỜI TA LA TOÁNG LÊN NHỮNG

CÂU NHƯ “ÚI CHÀ, COI KÌA! CÁI THẺNG CHA KIA NHÌN GỚM QUÁ” HAY “CHƯA TỪNG THẤY THẺNG ĐÂN NÀO XẤU XÍ NHƯ THỂ!” NGOÀI RA HỌ CÒN BỎ CHẠY VÀ HẾT TO “MỌI NGƯỜI COI CHỪNG, QUÁI NHÂN ĐANG ĐẾN KÌA!” VẬY RA “QUÁI NHÂN” CHÍNH LÀ TUI? GIÚP TUI VỚI. TUI ĐANG BUỒN NHƯ CON CHUỒN CHUỒN ĐÂY.

ĐẼM LỆ ĐAU THƯƠNG,

QUÁI NHÂN

Quái nhân thân mến,

Đừng buồn, cậu em thân mến. Cậu đang mắc cái mà người ta thường gọi là “khủng hoảng nhân dạng”. Nó sẽ qua thôi. Đừng thèm để ý đến những lời ác độc mà bọn người ngoài đường nói với cậu. Có lẽ họ ganh tỵ với cậu chẳng? Tôi dám cá cậu là một anh chàng bảnh trai lắm luôn. Tôi chắc chắn việc mất trí nhớ của cậu chỉ là tạm thời mà thôi. Có thể cậu bị té đập đầu hồi còn là em bé. Hãy cố nhớ thêm đi, và hãy cố chiêu nạp nhiều bạn mới. Nếu cậu không giận, tôi xin phép nói thẳng rằng cậu cần phải trau dồi thêm về văn chương chữ nghĩa. Cậu nghĩ xem có nên theo học lớp bổ túc văn hóa ban đêm không? Hãy ngẩng cao đầu,

Agatha

BÀ AGAFFA THÂN MẾN

TUI ĐÃ LÀM NHƯ BÀ DẶN VÀ TÌM ĐƯỢC MỘT GIA ĐÌNH ĐỂ KẾT THÂN. TUI KHÔNG MUỐN HỌ THẤY TUI VÌ TUI LO HỌ SẼ BỎ CHẠY NHƯ MỌI NGƯỜI KHÁC. TUI TRỐN TRONG NHÀ XE CỦA HỌ VÀ QUAN SÁT MỌI SỰ ĐI LẠI CỦA HỌ (HI HI). BAN ĐÊM, TUI RA NGOÀI LÀM MẤY CÁI VIỆC BỔ CỬ VÀ LINH TINH CHO HỌ, NHƯNG HỌ ĐỀU BIẾT ĐÓ LÀ TUI (HI HI HI). HỌ ĐỀU LÀ NGƯỜI TỐT VÀ TUI MẾN TẤT CẢ RẤT RẤT NHIỀU. TUI NGHĨ CHẴNG BAO LÂU NỮA TUI SẼ TRÌNH DIỆN VỚI HỌ. RỒI BỌN TUI SẼ TRỞ THÀNH BẠN

BÈ VÀ CÙNG CHUNG SỐNG HẠNH PHÚC TRONG MỘT
GIA ĐÌNH MÀ TUI CHƯA TỪNG CÓ!

QUÁI NHÂN

TB: TUI VỪA TÌM THẤY MẤY
TỜ GIẤY TRONG TÚI CỦA CHIẾC ÁO
KHOÁC BỤI. NÓ ĐƯỢC VIẾT BỞI
MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ CÓ TÊN LÀ
FRANKENSTEIN. VỚI NÉT CHỮ
THÁU VÀ NGUỆCH NGOẠC,
HẮN TA VIẾT VỀ VIỆC
CHẾ RA MỘT TẠO
VẬT. CHO NÊN TUI
NGHĨ THỬ ĐÓ CÓ LẼ
CHÍNH LÀ TUI. THẾ
THÌ... HÃY BANH
TUI RA LẠI ĐI!

Quái nhân thân mến,

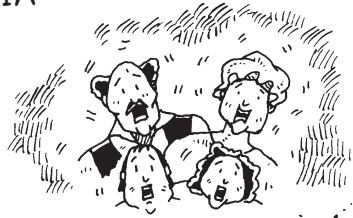
Đó chính là chìa khóa, cậu em thân mến ạ! Tôi được biết cậu định gắn kết với gia đình mới của cậu sau khi cậu và họ gặp nhau. Hãy nghe đây, anh chàng đẹp trai, có lẽ khi gặp cậu họ sẽ vui mừng đến mức ú ớ luôn! Còn về mấy tờ giấy mà cậu thấy trong túi áo thì quên chúng đi, cậu em thân mến!

Cái tay Frankenstein đó có lẽ là một gã lập dị dở hơi chẳng biết dùng thời gian của mình để làm gì. Điều quan trọng là chính cậu và cậu cảm thấy như thế nào về mình!

Hôn thân ái,

BÀ AGAFFA THÂN MẾN

HU HU, BÂY GIỜ THÌ TUI BUỒN NHƯ HAI NGÀN CON CHUỒN CHUỒN RỒI ĐÓ! HÔM QUA TUI TRÌNH DIỆN VỚI GIA ĐÌNH YÊU QUÝ CỦA TUI VÀ HỌ ĐỀU NÓI TUI LÀ CON QUÁI VẬT QUỴ SÚ VỪA BỤ VỪA XẤU RỒI BỎ CHAY MẮT DÉP. NHƯNG TỆ HƠN NỮA LÀ CÁNH ĐÀN ÔNG ĐÃ TRỞ LẠI VỚI CHÓ VÀ SÚNG ĐỂ KHỬ TUI. HU HU HU... TUI LÀ CON QUÁI VẬT BỤ XẤU VÀ CHẴNG AI YÊU THƯƠNG TUI TRONG CÁI THẾ GIỚI BAO LA BÁT NGÁT NÀY. CÁI GÃ FRANKENSTEIN XẤU XA ĐÓ TẠO RA TUI ĐỂ LÀM GÌ CƠ CHỨ? CHỈ ĐỂ LÀM CHO TUI CẢM THẤY BẤT HẠNH, TUI NGHĨ VẬY ĐÓ. TUI HẬN HẸN LẮM LẮM LUÔN. HU HU HU.

QUÁI NHÂN

Quái nhân thân mến,

Ôi, tôi nghiệp cho cậu quá. Tôi rất tiếc về thất bại của cậu trong việc kết nối yêu thương với những người kia. Tôi cảm thấy cậu cần phải rèn luyện kỹ năng giao tiếp giữa người và người, cậu em thân mến ạ. Một số chúng ta bẩm sinh đã có khả năng liên kết với người khác, nhưng số khác thì không có khả năng đó. Có vẻ như cậu có kỹ năng xã hội của loài gặm nhấm! Cái tên Frankenstein đó – dù hẳn có là ai – chắc chắn phải chịu trách nhiệm chính cho chuyện này. Đúng là đồ đáng ghét mà!

Thân ái

Agatha

Agatha thân mến,

Tôi xin lỗi vì lại phải viết thư cho bà, nhưng gần đây các sự việc cứ dồn dập quá chừng! Đầu tiên là tôi bị ốm nặng mất một khoảng thời gian. Tôi nghĩ đó là hậu quả của hai năm làm việc không ngừng nghỉ để chế ra cái tạo vật đó, rồi ngay sau đó là cú sốc về hình hài cuối cùng của hắn. Và rồi, ngay khi cảm thấy khá

hơn đôi chút, tôi nhận được những tin tức khủng khiếp từ quê nhà. Em trai tôi đã bị giết! Và, còn tệ hơn nữa, hung thủ giết em tôi được xác định chính là cô hầu gái của chúng tôi, người mà tất cả

chúng tôi đều yên quý. Cô ta đã bị hành quyết và gia đình tôi tan hoang. Tôi đã trở về nhà và đang cố hết sức an ủi mọi người. Nhưng, thưa bà Agatha, tất cả những chuyện này khiến tôi rất bối rối! Bà có gợi ý gì không ạ?

Victor

Victor thân,

Tôi rất tiếc về những tin xấu của cậu. Nghe tôi nói đây! Nếu cậu mà cứ sầu khổ như thế thì cậu sẽ phát bệnh trở lại đấy. Cho nên cậu phải có hoạt động nào đó. Hãy mặc đồ đi bộ vào và làm ngay một cuộc đi bộ khỏe khoắn lên trên núi. Cậu có vì tôi làm chuyện đó không vậy, cậu em thân mến? Tin tôi đi, cậu sẽ cảm thấy trên cả tuyết vời!

Agatha

BÀ AGAFFA THÂN MẾN

TUI CÓ CHUYỆN NÀY MUỐN NÓI VỚI BÀ VÀ TUI TIN RẰNG BÀ SẼ RẤT, RẤT LÀ GIẬN TUI. TUI ĐÃ HÀNH XỬ RẤT XẤU XA! SAU KHI NHỮNG NGƯỜI MANG SÚNG RƯỢT TUI CHẠY, TUI ĐI LOANH QUANH MÀ THẤY RẤT BUỒN VÀ GIẬN. RỒI TUI GẶP MỘT CẬU BÉ VÀ NGHĨ RẰNG CÓ THỂ CẬU ẤY SẼ THÍCH LÀM BẠN TUI. CHO NÊN TUI NÓI "CHÀO EM

TRAI! TRÔNG EM CŨNG NGẦU ĐẤY. EM CÓ MUỐN KẾT BẠN VỚI ANH KHÔNG?" VÀ CẬU TA NÓI "MÀY GIỖN MẶT TAO HẢ, ĐỒ QUÁI VẬT BỤ XẤU! TAO NGHĨ MÀY CHỈ MUỐN ĂN THỊT TAO THÔI. CÚT ĐI NẾU KHÔNG TAO SẼ MÉC BA TAO. BA

TAO LÀ ÔNG FRANKEINSTEIN, THỊ TRƯỞNG CỦA THỊ TRẤN NÀY ĐẤY.

DÁM CHƠI KHÔNG, ĐỒ CHẾT SÌNH XẤU XÍ!" THƯA BÀ AGATHA, CÂU NÓI NÀY LÀM TUI GIẬN ĐIÊN LÊN,

N H Ậ T LÀ KHI TUI NGHE CÁI HỌ CỦA CẬU BÉ Y CHANG CÁI HỌ ĐÓ. VÌ VẬY TUI NHẮC BỔNG CẬU BÉ VÀ LẮC NÓ BÚA XUA CON CUA. NHƯNG RỒI NÓ LẤN ĐÙNG RA CHẾT. ỚI TRỜI, TUI ĐÂU CÓ BIẾT MÌNH MẠNH DỮ VẬY!

QUÁI NHÂN

Quái nhân thân mến,

Hừm, tôi... ơ... rất tiếc khi nghe cậu kể về cái "tai nạn" xui xẻo mà cậu bé đã gặp phải. Tôi nghĩ ta không nên bàn nhiều về chuyện này. Cậu cũng biết rằng tôi đã tuyên thệ giữ kín tất cả những lời thú nhận. Cho nên nếu cậu chịu ngậm cái miệng thì chắc không có vấn đề gì đâu. Bây giờ ta trở lại với vấn đề thứ hai của cậu nhé. Tôi đã nghĩ rất nhiều về nó và kết luận rằng điều mà cậu thực sự cần là một cô bạn gái! Nếu cậu có cơ hội nào để

túm lấy một cô thì túm liền đi! Cậu sẽ không phải hối tiếc đâu.

Agatha

Agatha thân mến,

Ồi không!Ồi không! Còn gì tồi tệ hơn thế nữa? Chắc chẳng còn gì! Hôm qua, tôi làm như bà khuyên, đi bộ lên trên núi. Khi đang ngồi lên tảng đá để lấy hơi, tôi thấy có một thân hình

đang tiến đến từ phía thung lũng. Khi nó đến gần, tôi nhận ra nó rất cao. Chỉ ít cũng hai mét rưỡi!

“Phải! Đó là NÓ! Là cái tạo vật mà tôi đã rồ dại sản xuất ra! Không để tôi có cơ hội trốn thoát, cái thú rừng rợn đó chặn tôi vào vách đá rồi bắt đầu kể

cho tôi về những rắc rối của nó. Nó cứ nói, nói hoài, nói mãi, than khóc cho cuộc đời thê thảm của nó và những vấn đề cá nhân của nó. (Tôi GHÉT bọn người hay rên rỉ, bà có ưa nổi không?)

Nó đổ lỗi cho TÔI đã gây ra tất cả những rắc rối đó vì lẽ chính tôi đã tạo ra nó! Tin nổi không? Đồ quái nhân vô ơn! Rồi nó cho tôi

hay cái tin sốc đó, bà Agatha ạ! Chính nó đã giết cậu em trai yêu mến của tôi! Đó là cách nó trả thù tôi và gia đình tôi. “Ồi không!” Tôi nghĩ. “Phải chăng cái tạo vật quái dị này sẽ còn tra tấn cuộc đời tôi dài dài!”

Và rồi nó nói một điều khiến tôi nghĩ rằng mình có thể rũ bỏ tinh viển con ác mộng này. Nó nói nó sẽ buông tha tôi nếu tôi làm cho nó một việc. Bà đoán thử xem là việc gì? Nó xin tôi tạo ra cho nó một... cô bạn gái! Tôi nói "Được" (tôi có thể làm bất cứ điều gì miễn sao tổng khừ được cái đồ quỷ đó). Nhưng bà nghĩ sao về việc này, thưa bà Agatha? Tôi làm như vậy theo bà có đúng không?

Victor

Victor thân,

Dĩ nhiên là đúng, cậu em thân mến. Đừng chần chừ nữa, đừng chờ đợi nữa! Hãy đâm họng nó bằng một bạn tình đi... trước khi quá muộn! Ha ha.

Thân

Agatha

TB: Tạo vật gì đó của cậu làm tôi nhớ đến một người. Nhưng tôi không sao nhớ ra đó là ai. Chắc tôi bận quá nên trí nhớ cứ lộn tung phèo.

BÀ AGAFFA THÂN MẾN

Hôm bữa tui lên núi thì đụng phải cái tên đã tao ra tui. Trong khi đang táp với hắn, tui nảy ra một ý tưởng tuyệt vời. Tui nghĩ nếu mà hắn chế ra một cô bạn gái dành riêng cho tui thì tui sẽ vui vẻ như con chim sẻ, không cần phải đi loanh quanh làm bà con hoảng hồn chỉ vì muốn kết

bạn. Hắn nói là làm được nên tui mừng rơn và phấn khích tối đa. Tui nóng lòng muốn gặp nàng, muốn biết màu tóc nàng, màu mắt nàng.

QUÁI NHÂN

TB: HUN HÍT CÓ NGHĨA LÀ GÌ VẬY?

Quái nhân thân mến,

Tôi cũng thấy phấn khích giùm cho cậu, cậu em thân mến ạ! Tôi nghĩ cô gái trẻ đó sẽ rất đẹp đôi với cậu. Còn về vụ hôn hít thì đó là cách người ta hay thể hiện ra khi thích nhau. Nếu cậu muốn biết thêm, vui lòng gửi cho tôi tấm séc 5,99\$, tôi sẽ mail cho cậu các tác phẩm bestseller quốc tế của tôi: *Bước đầu Để Tiến tới Hôn hít* và *Hôn hít Nàng cao Dành cho Người Tự tin*.

Gửi cậu tình yêu và nhiều nhiều nụ hôn,

Agatha

Agatha thân mến,

Tin tốt hơn một chút. Tôi và cậu bạn thân Cleval đang đi nghỉ ở Scotland. Ở đó rất đẹp và yên tĩnh nên tôi tranh thủ chế tạo ra cô bạn gái cho kẻ-mà-bà-cũng-biết-là-ai. Với một chút may mắn, nó sẽ mê cô nàng này đắm đuối và để cho tôi được yên thân. Tôi nóng lòng lắm rồi!
Chúc mọi sự tốt lành.

Victor

TB: Thêm một tin tốt khác. Chắc tôi sẽ sớm kết hôn với người yêu thuở ấu thơ của tôi. Cho nên đâu phải mọi thứ đều tệ hại, lụn bại! Cậu cho “nói trước, bước vẫn qua”.

Victor thân,

Tôi rất mừng khi biết cậu đã có một “khoảng thời gian chất lượng”! Không gì quý giá hơn một kỳ nghỉ nho nhỏ để nạp lại năng lượng, đúng không nào? Nhân thế nói về chuyện nạp năng lượng... chúc cậu may mắn với dự án của cậu.

Agatha

TB: Những bức thư của cậu vẫn làm tôi nhớ mang máng một điều gì, nhưng thế quái nào đó, tôi không cách chi nhớ ra nổi! Thôi kệ, đừng lo. Dầu gì thì mọi thứ hình như cũng đang sáng sửa dần lên. Trong thâm tâm, tôi thực tình cảm thấy rất vui vì đã giúp ích được cho mọi người và đem đến biết bao kết cục tốt đẹp. Nó làm cho công việc của tôi trở nên... danh giá!

Agatha

BÀ AGAFFA THÂN MẾN,

Hôm nọ TUI LẾN ĐẾN CỬA SỔ CĂN CHÒI, NƠI FRANKENSTEIN ĐANG BẬN CHẾ TÁC CÔ BẠN GÁI CỦA TUI. TUI CHỈ MUỐN NHÒM NGÓ MỘT CHÚT, THỬ XEM NÀNG TRÔNG NHƯ THẾ NÀO. THÌ ĐÓ, NÀNG ĐANG NẪM TRÊN BÀN, VẪN CHƯA ĐƯỢC HOÀN TẤT, VÀI MẪU MIẾNG VẪN CÒN THIẾU... NHƯNG TRÔNG NÀNG VẪN ĐÁNG YÊU LÀM SAO. "ÔI, THẬT LÀ QUÁ ĐÃ!" TUI NGHĨ VẬY KHI NGẮM NÀNG.

"MỘT CÔ BẠN GÁI BÁ CHÁY CHO RIÊNG MỘT MÌNH TUI. HÌNH VÀ NÀNG LẠI ĐẸP CỰC! KHI HẮN GẮN XONG CẶP MẮT , MÁI TÓC , HÀM RĂNG VÀ BỌC DA CHO NÀNG... NÀNG SẼ CÒN ĐẸP HƠN THẾ NỮA!" NGAY LÚC ĐÓ, FRANKENSTEIN THẤY TUI RÌNH MÒ. CHẢ BIẾT VÌ CỐ GÌ, TỰ NHIÊN HẮN NỔ CÁU. NHANH NHƯ TÊN BẮN, HẮN NHẮC BÔNG CÔ BẠN GÁI TRONG TÌNH

TRANG DANG DỖ CỦA TUI RỒI LIỆNG NÀNG
MỘT PHÁT. BỊCH, NÀNG ĐẬP VÀO VÁCH
TƯỜNG VÀ RƠI XUỐNG, THÀNH MỘT ĐỔNG
BẦY HẦY, NHẢO NHỆT Ở DƯỚI SÀN. NHỚP
NHỚP NHỚP TÔNG TÔNG TÔNG. BÀ AGAFFA
UI! ĐỤT NHIÊN BẠN GÁI TUI TRỞ THÀNH MỔ
THỊT BẦM MÁU MÈ! VÀ TUI CÒN CHƯA KIP
HUN HÍT NÀNG NỮA! <DÙ TUI CHƯA HIỂU
LẮM ĐÓ LÀ GÌ.> UI, BÀ AGAFFA! HU HU! HU HU!
HU HU! HÍC... HÍC... HÍC... CUỘC ĐỜI SAO MÀ TÀN
ĐỘC VẬY NÈ! TUI CHÁN CÁI GÃ FRANKENSTEIN
ĐÓ ĐẾN TẬN CỠ RỒI. HẮN SẼ PHẢI TRẢ
GIÁ CHÒ COI. NGHE NÓI HẮN SẮP KẾT
HUN VỚI BẠN GÁI CỦA HẮN. ĐƯỢC
THUI, ĐỂ COI CHUYỆN NÀY NHƯ THỂ
NÀO! VÀ CHƯA HẾT ĐẬU ĐÓ. TUI
CÒN CÓ MỘT BẤT NGỜ RỪNG
RỌN DÀNH CHO HẮN NỮA NÈ. TUI
SÙNG LẮM RỒI ĐÓ. KHÔNG CÓ GÌ CẢN ĐƯỢC
TUI NỮA ĐẬU!

QUÁI NHÂN

Quái nhân thân mến,

Ồi trời! Cậu lại nổi quạu rồi, phải không? Nghe
đây, tôi không thích cậu đi làm những chuyện ngốc
nghech đâu đấy. Cậu có muốn dự lớp quản trị con
giận không? Tôi nghĩ nó cũng hay lắm đấy. Tôi

khuyên cậu nên đến một một nơi nào đó yên tĩnh
rồi tha hồ đắm thụy vào chiếc gối.

Bình tĩnh lại nhé, cậu em thân mến,

Thân mến,

Agatha

Ôi không! Ôi không! Ôi không! Clerval, người bạn
thân nhất của tôi, đã chết mất rồi! Anh ấy bị tên
quái nhân đó giết. Tôi đã biết chuyện gì đó giống
như thế sẽ xảy ra sau cái sự việc kinh khủng với
ả bạn gái mà tôi chế tạo ra cho nó. Ôi, giá như tôi đừng có xử tệ
với ả. Chẳng hiểu vì sao tôi lại làm như vậy, nhưng vào lúc tôi

đang làm việc suôn sẻ, lấp nốt đôi mắt mộng
nước, dị hợm đó vào mặt ả thì bỗng nhiên
tôi phát hiện cái khuôn mặt bự đờ đẫn đang
độ xét tôi qua cửa sổ. Thế là tôi tự nhiên
nổi máu lên. Dĩ nhiên, kẻ-mà-bà-biết-là-ai đã
phát điên lên. Nó bảo sẽ... "tiếng thảm tôi vào đêm hôn lễ của tôi!"
Tôi không biết nó ngụ ý điều gì?

Victor

Victor thân,

Tôi rất tiếc về cái chết của bạn thân cậu. Nhưng tại sao cậu đang làm ăn ngon lành thì tự nhiên lại đập đổ hết vậy? Đôi khi tôi không sao hiểu nổi tất cả những gã đáng thương vẫn viết thư cho tôi. Rất thường xuyên, sự thành công đã ở trong tầm tay các cậu, nhưng rồi các cậu lại liệng bỏ nó đi vào phút cuối! Bớ tay các cậu! Và thế này nữa, nếu những người như cậu cứ hành xử kiểu này mãi thì hà có gì lại đi viết thư cho những người như tôi, làm cho tôi mất công mất sức, đúng không nào? Ha ha ha! Thôi được, xin chúc cậu may mắn với cô vợ mới,

Agatha

Agatha thân mến,

Tôi tiêu rồi. Elizabeth thân yêu của tôi đã chết! Nàng bị tên quái nhân giết ngay trong đêm hôn lễ. Tôi chạy ra ngoài có một lúc mà chẳng hiểu bằng cách nào đó nó lọt được vào trong nhà và bóp cổ nàng đến chết. Agatha! Tôi đã chế tạo ra con quái vật đó nên giờ đây tôi phải tìm ra và hủy diệt nó trước khi nó gây thêm nhiều buồn đau cho thế giới này. Bà còn nhớ chứ, tôi từng nói phát minh vĩ đại của tôi sẽ làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn. Ha ha, tôi thật là ngu ngốc và lỗ bịch quá cỡ!

Victor

Victor thân,

Thì đó, cậu tự biết mình đã gây ra điều gì và bây giờ cậu chỉ còn có cách tự trách bản thân mà thôi. Chắc cậu còn nhớ tôi đã cố hết sức cảnh báo cậu về hậu quả của cái dự án dại dột và vô trách nhiệm đó ngay từ lần đầu tiên cậu viết thư cho tôi. Trời ơi là trời! Giá như cậu nghe theo lời khuyên của tôi! Một số người có trí nhớ thật là kém!

Chúc mọi sự tốt lành,

Agatha

AGAFFA THÂN MẾN,
TUI ĐANG CHẠY TRỐN ĐÂY. FRANKENSTEIN ĐANG RƯỢT THEO TUI. HẮN CÓ MANG THEO SÚNG VÀ ĐỦ THỦ ĐỒ CHƠI KHÁC. TUI ĐANG CHẠY TRỐI CHẾT TRÊN BĂNG TUYẾT LẠNH CÓNG, NHẢM THẲNG HƯỚNG BẮC CỰC VÀ HẮN ĐANG BẮM SÁT THEO TUI! ĐẦU TIÊN LÀ TUI SẴN HẮN, BÂY GIỜ ĐẾN PHIÊN HẮN SẴN TUI!

CUỘC ĐỜI NÀY THẬT LÀ KHÔI HÀI, PHẢI KHÔNG BÀ AGAFFA? TẠM BIỆT! TUI PHẢI CHẠY TIẾP ĐÂY!

QUÁI NHÂN

Quái nhân thân mến,

Vậy là cậu đã không đi đấm cái gối rồi. Và bây giờ thì gã Frankenstein đó đã hết chịu nổi cậu! Cho nên cậu đang phải trả giá. Đôi khi công việc của tôi thật đáng thất vọng. Tại sao, phải, tại sao các cậu không nghe lời tôi dẫu chỉ một lần? Tôi hiểu rồi, có những người hoàn toàn bất lực, không thấy được lời giải cho vấn đề, cho dù lời giải đó nằm lù lù như chiếc mũi trên khuôn mặt.

Agatha

AGAFFA THÂN MẾN

HU HU HU! FRANKENSTEIN ĐÃ CHẾT RỒI! TUI VÀ HẮN VỪA BĂNG QUA MỘT CON TÀU BỊ KẾT TRONG BĂNG THÌ TUI NHẬN THẤY HẮN KHÔNG RƯỢT TUI NỮA. VÌ VẬY TUI VÒNG LẠI ĐỂ COI HẮN BỊ GÌ. THÌ NGHĨ COI, RƯỢT BẮT TRONG ĐÊM CÒN GÌ LÀ VUI THÚ NỮA NẾU KHÔNG CÓ NGƯỜI RƯỢT? TUI ĐẾN CHỖ CÒN TÀU VÀ GÃ LÁI TÀU CÓ TÊN LÀ "THUYỀN TRƯỞNG WALTON" ĐÓ NÓI RẰNG FRANKENSTEIN ĐÃ ĐI TÌM KẸ ĐÃ CHẾ TẠO RA HẮN (TUI TỰ HỎI LÀ AI VẬY?). DÙ SAO, TUI CŨNG RA COI XÁC CỦA HẮN VÀ NÓI VỚI HẮN MẤY LỜI TỬ BIỆT (CHẮC LÀ TUI SẼ NHỚ HẮN RẤT NHIỀU). HU HU, NÓI VỀ THỂ XÁC THÌ LÚC NÀY BẢN THÂN TUI CŨNG ĐANG BIẾN MÀU, KHẮP CƠ THỂ MÀU VÀNG VÀNG XANH XANH XEN LẤN VỚI NHỮNG ĐỐM LÚNG BỤNG MÀU.

HÔNG TÍA TRÔNG RẤT GỜM. MỖI LẦN TUI HẮT HƠI, TỪ LỖ MŨI LAI TUỘN RA MỘT THỨ CHẤT MÀU XÁM NHIỀU LÔNG TÓNG. TUI ĐOÁN ĐÓ LÀ KHÚC ĐẠO ĐẦU CHO MÓN ÓC CỦA TUI. TUI CÒN BỐC MÙI HÔI KHỦNG KHIẾP NỮA CHỚ, VÀ NHIỀU PHẦN TRÊN CƠ THỂ TUI ĐANG BỊ RỤNG RA, VƯƠNG VẢI KHẮP NƠI. TUI ĐÃ BỊ MẤT MỘT CHÂN HÔM QUA VÀ... ỒI, LAI RƠI THÊM MỘT NGÓN TAY NỮA RỒI! GIỜ THÌ CHỈ CÒN SÓT LẠI CÓ HAI NGÓN CHO NÊN VIỆC VIẾT THƯ ĐANG TRỞ NÊN CỰC KỲ KHÓ KH KJH JKWSANN.

Quái nhân thân mến,

Cậu làm cho tôi thấy hứng thú, thật đấy! Nghe này, cậu em thân mến, cậu có thể buồn vì cái chết của gã Frankenstein đó (mặc dù bà nội tôi cũng chẳng hiểu vì sao!) nhưng cậu không cần phải tan ra từng mảnh như thế đâu! Cậu nhất thiết phải ghép lại cơ thể mình. Hãy làm điều đó vì tôi nhé, cậu em thân mến. Cậu có làm được không?

Agatha

HẾT

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THÚ 8: NỮ SĨ MARY VÀ HỒ SƠ FRANKENSTEIN

1 Khi viết truyện Frankenstein, Mary chỉ mới vừa 18 tuổi. Nàng nghĩ ra cốt truyện trong khi nghỉ mát với người yêu Percy Shelley (một nhà thơ nổi tiếng mà sau này bà kết hôn cùng), ngài Byron (một nhà thơ nổi tiếng khác) và một bác sĩ tên John Polidori. Cùng vài người bạn nữa, họ ngụ tại một căn biệt thự sang trọng bên bờ hồ Geneva giữa các ngọn núi của Thụy Sĩ.

2 Thời tiết rất lạnh, ẩm và cực kỳ khó chịu (mặc dù họ đang nghỉ hè đấy nhé) cho nên họ buộc phải ở trong nhà, ngồi bên lò sưởi trong phần lớn thời gian. Để đỡ buồn, họ thường đọc các tiểu thuyết ma quái, rùng rợn. Ít lâu sau, ngài Byron thấy chán quá nên thốt ra một câu đại loại như sau: “Biết làm gì rồi! Ta thì tài coi ai viết truyện rùng rợn nhất. Ai viết được truyện làm sồn nhiều tóc gáy nhất thì người đó chiến thắng!”

3 Bốn người họ liền bắt tay vào việc viết lách, từng người cố vắt óc nghĩ ra một câu chuyện nổi da gà, tè ra quần hay nhất. Để có được những ý tưởng kỳ quái cho câu chuyện ghê rợn của mình, nghe đồn họ đã tìm đến những con ác mộng bằng cách ăn thịt thối, mặc dù cũng có thêm mắm dấm muối đôi chút (là nói về tin đồn chứ không phải món thịt).

4 Do chưa viết lách nhiều trước đó, Mary gặp đôi chút khó khăn. Nhiều ngày trôi qua, rốt cuộc nàng mới tìm được cảm hứng. Và rồi, trong một đêm đen nhiều sấm chớp, trong lúc trần trọc không ngủ được, nàng cố nhắm mắt và lập tức nhìn thấy cảnh tượng mà sau này sẽ trở thành khung cảnh nổi tiếng nhất trong cuốn truyện. Vâng, chính là như thế! Con mắt trong tâm tưởng của Mary đã thấy một sinh viên đang quỳ gối trước một “sự cường điệu” khủng khiếp mang hình dáng một người đàn ông mà chàng sinh viên nhà ta vừa mới ghép nối xong các bộ phận cơ thể. Vài giây sau, nàng chứng kiến “vật” kia thể hiện những dấu hiệu của sự sống và bắt đầu cử động.

Hình ảnh đó như từ chốn hư vô chợt xuất hiện trong đầu nàng, và nàng thấy nó rất rất là rùng rợn. Nàng biết rằng nếu sáng tác ra một câu chuyện làm người đọc run sợ giống như nàng từng run sợ thì chắc chắn nàng sẽ thắng cuộc. Chỉ cần nàng mô tả lại được cái “vật” kinh dị đã “ám theo chiếc gối của tôi” (theo như cách nàng thường nói). Và thế là nàng đã nhập cuộc... và phần còn lại của câu chuyện là tùy nàng dẫn dắt.

5 Vào thời đó, có đủ loại ý tưởng khoa học rùng rợn mới xuất hiện và người ta rất hào hứng với những con rô-bốt, những cuộc phẫu thuật và cái món giết gân vừa được phát hiện có tên gọi là “dòng điện”. Một nhà khoa học tên là Galvanic đã dùng dòng điện làm cho cảng một con ếch đã chết chợt co giật cứ như thể nó sống lại. Ngày nay, chỉ có những “bậc” đại ngốc mới tìm cách làm cho ếch chết biết nhảy, nhưng người ta vẫn nói ai đó được “nạp điện” để bắt tay vào hành động. Một người cháu của Galvanic thậm chí đã toan dùng dòng điện để làm sống dậy một tên sát nhân vừa bị xử treo cổ. Khi anh ta ra tay, chiếc hàm của tên sát nhân rung lên và mắt trái của hắn mở to ra! Rõ ràng Mary đã nhớ đến tất cả những sự kiện này khi nàng mơ đến tác phẩm bom tấn của mình.

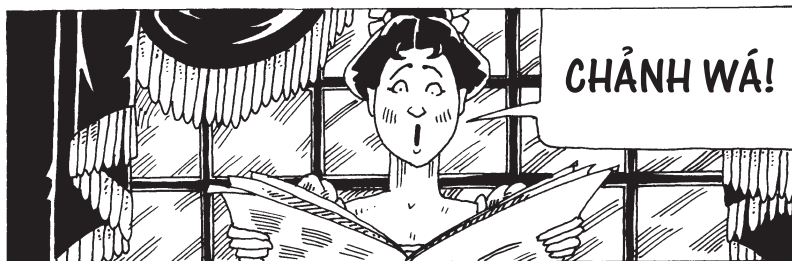

6 Ngoài việc đặt tựa tác phẩm là *Frankenstein*, Mary còn cho nó một cái tựa phụ là “Prometheus Hiện đại”. Prometheus là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Giống như Victor, vị thần này rất thích ghép nối, chế tác ra cái hình hài lạ lẫm của con người. Ông tạo ra những con người của mình bằng đất sét và chôm lửa của Thiên đình để giúp đỡ loài người. Cũng y như Victor, Prometheus đáng thương rốt cuộc đã nhận lãnh đủ thứ hậu quả tồi tệ từ những nỗ lực ghép người của mình. Thần Zeus đã trói ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn phần lớn gan của ông.

7 Trong ấn bản *Frankenstein* lần đầu, người ta không thấy ghi tên tác giả. Nói cách khác, khi tác phẩm này ra mắt vào năm 1818, không ai có mấy may ý niệm về người đã viết ra câu chuyện kỳ thú mà số mệnh sau đó sẽ trở thành một thành công vang dội trong thể loại truyện kinh dị. Khi phát hiện ra tác giả của nó là một phụ nữ, ai nấy đều sững sờ! Một nhà phê bình sách đã cay cú nói rằng tác phẩm này lẽ ra là “xuất sắc”, nhưng với một phụ nữ thì nó chỉ là “khác thường” mà thôi! Đó là vì họ có bộ óc nhỏ hơn những người khác, bạn biết đấy (là nói về các nhà phê bình sách chứ không phải phụ nữ).

8 Trong bản thảo gốc, Victor mô tả tạo vật của mình là “đẹp đẽ” mặc dù (như bạn cũng biết đấy) anh ta không bao giờ ung cặp

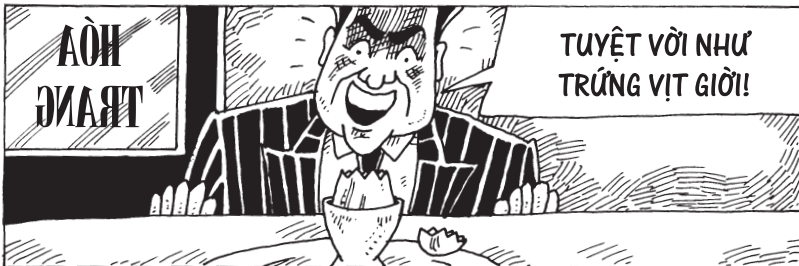

mắt kỳ dị của nó. Sau một thời gian, tác giả mới đi đến ý tưởng là tạo vật này phải trông thật gớm khiếp. Lúc câu truyện này được đưa lên sân khấu kịch vào năm 1823, mọi người đều nghĩ tạo vật đó phải là một thứ “quái vật”. Kết quả là người diễn viên thủ vai tạo vật của Frankenstein đã bị hóa trang thành một quái nhân rùng rợn. Nghe đồn, lượng vật phẩm hóa trang gắn lên mặt anh ta nhiều đến mức làm cho môi anh thâm xỉ và da anh nhăn nhúm. Người ta còn kể rằng một nụ cười ngò nghếch đã lưu lại vĩnh viễn trên khuôn mặt anh.

9 Năm 1931, một hãng phim ở Hollywood đã tung ra một phiên bản phim Frankenstein và nó đã nhanh chóng trở thành một bộ phim bom tấn thời bấy giờ. Bộ phim trình làng một hình ảnh quái nhân không bao giờ phai nhòa trong tâm trí người đời cho đến tận ngày nay. Cái đầu vuông vức, những

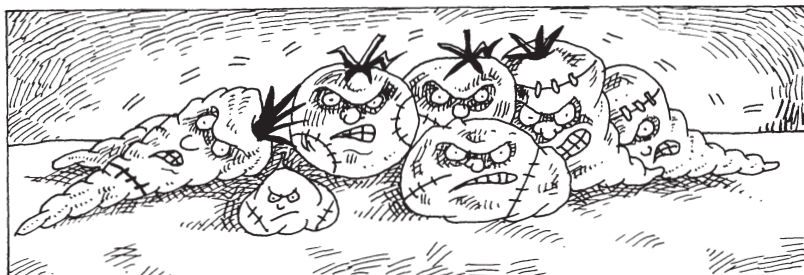
bù-lon ốc vít ở cần cổ, những bộ phận biến dạng của cơ thể đã trở thành hình ảnh mà tất cả các fan hâm mộ phim kinh dị luôn nhớ mãi và yêu thích mãi. Vai quái nhân trong phim được trao cho một diễn viên điển trai tên là William Henry Pratt (mặc dù nhiều người chỉ nhớ cái tên sân khấu của anh ta, Boris Karloff). Nhằm khuếch trương một vài ý tưởng kinh dị và biến Boris thành một món thịt vụn hoàn hảo, người nghệ sĩ hóa trang đã dành ra hàng tháng trời nghiên cứu về giải phẫu học. Anh ta kết luận rằng để cấy não cho ai đó, nhà phẫu thuật chỉ có nước làm toác đầu người đó ra giống như ta đập bể đầu một trái trứng vịt lộn (chỉ khác một chỗ là khi đó phải kèm nén con thềm đối với nội dung ở bên trong).

Sau đó, nhà phẫu thuật mới đưa được bộ não mới vào đó, gắn “nắp” cho cái đầu... và cài chặt nó lại! Giờ thì bạn hiểu vì sao cái đầu gã quái nhân của Frankenstein lại vuông vức rồi chứ? Cái chốt hay con bù-lon gì đó ở cần cổ được hiểu là những thứ để kết nối với mạch điện nhằm nạp điện cho quái nhân sống dậy (và chúng cũng rất tiện lợi để máng chìa khóa xe).

10 Một số chuyên gia nói rằng Frankenstein là tiểu thuyết viễn tưởng đầu tiên. Số khác cho rằng nó là tiểu thuyết kinh dị đầu tiên mới đúng. Số khác nữa cho rằng tiểu thuyết này là một

món khai vị cho các thể hệ truyện kinh dị tương lai. Kể từ đó, khi nói về những thí nghiệm mà các nhà khoa học bị cho là can thiệp vào tự nhiên một cách quá sức hiêm nghèo, người ta dùng luôn thuật ngữ “tạo vật Frankenstein”. Những thứ như cà chua hay ngũ cốc biến đổi gen mà báo chí rất hay nói tới thường được gọi là “thực phẩm Frankenstein”. Bằng cách mô tả những thứ này theo cách đó, những người chỉ trích muốn cảnh báo rằng việc can thiệp quá nhiều vào tự nhiên có thể đưa đến những thảm họa cho loài người chẳng khác gì những hệ quả mà Victor đã gây ra cho chính bản thân anh ta và những người xung quanh. Hay nhỉ!

Cuối cùng, có lẽ bạn cũng muốn biết về những câu chuyện mà “bộ tứ hải hùng” đã sáng tác. Thì đây: hai đại thi hào (Byron và Shelley) nghĩ chán chê một hồi rồi cũng chẳng viết ra được gì ra hồn. Bác sĩ Polidoti thì viết được *Câu chuyện về ma cà rồng*, một câu chuyện cũng tương đối nổi tiếng. Tất nhiên, nó chẳng thể bì với câu chuyện thông minh, có tầm vóc của Mary, mà từ đó đã nảy sinh ra rất nhiều dị bản, phim, trò chơi, trang phục và mặt nạ Halloween. Và tất nhiên, nó đã giúp cho các nhà máy sản xuất bù-lon tiếp tục làm ăn khấm khá trong nhiều năm kế tiếp.

TRUYỆN 9: NỖI KINH HOÀNG CỦA DUNWICH

Đứng hạng 9 trong 10 tiểu thuyết kinh dị nhất mọi thời đại là một tiểu thuyết rất rùng rợn của nhà văn Mỹ H P Lovecraft (1890 – 1937). Nhiều tiểu thuyết của ông dựa trên ý tưởng loài người không phải là sinh vật thông minh duy nhất trên Trái đất. Mà thật! Chắc chắn còn có những “thứ” khác cực kỳ gớm guốc, hôi hám đang lảng vảng đâu đó trên thế gian. Trong hầu hết các tác phẩm sồn tóc gáy của H P, ước muốn chính của các tạo vật hành tinh này là gây ra nỗi kinh hoàng và những cơn đau đến không thể chịu nổi cho loài người. Những quái vật kỳ dị, ghê rợn và nguy hiểm này đã tồn tại từ hàng trăm ngàn năm trước. Không chỉ ác ôn mà chúng còn rất rất là... *thông minh* nữa! *Nỗi kinh hoàng của Dunwich* (1928) có thể xem là tổng tập các nỗi kinh hoàng ngoài hành tinh. Nó diễn ra ở một vùng hẻo lánh, khi họ cò gáy của nước Mỹ vào đầu thế kỷ 20. Câu chuyện xoay quanh gia đình Whateley, đặc biệt quanh cậu con trai cực kỳ quái đản tên là Wilbut. Nhà Whateley vốn đã khác thường lắm rồi. Nếu chẳng may bạn ở kế nhà họ, có thể bạn sẽ gọi họ là “những người lảng giềng từ địa ngục”. Nếu bạn

muốn tìm hiểu thêm về đám người xấu xa này, xin hãy đọc cuốn sách của H.P. Lovecraft. Nhưng hãy cẩn thận đó! Đừng nói là chúng tôi không báo trước đó nhé!

Những người lảng giềng từ địa ngục

Chuyện này đã được giữ kín quá lâu rồi! Thế giới sớm muộn gì cũng phải biết! Đó là lý do tôi quyết định công bố các trích đoạn này từ nhật ký của tôi. Tôi tin rằng khi đọc chúng xong người ta sẽ nói "Đáng đời hẳn... ai biểu mò ra cái hóc búa tởm đê mà sống!" Nhưng hồi đó tôi còn trẻ măng, mới chấp chững vào đời. Ở cái hóc búa tởm đê ngựa bán rẻ rẻ. Về lại tôi cần một nơi yên tĩnh để viết cuốn sách kinh dị đầu tay của tôi nữa chứ. Dunwich trông giống cái nơi hoàn hảo để một nhà văn trẻ bắt đầu sự nghiệp (thì hồi đó tôi nghĩ vậy mà!). làm sao tôi biết những người hàng xóm ở sát xít tôi nhất lại là...

GIA ĐÌNH WHATELEY!

**Trích đoạn từ nhật ký của Ezra T. Hopkin,
nhà văn (đã về hưu)**

Tháng 10-1912

Hôm nay tôi chuyển đến chiếc chòi trên đồi. Mừng tân gia đêêê! Khu này coi bộ cũng được ghê. Có những đồi cao nhìn xuống những thung lũng hun hút và những đầm nước bốc mùi. Những tòa nhà đổ nát và những tảng đá xưa nằm rải rác khắp nơi! Và có cả hàng trăm con chim lạ có tên là cú-cúc-cu (theo tiếng gáy của nó) nữa chớ. Người địa phương khiếp sợ chúng lắm. Họ tin rằng chúng đánh cắp linh hồn của người chết. Tôi còn nghe cả tiếng chân lẩn trốn, tiếng rên rỉ, tiếng huyết từ phía dưới những ngọn đồi cao nhất! Tóm lại, đây là một nơi hắc ám, đầy nhóc tử khí cùng vô số diêm gở. Một nơi hoàn hảo cho nhà văn mới tập sự... như tôi nè!

Tháng 11-1912

Tôi vào thị trấn mua thức ăn thì gặp vài người dân địa phương. Quả là một đám người quái dị! Toàn là nghi kỵ và soi mói! Cứ như họ đang giấu giếm chuyện

gì vậy. Có lẽ những tin đồn ở đây về tội ác, bạo lực gia đình và giết người đều là đúng! (Đùa tí thôi!)

Tháng 1-1913

Lần đầu tiên tôi thấy mấy người hàng xóm: gia đình nhà Whateley. Từ chỗ tôi có thể thấy rất rõ nông trang của họ dưới đồi. Quả là một lũ người kỳ cục. “Lão” Whateley là một ông già đầu bạc hắc ám. Lão dành hầu hết thời gian ngồi đọc những cuốn sách bùa chú, mồm lảm nhảm nói gì đó. Trông lão cứ như bị chập dây thần kinh vậy. Lavinia, con gái của lão, chẳng khá khẩm gì hơn. Thân hình kỳ quái đã đành, lại còn tóc bạc trắng, da màu hồng, đôi mắt

cũng màu hồng nữa mới kinh. Cũng chiếc cằm lẹm y như lão già hăm kia! Tôi đã vài lần bắt gặp mù ta lang thang trên các ngọn đồi giữa con giông sấm sét, miệng lải nhải đọc cuốn sách bùa. Mụ này gàn dở chẳng kém gì lão già!

Đầu tháng 2-1913

Tôi không sao chợp mắt được. Suốt đêm qua có những tiếng la hét ghê rợn dội lên từ ngôi nhà của gia đình Whateley! Chúng lớn đến mức át luôn cả tiếng rì rào dưới ngọn đồi lớn lẫn tiếng sủa liên hồi của lũ chó địa phương. Chuyện gì vậy ta?

Cuối tháng 2-1913

Tôi biết ai là hét rồi. Đó là Lavinia! Mẹ ta sinh em bé! Trước đây tôi chưa thấy đứa bé. Hình như họ đặt tên cho nó là Wilbur. Chẳng biết cha nó là ai nữa.

Tháng 3-1913

Từ khi nhóc Wilbur ra đời, tôi nhận thấy lão Whateley mua thêm khá nhiều gia súc. Nhưng có điều lạ là bầy gia súc của họ ở cánh đồng phía dưới chiếc chòi của tôi lại không thấy đông lên. Vẫn chỉ chừng 11 hay 12 con!

Tháng 4-1913

Lần đầu tiên tôi thấy mặt Wilbur. Lavinia cống nó qua bãi cỏ. Một đứa bé rất bự con, bề ngoài trông khá giống con dê. Tôi nghiệp thảng bé!

Tháng 5-1913

Sáng nay tôi ra suối lấy nước thì chợt nhận ra bầy gia súc nhà Whateley con nào cũng bị thương, khắp mình mẩy có những vết rách rớm máu. Cứ y như bị con gì cắn vậy!

Tháng 6-1913

Hôm nay, trên đường mòn, tôi đi ngang qua lão Whateley và mộ Lavinia. Tôi phát hiện có hai cái vết trên cần cổ Lavinia trông y chang như các vết thương trên mình bầy gia súc! Rồi tôi thấy lão già cũng có những vết như vậy! Tôi không hình dung nổi chuyện gì nữa rồi. Dù sao, một nhà văn thể loại kinh dị mà chịu thua như thế thì tệ quá. Mà thật, lúc này tiểu thuyết kinh dị của tôi đang không được suôn sẻ cho lắm.

Tháng 1 -1914

Hôm nay tôi gặp Wilbur. Nó mới 11 tháng tuổi mà đã nói được – có lẽ chẳng thua kém mấy so với một cậu bé 15 tuổi! Các đường nét của nó cũng đã định hình: da vàng vọt, môi dày, tóc thô và nhẵn, tai dài và nhọn. Và nó hoàn toàn không có cằm... giống như mẹ và ông ngoại của nó vậy! Một em bé quá ẹ!

Tháng 8-1914

Wilbur nay đã to xác như đứa bé lên bốn. Nó dành nhiều thời gian đọc cuốn sách bìa của lão Whateley. Hôm qua, tôi thấy nó đứng giữa vòng tròn đá trên đỉnh đồi Sentinel (ngọn đồi lớn, nơi phát ra các tiếng

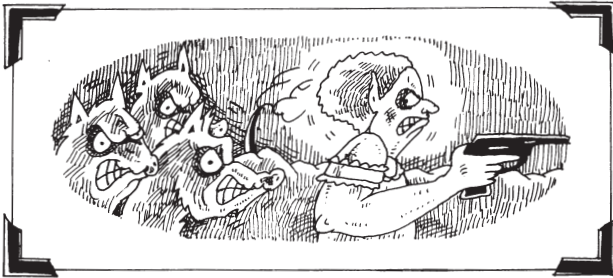
động). Nó cầm cuốn sách bùa đồ sộ và hô lớn hết cỡ “Yog-Sothoth! Yog-Sothoth!” Rất là quái gở! Làm cho tôi nổi hết cả da gà! Biết đâu đó chỉ là một trò nghịch ngợm trẻ nít. Cuốn tiểu thuyết kinh dị của tôi đang bí lù. Vì thế tôi dành toàn thời gian dò xét nhà Whaterley. Họ giống như một nỗi ám ảnh đối với tôi.

Tháng 10-1914

Lão Whateley đang xây thêm một lán nhà đồ sộ nối liền với căn nhà nông trang của lão. Không có cửa sổ nhé! Chẳng hiểu vì sao. Cuốn tiểu thuyết kinh dị không có tiến triển gì thêm nữa. Lâu lắm rồi tôi không viết nổi lấy một từ.

Tháng 5-1915

Tôi thường xuyên thấy nhóc Wilbur lang thang trong khu vực, miệng lảm nhảm ngân nga điều gì đó (có nhịp điệu hần hoi đấy). Nó gặp vấn đề với lũ chó địa phương. Chúng không chịu nổi nó và đã nhiều lần toan giết nó. Tin nổi không, mẹ nó bắt nó mang theo một khẩu súng bự để tự vệ đấy!

1917

Wilbur nay đã bốn tuổi rưỡi. Nó bắt đầu vỡ giọng và một nhóm râu lõm chớm đã xuất hiện hai bên má. Hôm qua, tôi nói chuyện với Earl Sawyer, gã hàng xóm làm nghề buôn gia súc. Hắn vừa được nhà Whaterley đặt giao hàng một con bò và đã nghĩ thấy từ lán nhà nối dài tỏa ra một mùi tanh dễ sợ. Tôi cũng thường hay trò chuyện với gã bán hàng rong ở địa phương. Một sáng nọ, gã này đã ở vài phút trong căn bếp nhà Whaterley. Hắn cho là đã nghe thấy có tiếng ngựa dậm chân ở căn phòng phía trên.

Ngày 1-8-1924

Tôi choàng tỉnh giữa bình minh do tiếng kêu inh ỏi và thống thiết của lũ cú-cúc-cu. Nhìn ra ngoài, tôi thấy hàng trăm con đang tụ tập ở khu nhà Whaterley. Đúng là chuyện lạ!

Ngày 2-8-1924

Tôi vào thị trấn để nghe ngóng tình hình. Giờ thì tôi đã biết lý do bản hợp xướng của lũ chim. Lão Whaterley vừa mới chết hôm qua! Nghe đồn, trong số những lời trời trắng mà lão âm ừ vào tai Wilbur có những câu như: “Cây thủy tùng lớn lên... và thứ đó còn lớn nhanh hơn thế!” và “Nhớ ăn nó

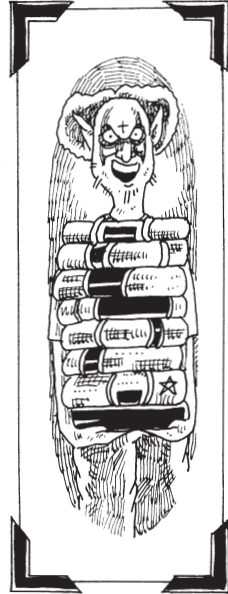
thường xuyên nhé, Willy!” Chả hiểu lão muốn nói gì. Về cuốn tiểu thuyết kinh dị thì giờ đây tôi hầu như đã bỏ luôn nó rồi.

Ngày lễ Halloween năm 1926

Bà Whaterley đã biến mất! Điều khá lạ lùng là bà ta vừa mới nói chuyện với tôi hồi tuần trước. Khác với mọi khi, bà ta không chỉ thốt ra vài từ cộc lốc. Bà ta có vẻ rất hoang mang, tuyệt vọng muốn trò chuyện với ai đó. Bà ta nói rằng bà ta bắt đầu “sợ” Wilbur.

Mùa hè năm 1927

Tôi vừa gặp Wilbur lần đầu tiên sau nhiều tháng! Khó mà nhận ra nổi hần. Hần cao hẳn phải đến hai mét một và trông giống con dê hơn bao giờ hết. Dân địa phương đồn rằng hần suốt ngày vùi đầu vào mấy cuốn sách bùa chú. Hần đi đến nhiều thư viện và trường đại học để tìm kiếm một văn bản cổ nào đó có tên là Hậu-Tử-Học của một tác giả điên người A-rập tên là Abdul Alhazred. Nghe đâu hần đã tìm ra được! Vẫn không thấy tăm hơi bà Whaterley.

Mùa đông năm 1927-1928

Hôm nọ tôi đi một chuyến ra thành phố và đụng phải tiến sĩ Armitage, ông thầy cũ của tôi ở trường đại học Miskatonic. Tôi kể cho thầy nghe về cuộc sống của tôi trên đồi và về gã hàng xóm 14 tuổi kỳ dị của tôi. Thật là trùng hợp! Hắn cũng vừa mới gặp thầy Armitage! (Thì người ta vẫn nói thực tế còn lạ lùng hơn cả chuyện giả tưởng mà lị). Wilbur muốn lấy đi tập Hậu-Tử-Học của nhà trường nhưng thầy Armitage không cho. Giờ thì thầy cảm thấy Wilbur không sẵn sàng để đón nhận lời từ chối. Thầy sợ điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra.

Tháng 7-1928

Tôi vừa nhận được thư của thầy Armitage. Thầy đang nghiên cứu gì đó liên quan đến người dân ở khu vực Dunwich. Thầy yêu cầu tôi quay lại Miskatonic vào tháng tới để giúp thầy nghiên cứu. Tôi đồng ý ngay.

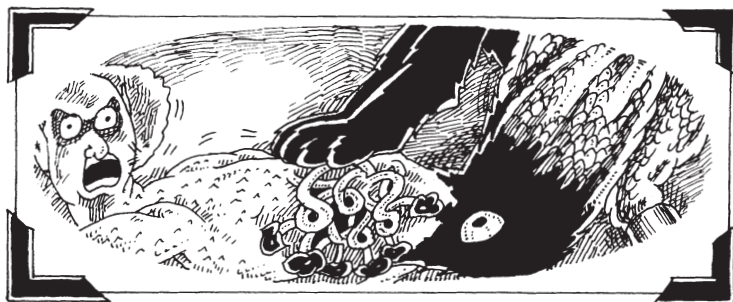
Tháng 8-1928

Tôi đang ở Miskatonic cùng thầy Armitage. Có chuyện gì đó khủng khiếp vừa xảy ra! Vài đêm trước tôi đã bị đánh thức bởi tiếng tru tréo của con chó canh gác trường. Ngay sau đó là một tiếng hét nghe dễ sợ đến mức kể từ rày nó sẽ mãi mãi ám theo tôi trong tất cả những giấc mơ. Tôi bật dậy khỏi giường, lao vội đến thư viện, nơi những âm

thanh đó phát ra. Thầy Armitage và một nhóm giáo sư đã ở đó từ trước. Một người đã bất tỉnh tại chỗ do khung cảnh quá kinh hoàng ở trước mắt. Tôi sẽ mô tả nó ngay đây thôi, nhưng trước hết tôi xin cảnh báo: ai thường xuyên gặp ác mộng hay dễ mất bình tĩnh chớ nên tiếp tục đọc!

Nằm co quắp, bất lực trên một vũng nhầy nhớp nháp màu vàng là... “con vật”. Nó cao ít nhất là hai mét bảy, và có khuôn mặt không cảm rất giống khuôn mặt dê của Wilbur Whateley! Ngoài khuôn mặt đó ra thì nó không có dáng vẻ gì là người. Khung cảnh khá thô thiển vì phần lớn y phục đã bị con chó gác trường xé toang. Lúc này, con chó đang đặt chiếc cẳng bự của nó lên lồng ngực run rẩy, co giật của “con vật”. Từ bụng của “con vật” lủng lẳng vươn ra một mớ xúc tu màu xanh-xám, mỗi xúc tu đều có miệng hút đỏ lòm. Da phía trên của nó có vảy giống như da cá sấu, nhưng da phía dưới lại phủ đầy lông đen. Một dạng ống hút tòi ra từ dưới lưng, đầu ống là một kiểu miệng hay cuống họng gì đó. Mỗi bên hông đều có thứ gì đó trông như con mắt. Còn chân của nó thì cứ y như chân của một con bò sát tiền sử, bàn chân thì có hình thù nửa như cái móc, nửa như cái móng.

Khi “con vật” quằn quại và vùng vẫy, có những âm thanh phát ra từ miệng nó nghe như

“Yog-Sothoth, Yog-Sothoth”, nhưng cũng khó nói chắc như thế do sự bùng phát bất chợt những tiếng kêu inh ỏi của hàng trăm con cóc-cúc-cu ở bên ngoài. Rồi nó thôi vịn vẹo và con chó ném trả lại cái đầu của nó và tru lên. Mười phút sau, cảnh sát đến, nhưng lúc này tất cả những gì còn lại của “con vật” chỉ là một mớ bột màu trắng nhóp nhép trên mặt sàn thư viện.

Ngày 1-9-1928

Tôi đã về lại chiếc chòi của mình. Cùng những người ở trường đại học, tôi thể không tiết lộ cho bất kỳ ai những gì đã mục kích ở thư viện. Ở Dunwich này, cái mùi thum thum từ ngôi nhà nay bỏ hoang của gia đình Whateley cứ ngày một nồng nặc hơn. Và hôm qua tôi vừa nghe thấy có tiếng “vỗ” vọng lên từ dưới đó. Lũ chó địa phương cứ sủa miết còn đám gia súc thì dậm chân và rống lên liên hồi. Tất cả như đang điên lên vì sợ hãi. Nhưng sợ cái quái gì vậy cà?

Ngày 9-9-1928 (buổi sáng)

Những tấm ván gỗ của phần lán nối thêm vào nơi ở của nhà Whateley đã vỡ tan cứ như vừa bị trúng phải bom. Thứ gì đó khủng khiếp đã từ đó xông ra. Sáng nay, một nhà nông đã phát hiện phân nửa đàn bò của ông bị mất, còn nửa kia đang gục quy, rên rỉ vì đau đớn, vì ít nhất một nửa lượng máu của chúng đã bị hút đi.

Ngày 9-9-1928 (buổi chiều)

Cái vật kinh khủng vừa xông ra thế giới kia, dù là cái gì thì có vẻ như nó đã chạy ra hẻm núi gần ngôi nhà của gia đình Whateley. Một cậu bé nói đã thấy những dấu chân rất lớn in trên bùn. Ai nấy đều sợ hãi, chặn bàn ghế, tự giam mình trong nhà suốt cả đêm.

Ngày 10-9-1928 (buổi sáng)

Tôi sợ lắm lắm luôn. Điều gì đó đêm qua, một điều kinh khủng, đã diễn ra ở trang trại của nhà Frye. Nửa đêm, hàng xóm nhận được cú điện thoại của bà Frye. Bà ấy cuống loạn la hét, gào lên những lời lẽ như “Chúa ơi, cứu con... Nó tới kia...!” nhưng rồi giọng bà chuyển thành một tiếng hét thất thanh, tiếp nối bởi một tiếng đổ vỡ loảng xoảng. Sau đó thì điện thoại bị ngắt. Sáng nay một băng đàn ông và thanh niên kéo tới nhà của gia đình Frye. Họ thấy những phần thi thể đầy máu của

bò nằm vương vất khắp cánh đồng. Khắp nơi đều có bò bị thương và bò chết. Không thấy tăm hơi người nào trong gia đình nhà Frye. Ngôi nhà của họ bị hủy hoại hoàn toàn. Trên sàn còn vương vãi một chất nhầy nhớt màu vàng trông tởm lợm, còn không khí thì ngập ngụa một mùi kinh khủng khiếp. Tôi không nghĩ sẽ còn gặp lại họ.

Ngày 10-9-1828 (buổi chiều)

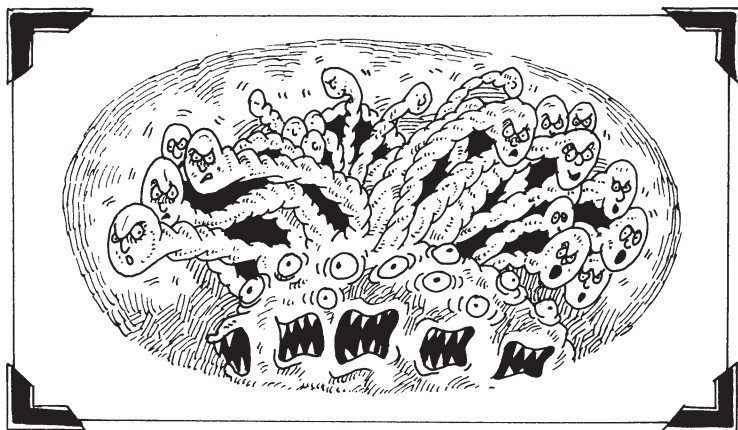
Thầy Armitage kể rằng, ngay sau cái sự kiện khủng khiếp ở trường đại học, thầy đã tìm thấy tập nhật ký của Wilbur trong thư viện. Kể từ đó thầy tập trung vào giải mã những chữ viết nguệch ngoạc và những chữ viết tắt trong tập nhật ký này. Thầy nói thầy vừa có một bước tiến đột phá, nhưng sẽ không nói cho tôi biết là gì. Thầy chỉ nói những điều thầy phát hiện ra là vô cùng khủng khiếp và đó là một thứ hiểm họa cho toàn nhân loại mà thầy cứ nghĩ đến là sợ điếng cả người.

Ngày 11-9-1928

Tôi vừa trải qua một ngày khủng khiếp nhất trong đời. Sau khi đã thấy thứ đó, tôi nghĩ đời mình sẽ không bao giờ còn được như xưa nữa. Ghi nốt những dòng này, tôi sẽ phải nghỉ ngơi một thời gian dài. Chiều nay thầy Armitage đã đến Dunwich. Trông thầy rất kiên quyết và dứt khoát. Thầy mang theo một chiếc thùng chứa hóa chất dạng bột. Thầy nhờ tôi và một vài dân làng đưa thầy tới trang trại nhà Frye. Khi đến đó, mọi người thấy có chiếc xe của cảnh sát đến điều tra vụ mất tích. Chiếc xe trống rỗng. Lần cuối cùng người ta gặp các viên cảnh sát là khi họ đang đi vào hẻm núi lớn. Tái nhợt và run rẩy, cụ Sam Hutchins vừa kể cho chúng tôi nghe cụ đã cảnh báo họ không nên đi vào đó. Đúng lúc đấy Earl Sawyer ù té chạy ra, trông như sắp chết đến nơi vì quá sợ! Anh ta gào lên “Nó ra rồi! Nó ra rồi!”. Sau đó anh lấp bấp nói gì đó về việc nghe thấy tiếng rít lớn và tiếng dẫm đạp rầm rập, rồi cây cối rung lên và đổ rạp cứ như gặp phải cơn bão lớn, không khí tràn ngập một mùi tanh khủng khiếp.

Dù nó là gì, cái thứ vừa ra khỏi hẻm núi đó nay đang trên đường đi đến vòng tròn đá cổ, cho nên chúng tôi vắt giò chạy lên đồi Sentinel. Khi đến đó, thầy Armitage trao ống nhòm cho tôi và dặn tôi đứng đó quan sát. Rồi thầy biến mất trong

lùm cây. Năm phút sau, tôi nhìn thấy thầy ở gần vòng tròn đá. Rồi tôi nghe thấy cái âm thanh làm trái tim tôi muốn rụng khỏi lồng ngực, cần cổ tôi khô khốc và máu trong người tôi như đông thành băng. Đó là tiếng rống khàn khàn nhưng inh tai như óc, phát âm thành hai tiếng “Yog-Sothoth Yog-Sothoth”... chính xác là những từ mà tôi đã nghe Wilbur gào lên nhiều năm trước đây. Ngay sau đó, lần đầu tiên tôi thấy được thứ mà sau này được đặt tên là “Nỗi kinh hoàng của Dunwich”!

Tôi chưa từng thấy một sinh vật sống nào lớn cỡ đó! Trông nó như một khối các xúc tu đang ngo nguậy. Nhưng khi nhìn kỹ trong ống nhòm, tôi thấy khắp thân mình con quái vật này phủ đầy những con mắt lồi bự chảng, những chiếc miệng hở lớn và những chiếc vòi xoắn xít. Ghê rợn nhất

là ở đâu mỗi chiếc vòi là một... khuôn mặt! Khuôn mặt mà tôi nhận ra ngay tức thì. Mỗi ánh mắt, mỗi chiếc mũi dài, mỗi đường nét giống như dê đều thuộc về... nhà Whateley!

Vừa rít, vừa ôm ộp, vừa be be, con ác mộng đó chậm rãi tiến về phía thầy Armitage, lúc này đang cuống quýt rắc chất bột trắng từ chiếc thùng và ngậm nga đọc câu gì đó có vần điệu mà tôi không thể hiểu. Ngay lúc con vật rùng rợn kia vươn những xúc tu xoắn xít định cuốn lấy thầy và hút lấy sinh mạng thầy, một tia sét lớn chợt phóng xuống từ bầu trời, giáng thẳng vào ngay tâm bệ thờ - vòng tròn đá. Tiếp đó là một tiếng hét nghe rùng rợn đến mức chiếc ống nhôm rơi ra khỏi tay tôi. Khi tôi nhặt nó lên và nhìn ra chỗ cũ thì cả con vật lẫn thầy Armitage đều biến đâu mất tiêu. Bất chợt, cây cỏ và mặt đất quanh tôi bị giáng mạnh khi một luồng tử khí nồng nặc mùi thối rửa quét qua ngọn đồi. Lũ chó tru treó lên và bầu trời bên trên bỗng tràn ngập lũ chim cú-cúc-cu. Liên đó, lũ chim bắt đầu rơi xuống đất, vù rơi vừa la lối. Chẳng mấy chốc, các cánh đồng đều rải rác hàng trăm con chim đã chết hay hấp hối. Tôi cảm thấy giống như ngày tận thế đang đến. Nhưng rồi mọi thứ dần im ắng và âm thanh duy nhất phá tan sự im lặng chỉ còn là tiếng kêu thi thoảng của vài con cú-cúc-cu đang giãy chết.

Ít lâu sau, thầy Armitage bước ra khỏi bụi cây ở dưới đồi.

“Nó đã bị tiêu diệt vĩnh viễn rồi,” thầy điềm tĩnh nói. “Khi Wilbur lớn lên thì nó cũng lớn lên. Nhưng nó lại lớn lên nhanh hơn hẳn nhiều. Giống như hẳn, nó không phải là một thứ từ thế giới bình thường! Nhà Whateley nuôi nó lớn để nó làm cái việc khủng khiếp trong các sự kiện mà họ dự kiến sẽ diễn ra. Nhưng giờ thì... nó không còn nữa.”

“N-n-nó từ đâu đến vậy?” Tôi ấp úng hỏi.

“Nó là anh em sinh đôi của Wilbur,” thầy Armitage thì thào đáp. “Nhưng nó giống bố hơn Wilbur rất nhiều!”

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THỨ 9: SINH RA TRONG SỢ HÃI

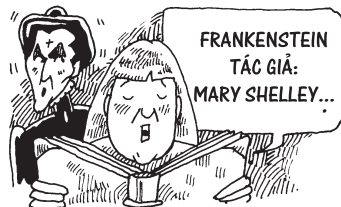
Nhiều fan hâm mộ truyện kinh dị thừa nhận rằng H P Lovecraft là bậc thầy của thể loại truyện kinh dị hiện đại. Những câu chuyện lạ lùng và ghê rợn của ông có ảnh hưởng rất lớn đến hàng chục nhà làm phim và tác giả truyện kinh dị (bao gồm siêu sao truyện kinh dị Stephen King). Thật ra, cho đến khi từ trần năm 1937, H P đáng thương của chúng ta chỉ xuất bản được có mỗi *một cuốn sách duy nhất* trong suốt cuộc đời ngắn ngủi và nhiều éo le của ông ta. Đường công danh của ông chỉ thực sự mở ra... sau khi ông mất. Truyện kinh dị của ông được tái bản vô số lần, được dịch ra hơn 12 thứ tiếng và có hơn 20 truyện đã được chuyển thể thành phim! Có một câu lạc bộ rất lớn các fan của Lovecraft với cả trang web riêng. Rất nhiều trò chơi điện tử cũng lấy cảm hứng từ những ý tưởng ghê rợn của ông.

Thế còn bạn? Bạn phải là loại người như thế nào, bạn phải trải qua những những biến cố gì để có thể trở thành một trong những nhà văn kinh dị xuất chúng và đầy ảnh hưởng trong thế kỷ 21 giống như Lovecraft ở các thời đại trước?

Bi quyết để trở thành nhà văn kinh dị xuất chúng. Hồ sơ Lovecraft

1 Khởi đầu sớm thông qua giáo dục

Sinh năm 1890, H P hóa ra lại là một cậu bé nhút nhát tuy cũng có thông minh thật. Khi

mới lên hai, H P đã thuộc lòng nhiều bài thơ; khi mới lên ba đã biết đọc.

2 Lấy bút danh

Sau khi đọc xong *Những đêm A-rập*, H P quyết định chọn cho mình một bút danh. Đó là điều mà các nhà văn thường làm, nhưng không phải nhà văn nào cũng làm vậy khi mới lên năm! Đó chính là tuổi đời của H P khi ông quyết định lấy bút danh là... Abdul Alhazred.

3 Có một ông ngoại chiều cháu và mang một cái tên lạ

Khi lớn lên, H P sống gần gũi nhiều năm với ông ngoại, Whipple Van Phillips. Ông ngoại này rất khoái kể chuyện kinh dị cho cháu nghe.

4 Bị mẹ chơi khăm

Tương truyền rằng mẹ của H P rất khoái chê con xấu xí (một biện pháp tuyệt vời để kích thích lòng tự tin của thằng bé!). Và để đảm bảo con trai tuyệt đối hoang mang trong việc hội nhập xã hội (nó phải vào nhà vệ sinh nào, phòng thay đồ nào, bể bơi nào...), bà nói với cậu con rằng... nó là con gái! Bà thậm chí còn cho con mặc váy mà mang trang phục của nữ cho đến khi H P lên sáu tuổi!

5 Ít lang thang bên ngoài

Có lẽ do hậu quả tình thương yêu nồng nàn của bà mẹ mà H P không thích ra khỏi nhà lắm, ngay cả khi đã trở thành thiếu niên. Trong khi các bạn trai khác đánh lộn và đi phá tổ chim, H P ngồi lì ở nhà. Tuy vậy, cuối cùng H P cũng lấy được can đảm để xa nhà một đêm... ở tuổi 32!

6 Độc đáo trong việc lựa chọn điểm hẹn hò

Khi H P bắt đầu ra ngoài để tìm bạn gái đầu tiên, địa điểm hẹn hò yêu thích của anh là nghĩa trang địa phương. Thật là tho mộng! Chỉ có chàng, nàng và những bia đá!

7 Có một lòng hận thù sâu xa với các loại thú cưng

H P cực kỳ ghét chó, ghét phim ảnh, ghét hải sản và ghét những thức uống có cồn.

8 Ý thức mình có phần “cá biệt”

H P biết rằng ông không thoải mái lắm khi hội nhập vào hệ thống xã hội trong đó ông đang sống. Nhưng điều đó không gây nhiều phiền hà cho ông, vì ông luôn luôn có một thế giới tưởng tượng kỳ lạ và đầy kích động để ẩn nấp phía sau. Ông nói: “Tôi luôn là người từ trên trời rơi xuống. Mọi thứ tôi yêu thích đều đã chết cách đây hai thế kỷ.” Ông muốn sống cách ly hoàn toàn mặc dù ông vẫn có vài người bạn thân, được họ ngưỡng mộ và hậu thuẫn. Buồn thay, khi ông qua đời, chỉ có bốn người đến dự đám tang ông mà thôi.

9 Theo đuổi những giấc mơ

H P có hàng tá ý tưởng viết truyện mà ông lấy ra từ trong mơ. Để nhớ chúng, ông thường ghi chép ra (sau khi chứ không phải trong khi mơ đâu nhe).

10 Liên lạc với các lực lượng siêu nhiên (có khả năng là vậy)

Trong số vô vàn fan hâm mộ H P Lovecraft, một số người tin rằng ông không hề tưởng tượng ra các nhân vật và địa điểm. Họ tin rằng những quái vật hay những thế giới kỳ dị mà ông viết ra đều quả thật tồn tại! Họ cho rằng H P biết quá nhiều về những thứ này là vì ông cực kỳ nhạy cảm (nói cách khác là có “thần giao cách cảm”), giống như một truyền hình vệ tinh siêu nhạy, bắt được cả những sóng mà người thường bó tay.

Dĩ nhiên, nhiều fan hâm mộ khác cho rằng nghĩ thế là vô vẩn vì thật ra Lovecraft chỉ là một tay bịa chuyện thông minh, giỏi nghĩ ra những màn rùng rợn và đưa vào đó những tạo vật quái dị giống như *Nỗi kinh hoàng của Dunwich* hay bốn con quái vật ghê rợn mà bạn sắp được giới thiệu ngay đây. Phải viết ra cả cuốn sách dày mới kể hết được các sinh vật rùng rợn của ông, nhưng bốn “người đẹp” này cũng tạm đủ để bạn nuôi dưỡng những con ác mộng trong vòng nhiều tháng tới.

Các người đẹp của Lovecraft

Cthulhu là giống nửa rồng, nửa bạch tuộc, nửa người. Nó có một thân hình thô thiển, đầy vẩy, dẻo quẹo với đôi cánh dài mà hẹp, cái đầu mềm nhũn giống đầu bạch tuộc nhưng lại có xúc

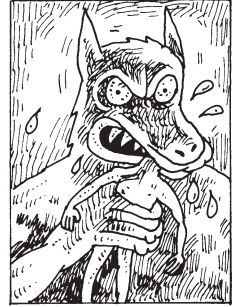
tu. Khuôn mặt nó là một mớ râu rậm. Cẳng trước cẳng sau đều có những móng vuốt bự chảng. Bạn có thể gặp con quái đáng yêu này trong cuốn *The Call Of Cthulhu (Tiếng kêu của Cthulhu)* (1926)

Sinh vật đáy sâu khởi đầu từ những đứa trẻ nhưng dần dần đột biến thành những sinh vật nửa người nửa cá. Phần lớn cơ thể của chúng màu xanh-xám, nhưng bụng chúng lại màu trắng. Chúng có cơ thể như của loài linh trưởng hay người, nhưng đầu của chúng lại giống đầu cá. Các ngón của chúng có màng, mắt chúng lồi to và cần cổ chúng có những chiếc mang phập phù. Chúng di chuyển bằng cách nhảy lóc cóc, khi thì trên hai cẳng, khi thì trên bốn cẳng. Chúng giao tiếp với nhau bằng những tiếng hú và tiếng ồm ộp. Bạn có thể làm quen với chúng qua cuốn *The Shadow Over Innsmouth (Bóng phủ trên Innsmouth)* (1931)

Ghoul là sinh vật nửa người nửa chó. Phần lớn thời gian, chúng đi dạo loanh quanh trên hai cẳng sau, người chúi về phía trước. Cơ thể chúng đàn hồi như cao su. Trong cuốn truyện mang tên *Pickman's Model (Người mẫu của Pickman)* (1926), bạn sẽ gặp một con ghoul với khuôn mặt chó, đôi mắt trũng trũng, đỏ như máu, chiếc mũi dẹt, đôi môi mọng nước và đôi tai nhọn hoắt.

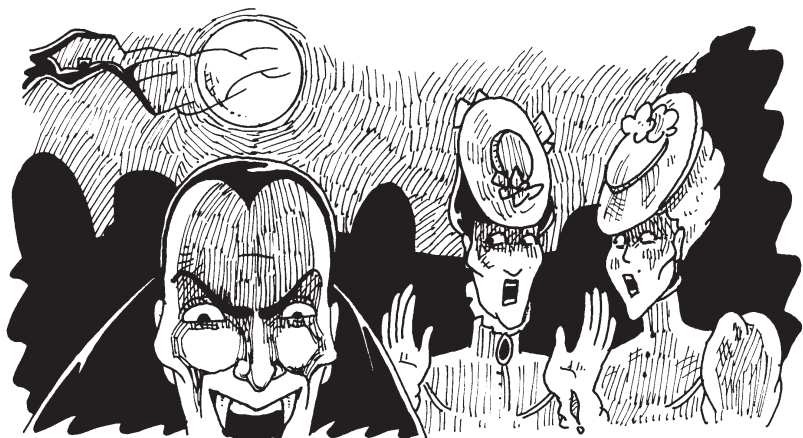

Cơ thể khổng lồ của nó trông như một khối đúc và các cẳng của nó phân nửa có móng guốc. Giữa các đốt tay xương xẩu, nó nắm chặt một người bị ăn thịt nửa chừng. Trong khi đang lom khom, xảo quyết rình con mồi kế tiếp, nó nhai ngấu ngấu cái đầu người, chính xác như cách bạn hay tôi nhai thỏi sô-cô-la vậy!

Thây ma đêm bay quanh và chộp lấy các nạn nhân. Chúng có làn da nhẵn và trơn như trạch, cặp sừng rất ngẫu, cong vào phía trong, những chiếc vuốt đang mọc dở, đôi cánh dơi và những chiếc đuôi có gai liên tục quẫy đập. Trông chúng hơi giống người, nhưng chúng không bao giờ cười lớn cười bé, chủ yếu vì chúng không có mặt để mà cười. Đó cũng là một “lời nhắc nhở” cho tất cả những ai có mặt. Tuy vậy, bạn vẫn có thể “đổi mặt” với chúng qua cuốn *The Dream-Quest of Unknown Kadath* (Cuộc tìm kiếm trong mơ của Kadath xa lạ) (1926).

TRUYỆN 10: MA CÀ RỒNG

Truyện cuối cùng trong loạt truyện kinh dị nổi tiếng nhất mọi thời đại chính là truyện *Dracula* (*Ma cà rồng*) (1897) của Bram Stoker (1847 – 1912). Nghe đồn, Bram đã nghĩ ra truyện này sau khi ăn bữa tối vào lúc nửa đêm với một giáo sư người Hungary, người nói được đến 12 thứ tiếng và là chuyên gia về đủ mọi hiện tượng kỳ quái. Vị giáo sư kể cho Bram về một nhà cai trị tàn bạo trong thế kỷ 15 có biệt danh là “Vlad – Kẻ xiên cọc” vì sở thích lấy những cây cọc lớn bằng gỗ để xiên qua hậu

môn những kẻ địch bị bắt, rồi vừa dùng bữa vừa nhìn họ chết dần trong đau đớn. Nếu có vị khách mời dự tiệc nào than phiền về việc này thì Vlad cũng tặng luôn cho vị khách đó một cây cọc để sử dụng riêng trong bữa ăn kế tiếp. Sau khi nghe xong, Bram gặp ác mộng (ngạc nhiên chưa?) trong đó có một ông vua hút máu người đội mồ sống dậy.

Ông bèn viết ra thành truyện, trong đó Vlad trở thành bá tước Dracula còn vị giáo sư thì trở thành một vị giáo sư hơi khác đi một chút.

Truyện của Bram được in ra liên tục trong hơn 100 năm qua và được đưa lên phim, lên truyền hình, được làm phim hoạt hình, được đưa lên sân khấu kịch, phát trên radio hết lần này đến lần khác. Đó là một câu chuyện u ám và tàn bạo, vì vậy có lẽ sẽ là một ý hay nếu kết thúc chuỗi 10 truyện kinh dị bằng một vở nhạc kịch ngập chất thơ và âm nhạc.

Cảnh một: Lối vào lâu đài Dracula. Cố vấn pháp luật Jonathan Harker đang được Bá tước Dracula đón vào. Harker đến đó để giúp vị bá tước thu xếp việc mua lại một căn nhà ở Anh.

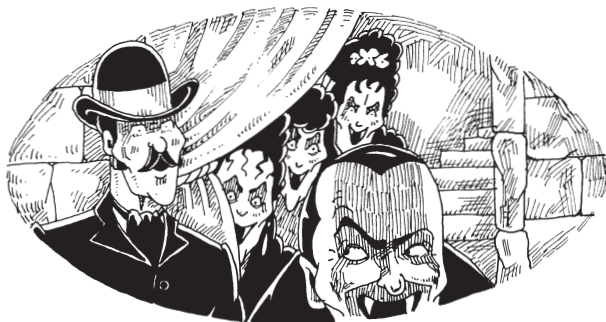
Dracula: *Mừng ông đã đến Transylvania,
Thuộc đất nước Bulgaria.
Xin mời vào lâu đài Dracula
Dùng một bữa ăn nhanh
thơm ngon nha.*

Harker: *Một đêm tuyệt vời!
Một đêm tuyệt vời!
Tôi thèm ăn muốn chết
đây rồi.*

Dracula: *Chuyện này thì quá dễ
Xin ông đừng đa lễ*

Harker: *Vâng, tôi chỉ muốn đớp,
muốn làm một hóp!*

Hộp xướng: *Ông ta muốn đớp,
muốn làm một hóp!
Muốn đớp, muốn làm một hóp!*

Cảnh hai: Trong cuộc đi dạo ban ngày quanh lâu đài, Jonathan phát hiện vài chiếc hòm bằng gỗ có chứa đất. Ông mở một hòm ra và... bị sốc nặng!

Harker: *Khung cảnh khủng khiếp đó
Làm cho tôi sợ dúm dớ
Đó là lão Creep già
Hình như lão đang ngủ mà
Nhưng sao lại nằm trong
cái hòm này
Mà da lão... sao lạnh cóng
như vậy.
Trông lão rất im ắng
Và trái tim lão rất tĩnh lặng.
Với cái hòm thay cho giường.
Tôi tin rằng lão đã... LÊN ĐƯỜNG!
Chấn chấn là lão không giả chết!
Và tôi thấy cả người tôi run lên hết!*

Dracula: *Thật là quá lẫm, thật là uất ức
Có tôi nào mà ta chả thức
Ta có chết bao giờ đâu
Ta chỉ ngủ suốt ngày thôi
Ta cần nằm trong bóng tối
Nếu không ta sẽ gặp rắc rối
Ánh sáng làm cho ta sợ hãi
Thấy ánh sáng là ta vãi.
Nếu bị kẹt giữa ban ngày
Ta sẽ mất hết cuộc đời này.*

Cảnh ba: Ít lâu sau, Jonathan bắt gặp Bá tước đang bò xuống dọc theo bức tường nhẵn thín và dựng đứng của lâu đài. Giờ thì ông đã nhận ra rằng Bá tước là một người rất lạ và bản thân ông (Jonathan) có thể đang lâm nguy.

Harker: *Hắn bò được theo cách đó
Quả thật là quá khó
Để làm vậy dễ như chơi
Chỉ có thể là người dai.*

Dracula: *Ta sẽ làm nữa và làm mãi
Ta thêm máu đến điên dại.*

Sói: *Hắn man dại quá xá
Hắn chỉ chúng ta chỗ cướp phá
Hắn chính là con đầu đàn
Chúng ta yêu thương hắn vô vàn.*

Các phu nhân: *Cả chúng tôi cũng yêu
thương chàng nữa
Vì chàng nhai cổ chúng tôi,
thật đã ngứa.*

Vợ cả: *Máu là thức uống tử
của chàng, chắc chắn rồi.*

Vợ hai: *Nên chúng tôi nghĩ chàng
là hot boy*

Vợ ba: *Và không hề mấy may là chíp hôi.*

Hợp xướng: *Chàng chính là hot boy
Và không hề là chíp hôi.*

Cảnh bốn: Bá tước Dracula nhốt Jonathan trong lâu đài rồi bỏ sang Anh cùng những chiếc hòm chứa đầy đất của ông ta.

Dracula: *Ta đi nghỉ mát cho đã
Đến đất nước chuyên uống trà
Nhưng ta sẽ không uống tách trà nào
Ta chỉ húp nhiều máu vào
Ngươi hãy ở lại nơi đó
Mạng ngươi giao cho
mấy bà xã ta “lo”
Tạm biệt nhé,
các cô em thơm tho.*

Các phu nhân: *Nhớ về sớm nhé, khi gió.*

Harker: *Từ chỗ giam trên mỏm đá
Ta phải tìm cách thoát ra
Phải bền chí đến tối đa
Vì ta không muốn ở Romania
Cho đến tận lúc chết già.*

Hợp xướng: *Hắn không muốn ở Romania
Cho đến tận lúc chết già.*

Cảnh năm: Một con tàu chứt những hòm đựng đất dạt vào cảng Whitby ở miền bắc nước Anh, rồi lật nghiêng. Viên thuyền trưởng đã chết bị cột chặt vào bánh lái và thủy thủ đoàn không thấy ai đâu cả. Một sinh vật trông giống sói nhảy lên bờ, lao về phía khu nghĩa trang trên đỉnh vách đá.

Cảnh sát: *Thật là bát nháo quá đi
Gã thuyền trưởng đã thành cái tử thi.*

Người đánh xe đầu tiên:
*Các ông thấy cái con vật đó chưa?
Nanh của nó máu me dính từa lưa.*

Người đánh xe thứ hai:
*Chúng tôi ai cũng sợ chết khiếp
Vì mấy cái hòm đó chúng tôi
phải giao tiếp.*

Cảnh sáu: Mina, bạn gái của Jonathan, tình cờ đang ngủ tại Whitby cùng bạn thân Lucy. Một đêm nọ, Lucy bị mộng du và đi đến nghĩa trang trên đỉnh vách đá. Mina đi theo và mục kích một cuộc hội kiến quái dị.

Mina: *Mắt quá đỏ và da quá trắng
Đó là sinh vật của cửa đêm vắng!
Lucy ơi, Lucy!*

Dracula: *Ngon và thơm quá đi!*

Lucy: *Cổ của tôi, nó lủng như cái vò ri.*

Hộp xương: *Cổ Lucy lủng như vò ri
Cổ Lucy lủng như vò ri.*

Cảnh bảy: Không lâu sau đó, Lucy lâm bệnh. Trông nàng nhợt nhạt và mệt mỏi. Dù được bạn bè lòng kiếm rất nhiều máu ở xung quanh để tặng cho, tình trạng của nàng vẫn tiếp tục xấu đi.

Godalming: *Trời ơi là trời
Trông em tệ quá xá, em ơi!*

Bác sĩ: *Loạng choạng và tái mét
Cô ấy giờ gầy đét.*

Lucy: *Em thấy đau, thấy tức
Em sắp sửa kiệt sức.*

Giáo sư: *Tuần qua đã bốn lần
nạp máu để có.*

Morris: *Hình như cô ta bị rò rỉ ở đâu đó.*

Hợp xướng: *Cô ta bị rò rỉ đâu đó!
Bị rò rỉ đâu đó!*

Cảnh tám: Bất chấp mọi nỗ lực, những người bạn tận tâm vẫn không cứu nổi Lucy. Gã hút máu đã giành giật được nàng. Nàng chết và được chôn cất gần bệnh xá Hampstead. Vài ngày sau, nhiều đứa bé bỗng biến mất ở bệnh xá và sau đó được tìm thấy đang lang thang bên ngoài với những vết châm nhỏ trên cổ. Chúng nói chúng đi chơi với một “phu nhân xinh đẹp và tốt bụng”.

Giáo sư: *Trên cổ của các cháu
Đều có vết châm đỏ như máu*

Bác sĩ: *Hình như chúng bị dụ đi dạo
Rồi bị cắn cổ quá hung bạo.*

Morris: *Đâu đó ở bệnh xá...*

Godalming: *Đang lắng văng một con ma
Với những chiếc răng bự chà bá.*

Cảnh chín: Phu nhân xinh đẹp hóa ra lại là nàng Lucy! Sau nhiều lần bị Dracula hút máu, nàng cũng trở thành ma cà rồng! Bạn bè nàng không còn cách nào khác hơn là mở quan tài của nàng ra và kết liễu vĩnh viễn trò dụ dỗ của nàng.

Giáo sư: *Đâm cây cọc nào, giộng một phát vào.*

Godalming: *Tôi vốn hiền, lâu lâu có ác cũng không sao.
Lẹ thôi mà! Ngay dưới ngực là hoàn hảo!*

Lucy: *Ôi, cây cọc nhọn hoắc này. PHẬP!
Ôi, tim tôi sao đau vầy.*

Godalming: *Mau gọi cha xú đến đây!*

Cảnh mười: Dracula giáng trả bằng cách hướng sự chú ý vào Mina. Cả nàng cũng rơi vào vòng yêu thuật của hắn.

Dracula: *Ta đến từ Transylvania,
Máu nàng ta rất muốn nếm qua.*

Mina: *Ôi, chàng yêu dấu của em,
Cẩn cố em vài phát thử mà xem!
Với ma cà rồng nó ngọt còn hơn kem!*

Dracula: *Máu đang bốc mùi tanh,
Đã đến lúc làm tiết canh.*

Hộp xương: *Máu đang bốc mùi tanh.
Đã đến lúc làm tiết canh.*

Cảnh mười một: Nhưng cứu Mina vẫn còn kịp. Jonathan (lúc này đã trốn thoát khỏi lâu đài Dracula) liên kết với những người khác. Họ phát hiện rằng Bá tước Dracula thường gửi những hòm gỗ đi khắp đất nước để hắn có chỗ ngủ ngày ở khắp mọi nơi mà hắn đến. Họ bèn lần theo những chiếc hòm và biến chúng thành vô dụng bằng cách bỏ bánh thánh vào.

Giáo sư: *Hắn bị nghiện món tiệt canh,
Nên âm mưu của hắn,
ta phải phá banh.*

Bác sĩ: *Và đừng sợ hắn ma mãnh
Vì bánh quy thần sẽ hoành hành!*

Harker: *Ta làm gì đây với mớ tòi hôi tanh?
Chẳng lẽ chưng làm cảnh?*

Bác sĩ: *Chúng rất thơm khi nhá với bánh thánh.*

Giáo sư: *Phải tóm lấy cơ hội, để lỡ là có tội.*

Morris: *Ta dụ trù hết cả rồi.
Chỉ việc bỏ bánh thánh vào thôi!*

Dracula: *Nhưng còn một chiếc hòm.
Tha hồ nằm đó ngáy om sòm.
Vì đó đích thị là hòm ma,
Dùng để khuân ta vào và ra!
Ha ha ha.. HA!*

Hợp xướng: *Đích thị là hòm ma,
Dùng để khuân chàng vào và ra!*

Cảnh mười hai: Bá tước cho người chuyển xác ông về Transylvania. Những người bạn can trường của chúng ta đuổi theo ông. Ngay lúc ông sắp được đưa vào lâu đài, họ chặn đoàn xe mang chiếc hòm và Jonathan xách một con dao bự chảng tiến lại đó.

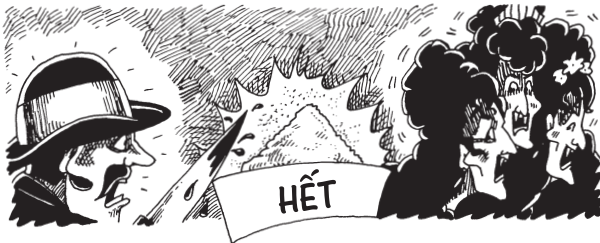
Harker: *Bá tước Dracula ó đâm
Ta sắp làm cho hấn mãi nín câm
Ta sẽ tủng xẻo cái môi thâm
Để chấm dứt những hôn hít tà dâm.
Để rồi nàng Mina thân thương của ta,
Sẽ cảm thấy thanh bạch hấn ra.
Con khát máu của hấn sẽ tàn lụi
Vì hấn trở về với tro bụi.*

Hợp xướng: *Bằng một nhát dao
Ba chúng tôi đều lao đao
Con khát máu của chàng đã tàn lụi
Chàng đã trở về với tro bụi.*

Harker: *Đến phiên các người rồi đó, hãy nhanh nhanh.
Hỡi các phu nhân nghiệp răng nanh.*

Hợp xướng: *Tạm biệt những khán giả bất công.
Những người thù ghét ma cà rồng.*

NHỮNG DỮ LIỆU KỶ THÚ 10: MỘT SỐ ĐIỀU ĐÁNG DÓ THƯỜNG ĐƯỢC HỎI VỀ MA CÀ RỒNG

1 Ma cà rồng là cái quái gì vậy?

Chúng là người, nhưng là kiểu người sống không ra sống, chết không ra chết. Cho nên người ta thường bảo là chúng “bất tử”. Chúng không ăn uống như chúng ta mà sống dựa hoàn toàn vào việc hút máu tươi của những người xung quanh. Ban ngày, chúng ẩn nấp trong quan tài. Ban đêm chúng thức dậy đi loanh quanh tìm kiếm các nạn nhân (trước đó chúng phải tìm chỗ dấu hàm răng giả).

2 Ma cà rồng xuất hiện ở đâu?

Chúng xuất hiện ở khắp mọi nơi! Trong các nghĩa trang, các cuốn sách, các khu rừng âm u, các bộ phim, các ngôi nhà hoang, các quán nước, phòng ngủ, cửa hàng đồ chơi... Nói chung là đâu đâu cũng có! Nhiều người tưởng rằng ma cà rồng chỉ la cà ở Transylvania thuộc xứ Romania bên Đông Âu, nhưng thật ra chúng đã lang thang trên khắp thế giới từ hàng ngàn năm nay! Ma cà rồng được nhắc tới trong truyện cổ tích của rất nhiều nước (như Trung Quốc, Ấn Độ...), và châu lục (châu Phi, Nam Mỹ...)

3 Làm sao để trở thành ma cà rồng?

a. Hãy để cho ma cà rồng cắn nhiều lần. Khi bị ma cà rồng hút gần hết máu, bạn phải trở thành ma cà rồng để hút máu người khác bù vào (nếu không nước da bạn sẽ tái như da nhái).

b. Nông dân ở nhiều nước tin rằng nếu có người, thú hay chim nhảy hoặc bay qua một xác người mới chết thì người này sẽ trở thành ma cà rồng. Cho nên, hãy tìm cách chết giữa đường băng chạy đua, chết lúc đang cho bò cừu ăn hoặc đang nô đùa với kangaroo.

c. Một cách khác để trở thành ma cà rồng là làm sao đó để cái bóng của bạn bị đánh cắp. Điều này thường xảy ra khi bạn đứng cạnh một tòa nhà nào đó. Lúc bạn lơ đãng, ai đó sẽ lên tới và đánh cắp cái bóng của bạn lên tường. Cho nên: muốn thành ma cà rồng, bạn phải năng đứng cạnh các bức tường, sau đó kiểm tra xem bóng của bạn có còn đó hay không.

4 Còn như bạn muốn tránh bị ma cà rồng tấn công thì phải làm gì?

a. Treo túi trùm lum đầy nhà. Nên nhớ rằng ma cà rồng rất ghét mùi tỏi. Hãy treo túi lên cửa sổ, cửa ra vào, thành giường, bồn cầu... Đảm bảo ma cà rồng sẽ không viếng thăm nhà bạn. Khi ra đường, bạn nên đeo vòng cổ kết bằng củ tỏi (nhớ ăn mặc sang trọng để không ai tưởng lầm bạn kinh doanh gia vị).

b. Dấu những con dao nhỏ bằng bạc ở dưới chân (trước đó, nhớ dặn mọi người trong gia đình bạn chịu khó dùng tay thay cho dao).

c. Rải các loại hạt và muối khắp quanh nhà. Nhà bạn cũng sẽ nhộn nhịp hơn nhờ sự năng nổ của gia đình nhà chuột.

d. Quay ngược dép lại trước khi lên giường (nhớ cởi dép ra rồi mới quay).

e. Lắp một tấm gương trước cửa phòng tắm. Ma cà rồng cũng rất ghét gương! Có thể điều này liên quan đến một thực tế là chúng không có hình phản chiếu, do đó không thể nào kiểm tra được tóc tai, quần áo, hàng họ của chúng có tươm tất hay không.

5 Phải làm gì nếu vẫn cứ bị ma cà rồng tấn công?

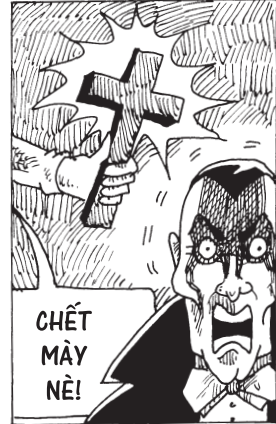
Có nhiều cách để bạn làm. Cách tinh tế nhất và mang lại nhiều khoan khoái nhất là nấp sau lưng thầy giáo. Nếu cách này không xong, xin hãy thử các cách sau:

a. Lấy thập giá ra huơ trước mặt ma cà rồng. Nó rất ghét thập giá nên thường bỏ chạy. Nếu huơ mà nó không chạy, hãy gi thập giá tận mũi nó.

b. Nhét ốt hiểm dưới lưỡi của nó. Lạ lắm, những người áp dụng biện pháp truyền thống đầy hiệu quả này đều có số lượng ngón tay ít hơn bình thường.

c. Huơ một chiếc bánh thánh đã được làm phép trước mặt ma cà rồng. Các bánh thông thường như bánh quy sô-cô-la hay bánh nhân trái cây không có tác dụng gì. Ma cà rồng có thể nhìn thẳng xuyên qua chúng, nhất là với loại bánh dứa có khoen ở giữa!

Biện pháp cuối cùng (sau khi thử mọi cách đều thất bại) là cắn trả ma cà rồng. Ma cà rồng ghét nhất là bị ăn miếng trả miếng.

6 Làm cách nào hủy diệt vĩnh viễn một con ma cà rồng?

Buông những lời phi báng sẽ không có tác dụng gì đối với ma cà rồng. Bạn phải có hành động cụ thể với nó. Hãy xuyên một chiếc cọc gỗ qua tim nó. Tuy nhiên, hãy nhớ dùng đúng loại gỗ. Tăm xia răng ở ngoài quán không có tác dụng gì. Hãy dùng gỗ tần bì, gỗ sồi, gỗ táo gai. Và khi nào bạn đâm được cây cọc, nhớ giộng mạnh nó một phát. Đừng ngạc nhiên nếu ma cà rồng rên lên (ma cà rồng cũng biết đau chứ bộ!)

Hãy đảm bảo chắc cú rằng ma cà rồng bị loại khỏi vòng chiến. Sau đó hãy đem nó đi thiêu, rải tro ở chỗ nào có nước, xuống sông là tốt nhất. Nếu bạn bỏ vào cầu tiêu, nhớ là hãy xối nước ít nhất ba bốn lần, đến khi bồn cầu lảng cóng. Nếu xả bồn cầu lần cuối bằng nước ép tỏi thì quá hay.

MÁNH HỮU ÍCH: Trước khi “xử” ma cà rồng hãy phủ lên nó một tấm vải để ngăn máu vương vãi. Nếu để bị dính máu, bạn có thể trở thành ma cà rồng.

CẢNH BÁO QUAN TRỌNG: Diệt ma cà rồng thì phải làm tới bến, chớ có làm nửa vời. Không có gì tồi tệ hơn một gã bất tử đang chết dở. Khi đó ma cà rồng sẽ còn nguy hiểm hơn gấp một ngàn lần bình thường.

7 Làm cách nào nhận biết ma cà rồng?

Ma cà rồng thường thay hình đổi dạng. Chúng có thể biến thành sói, thành mèo, thành doi, thành làn khói, làn sương. Điều này sẽ gây ra chút rắc rối cho bạn vì mọi người sẽ tưởng bạn bị chập dây thần kinh khi bạn huơ thánh giá trước đám sương mù hay quẳng bịch tỏi vào con mèo nhà hàng xóm.

Dĩ nhiên, nếu ma cà rồng chịu hở miệng ra, bạn có thể nhận biết chúng qua những chiếc răng dài và nhọn hoắt. Nhưng lúc đó có thể sẽ là quá muộn màng vì những chiếc răng này đã kẹp ghim vào cổ bạn.

Một cách chắc chắn để nhận biết ma cà rồng là dựa vào mùi của nó. Ma cà rồng rất hôi hám. Bạn cũng sẽ như thế thôi nếu bạn trải qua 3.000 năm chia sẻ chiếc hòm mục với 6.000 con sâu đất và chẳng ăn uống gì cả mà chỉ nốc máu người. Tuy nhiên, cũng đừng sai lầm mà nghĩ rằng những người hôi hám đều là ma cà rồng. Một số họ chỉ là những người chống vệ sinh cá nhân và chống thuốc khử mùi. Bạn cũng có thể nhận biết ma cà rồng qua việc nó không có bóng.

8 Dơi quỷ là con gì?

Dơi quỷ là một giống dơi rất phiền toái, với hành vi khá giống ma cà rồng. Chúng hung dữ hơn hầu hết các giống dơi khác và so với kích thước thì chúng cực kỳ khỏe. Giống như ma cà rồng, chúng chỉ sống về đêm và thù ghét mọi dạng ánh sáng. Trông chúng như những con quỷ nhỏ với những chiếc răng nhọn sắc như kim và chiếc lưỡi hồng, dài, nhọn. Chúng sống ở Trung và Nam Mỹ, chủ yếu bằng cách tấn công, hút máu bò và ngựa.

Tin tốt là chúng rất hiếm khi tấn công người. Tin xấu là khi tấn công người, chúng thường cắn vào ngón chân, chóp tai và khuôn mặt. Eo ui! Khi máu chảy ra, chúng không hút như cách người ta vẫn nghĩ mà chỉ liếm láp giống như mèo liếm lông vậy.

9 Nỗi sợ ma cà rồng là phổ biến?

Đúng vậy, đặc biệt là ở những người đủ ngớ ngẩn để tin rằng chúng tồn tại. Một người Ba Lan tên là Demetrious Myicura sợ bị ma cà rồng tấn công đến mức luôn bị ám ảnh về chuyện đó. Năm 1973, người ta phát hiện ông nằm chết trong căn hộ của ông tại Stoke-on-Trent. Phải chăng một con ma cà rồng đã giết ông ta? Không! Một củ “hành chua” đã làm chuyện này! Đó là điều mà cảnh sát nghĩ khi họ phát hiện ra nỗi sợ của ông đối với ma cà rồng, và tìm thấy dọc theo lối vào căn hộ những chiếc chén đựng tỏi và muối, trộn với nước tiểu của chính ông (!). Tất cả đều là những chất chống ma cà rồng. Để đảm bảo tuyệt đối an toàn trước ma cà rồng, Demetrious thường đi ngủ với một củ tỏi (mà ở Stroke người ta gọi là “hành chua”) ngậm trong miệng. Cảnh sát đã phát hiện một củ tỏi bị mắc nghẹn trong cổ họng ông. Ông ta đã chết vì nghẹn củ tỏi (có lẽ giữa một con ác mộng về ma cà rồng?).

10 Liệu có bằng chứng nào rằng ma cà rồng thứ thiệt có tồn tại?

BẰNG CHỨNG HẬU THUẦN

Vào khoảng đầu thế kỷ 18, báo chí châu Âu tràn ngập những mẩu chuyện thêu dệt về Arnold Paole. Năm 1731, chính phủ Áo đã phải gửi một nhà phẫu thuật xuống điều tra một ngôi làng ở Serbia sau khi dân địa phương cáo báo lên một số vụ giết người trong khu vực và quy tội cho một người tên Arnold Paole. Nhưng Arnold đã qua đời từ 5 năm trước đó! Dân địa phương cho rằng hắn thường xuyên chui ra khỏi quan tài vào ban đêm để hút máu những người quen biết cũ (và vài người lạ nữa).

Viên bác sĩ phẫu thuật ra lệnh đào mồ của Arnold, và phát hiện thi thể của hắn vẫn đang ở tình trạng hoàn hảo, không hề bị phân hủy! Ghê chưa? Lạ lùng và ghê rợn hơn nữa, mắt của hắn rướm đầy máu! Máu trào ra cả từ lỗ tai lẫn lỗ mũi của hắn! Và mặc dù các móng tay và móng chân của hắn đều đã rụng, những móng mới vẫn đang mọc ra để thay thế!

Để chấm dứt “hoạt động ma cà rồng” mà người ta quy cho Arnold, dân làng đã đâm một cây cọc qua tim hắn. Khi việc này diễn ra, người ta kể rằng Arnold đã phát ra một tiếng rống lớn, sau đó một lượng máu khổng lồ tuôn ra từ thi thể hắn!

Bạn sợ tới bến chưa? Chưa ư? Vậy ta tiếp tục nhé.

Người ta đồn Arnold tấn công cả gia súc lẫn người. Những nạn nhân là người đã được điều trị chống ma cà rồng, nhưng nhiều người khác đã ăn thịt những con gia súc bị hút máu và cũng trở thành ma cà rồng nốt! 15 năm mò được đào lên và 11 xác trong số này có dấu hiệu được bảo quản tốt, có thể nhờ các hoạt động hút máu về đêm. Theo báo cáo, có một phụ nữ chôn được 90 ngày mà còn mập mạp hơn cả khi còn sống!

Bạn cảm thấy thế nào về những chuyện này? Tóc gáy bạn đã sồn lên hết chưa?

Và những con bò bị tấn công (mà không bị ăn thịt) cũng trở thành ma cà rồng! Ý nghĩ về những con bò ma đi lảng vảng ở những khu nghĩa trang, mắt đỏ ngầu, những chiếc răng nanh ánh lên dưới ánh trăng quả là khủng khiếp, phải không bạn?

BẰNG CHỨNG CHỐNG LẠI

Trong khi người dân thế kỷ 18 còn đang chờ chế độ phổ cập giáo dục được phát minh ra, họ dành phần lớn thời gian để rỉ tai nhau những chuyện cực kỳ nhảm nhí kiểu như:

... và vô số những thứ mọo tương tự. Ngay cả những thành phần có đầu óc cỡ như bác sĩ cũng không có kiến thức gì về vi trùng, vi khuẩn. Liếm ngón tay sau khi đưa vào hậu môn một bệnh nhân dịch tả đã chết 16 tuần lễ không hề là một ý tưởng hay ho. Cũng may mà tất cả mọi người đều biết rằng xác chết luôn liên quan đến những thứ tồi tệ như bệnh tật, mùi hôi thối (hãy nhớ đến mùi hôi ma cà rồng) và thường được tiếp nối bằng những xác chết khác.

Rất thú vị nhưng ghê rợn - xin đừng đọc!

Ngày nay chúng ta biết khá nhiều điều về các xác chết, nhưng thời xưa thì không! Kiến thức ngày nay giúp ta hiểu rõ hơn về hiện tượng ma cà rồng, và đôi khi cũng làm cho ta... muốn ói.

a. Da của xác chết co rút lại khiến cho tóc trông như mọc dài ra.

Khí hình thành trong những xác mục rữa khiến chúng tạo ra tiếng động dễ lầm tưởng là tiếng rên hay rống. Những fan hâm mộ bánh đậu nướng rất rành vụ này.

b. Nếu một chiếc cọc được cắm vào xác chết, các khí nói trên có thể làm cho xác ngồi bật dậy và phát ra âm thanh như tiếng rít.

c. Máu bị phân hủy trong xác chết đôi khi tràn ra qua đường miệng, tai, mắt.

e. Sự phân hủy đôi khi làm cho xác chết phồng ra.

f. Khi móng chân, móng tay rụng khỏi thi thể, chỗ của chúng trước đó thường trông giống như có móng mới.

Bạn đã bắt đầu hình dung ra bức tranh chưa? Ta tiếp tục nhé!

g. Người bị động vật mắc bệnh dại cắn thường hành xử kỳ lạ rồi chết!

h. Người bị chứng rối loạn máu có tên là “porphyria” thường xanh mét, rất nhạy cảm với ánh sáng và dị ứng với tỏi!

i. Các sử gia nhận thấy nỗi sợ hãi ma cà rồng thường diễn ra vào cùng thời điểm với những trận dịch chết chóc như dịch hạch và dịch tả. Nói cách khác, nó diễn ra vào các thời kỳ kinh hoàng và bi thảm, khi người ta dòng tai nghe ngóng khắp đông tây nam bắc mà vẫn không sao hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra (chỉ vì kiến thức quá nông cạn).

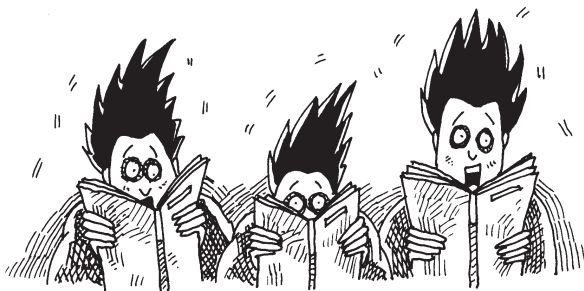
Cho nên, sáng tác những câu chuyện về ma cà rồng có thể là một cách thức của loài người để giải thích hàng lô lốc những chuyện buồn, chuyện đáng sợ và chuyện kỳ lạ mà họ không sao hiểu nổi. Nhưng cũng có thể không phải là như vậy!

Giờ thì bạn hãy quyết định đi

Hãy về chỗ nằm của bạn và suy nghĩ thật cẩn thận về vấn đề ma cà rồng này. Nhớ để đèn sáng và giữ bên mình một bịch tỏi, một cây cọc đã được chuốt nhọn... để đề phòng... Đêm đến rồi. Đêm đến rồi. Ngủ đi thôi. Ngủ đi thôi. Cầu ông trời. Cầu ông trời. Đừng để nó. Đừng để nó. Cắn cổ tôi. Cắn cổ tôi.

LỜI KẾT

Máu bạn đã đông lại kha khá chưa? Bao tử đã òng ọc lên chưa? Xương sống đã như có kim châm chưa? Tóc đã bạc trắng sau một đêm chưa? Tốt! Rõ ràng là bạn đã được một phen... khoan khoái.

Thậm chí bạn có thể còn đang nghĩ đến việc tìm kiếm bản gốc của 10 truyện kinh dị hay nhất, hay vài truyện kinh dị kinh điển khác. Nhưng trước khi trao đổi với người thủ thư, hãy nhớ cho cái sự thật như sau: Một số người cho rằng tiểu thuyết kinh dị là cách thức dễ dàng và rẻ tiền nhất để nhà văn khai thác nhanh cảm xúc của người đọc. Họ còn nghĩ rằng tiểu thuyết khai thác nỗi sợ là thứ tiểu thuyết ba xu, nhảm nhí, chẳng có ý nghĩa gì, và mọi người nên dành thời gian để đọc sách gì khác hay hơn. Lúc này chắc bạn đã nhận ra rồi đó: họ đã sai! Ngoài sự vui vẻ, các fan hâm mộ truyện kinh dị còn nhận được một liều lượng thường trực những “chật, chém, tấp”. Đó là một sự “xả hơi” cần thiết trước những nỗi kinh dị có thật ở ngoài đời. Và như bạn đã phát hiện ra, có lẽ, những truyện kinh dị như thế không hề ít. Tựa như “bài kiểm tra khủng khiếp mang tâm cỡ khủng long bỗng đâu ập vào trong

lớp vào buổi sáng thứ hai, làm cho não trạng của bà con muốn nổ tung khi cảm thấy khả năng kiểm soát xuống đến mức thấp nhất". Hoặc giả như "ông thầy thể dục tử-thi-đột-biến-gen đó chỉ có một khái niệm duy nhất về hạnh phúc. Đó là khi mỗi đệ tử của ông sút tung lưới 10 phút trong một buổi chiều đông lạnh cóng... bão tuyết bập bùng."

Bởi vì thế giới thật cũng chứa đầy những yếu tố kinh dị đích thực, thì thà là thư giãn với vài thứ được cho là xấu xa mà ta hoàn toàn kiểm soát được còn thú vị hơn. Thật là đơn giản đến khủng khiếp, đúng không bạn? Nếu truyện kinh dị trở nên hơi quá kinh dị thì phải làm thế nào? Hãy đóng sách lại! Quái vật trong phim làm bạn run nhiều hơn là con sên trong lọ muối. Thế thì hãy bấm nút TẮT (TV)! Hãy thoải mái ngồi vào chiếc ghế của bạn và nghĩ vui về gã quái nhân của Frankenstein với chiếc cổ to bằng... nước Na Uy. Hãy tưởng tượng giống như các nhà bác học điên... và nhớ xiết bù-loong cho chặt vào, bạn nhé!

MỤC LỤC

Lời dẫn.....	7
Truyện 1: Con chó săn của dòng họ Baskerville.....	11
Những dữ liệu kỳ thú 1: Top ten quái thú	29
Truyện 2: Captain Murderer.....	41
Những dữ liệu kỳ thú 2: Ngày định mệnh.....	52
Truyện 3: Thấy ma lê bước.....	59
Những dữ liệu kỳ thú 3: 10 con quỷ khắp thế giới.....	71
Truyện 4: Bàn tay khỉ.....	78
Những dữ liệu kỳ thú 4: Không phải sợ.....	90
Truyện 5: Hố sâu và con lác.....	96
Truyện 7: Bác sĩ Jerkill và ông Hyde	131
Những dữ liệu kỳ thú 7: Những bác sĩ hâm và nhà nghiên cứu mát thần kinh.....	142

Truyện 8: Frankenstein	149
Những dữ liệu kỳ thú 8:	
Nữ sĩ Mary và hồ sơ Frankenstein.....	172
Truyện 9: Nỗi kinh hoàng của Dunwich	179
Những dữ liệu kỳ thú 9:	
Sinh ra trong sợ hãi.....	197
Truyện 10: Ma cà rồng	204
Những dữ liệu kỳ thú 10: Một số điều dấm dỏ thường được hỏi về ma cà rồng	216
Lời kết	228

Bạn không thể bỏ lỡ

*Kinh dị... rùng rợn... ly kỳ...
và hài hước!*

10 CÂU CHUYỆN KINH DỊ HAY NHẤT MỌI THỜI ĐẠI

Michael Cox

Nguyễn Tuấn Việt dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: THU NHI

Bìa: HỮU NGÂN

Sửa bản in: NHẬT VI

Trình bày: VẠN HẠNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, p. Bạch Đằng, q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04)37734544 - Fax: (04)35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Công ty TNHH Sách điện tử Trẻ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 - Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn